

ΕΒΔΟΜΑΔΑΣ

«ΑΘΗΝΑΙΚΗ ΣΚΗΝΗ»

Κι' άλλοτε ή «Εβδομάς» είχε γράψει για τον συμπαθή θίασο που τότε αποδημητικό πουλι είχε τραθήξει για άλλους ορίζοντας... Τώρα, την άνοιξη, τα αποδημητικά ξαναγυρνούν και ξαναβλέπουμε την «Αθηναϊκή Σκηνή» εγκατεστημένη στο θέατρο Ἀργυροπούλου, με άριστα στοιχεία της δραματικής τέχνης, να εμφανίζει έργα ανέβασμένα φιλότιμα, με ευσυνείδητη διδασκαλία...

Σε εποχή που το ελληνικό θέατρο δφίσταται τις μεγαλύτερες δοκιμασίες και ταλαιπωρούνται μεγάλες επιχειρήσεις, το αθηναϊκόν κοινόν θάπρεπε να τιμήση με την υποστήριξή του τους λαμπρούς αυτούς καλλιτέχνες που μ' ένα άρτιο σύνολο έρχονται να του φέρον λίγη άνοιξιότικη δροσιά, λίγη ξεγνοιασιά, λίγη ευθυμία...

Εκτός της κωμωδίας του Φευντώ με την οποία έκανε την έναρξή του ο θίασος, σε προσεχή προγράμματα, οι συμπολίται θά παρακολουθήσουν και έργα άνωτέρας δραματικής πνοής που θά είναι ευκαιρία στους άπαρτίζοντες την «Αθηναϊκή Σκηνή» ήθοποιούς να δείξουν το σύνθετο ταλέντο τους και την επιμέλειά τους στο ανέβασμα των δυσκόλων έργων.

Με το φτηνό εισιτήριο που έγκαινιάζει ή «Αθηναϊκή Σκηνή» τις παραστάσεις της, αξίζει να υποστηριχθί κι' απ' τα πιο φτωχικά θαλάντια. Με τις 30 και 20 δραχμές που θά δώση ο θεατής ξέρει ότι υποστηρίζει βιοπαλόντας καλλιτέχνες αγωνιζομένους να συντηρήσουν τις οικογένειές τους κι' όχι επιχειρήσεις που έπιζητούν να χρηματισθούν από το θέατρο.

ΠΡΟΣΕΧΩΣ

ή ΕΒΔΟΜΑΣ,

πάντοτε έκλεκτική στα μυθιστορήματά της θά προσφέρει στους άναγνώστας της, ένα νέον ωραιότατο ανάγνωσμα.

ΕΤΑΙΡΕΙΑ ΗΠΕΙΡΩΤΙΚΩΝ ΜΕΛΕΤΩΝ
ΚΟΣΜΗΤΕΙΑ
ΒΙΒΛΙΟΦΟΡΕΙΑ ΚΑΙ ΕΚΔΟΣΕΩΝ
ΔΩΡΕΑ **1. Τζόνη**
ΗΜΕΡΟΜ. **16.8.85**
ΑΡΙΘ. **35282**

ΣΑΤΥΡΙΚΟΙ
ΣΤΙΧΟΙ

ΖΑΧΑΡΩΜΑΤΑ

Σε μιá εποχή όπου ή ζωή κυλάει σε κύμα θρήνων, γεμάτη πίκρες, άχαρη ένα «συνέδριο... ζάχαρη» έκήρυξε την έναρξή τις προάλλες, στο Λονδίνον...

Τά πρακτικά του έτήρησαν στενοδακτυλογράφοι—γλυκές... ζαχαροζυματές...—τύφλα να έχη ο μπελτές!— από εκείνες που ποτέ δεν μένουνε στο ράφι!

Μά το συνέδριο, στην αρχή, τον πρόεδρό του εξήτει: έξέλεξε ένα γέροντα καλής ύγείας μη χαιρόντα—άπλως γιατί έπασχεν από ζάχαρο... διαβήτη!

Θέσιν κλητήρος ζήταγαν πολλοί... Τί φασαρία! Κι' ο πρόεδρος ποδχε μυαλό προτίμησε...έναν τρελλό διότι, κατά σύμπτωσιν, τον λέγαν... Ζαχαρία!

Του συνεδρίου οι άρρενες άρχισαν... διπλωρώματα κοντά σε θήλεις πειρασμούς με στεναγμούς κι' αναέρασμούς—διότι έπιτρέπονταν κάθε είδους... ζαχαρώματα!

Την πρώτη έκθεση έκανε μιá στρομπουλή ξανθούλα που διώρισθη είσηγητής Τί θέλεις όμως και ζητείς;—άπλως και μοναχά γιατί την λέγαν... Ζαχαρούλα!

Μά του Ζαχαρώφ του τρανοβ τον θάνατο όταν μήνυσαν, τότε έγινε κάτι κακό, τά μάλα κατáστρεπτικό: τούτέστιν όλ' οι σύνεδροι τά μούτρα τους... έξύνισαν!

ΜΕΝΕΣΤΡΕΛ

III «ΤΡΕΛΛΑ
ΤΗΣ ΕΠΟΧΗΣ»,

Αυτή την έβδομάδα πήραν κι' έδωσαν τά τηλεφωνήματα στην «Εβδομάδα»... Χίλιες-δυό άνοιξιότικες φωνές—όπως θάλεγε ο Στράους—άκούγονται, γεμάτες μέλι απ' την άλλη άκρη του σύρματος. Κι' εκεί που ο συντάκτης της στήλης περίμενε καμμιά πυριφλογή ντεκλαρασιόν... άκουγε ένα λογοπαίγνιο—κατεψυγμένο εύτυχώς, που τον δρόσιζε!

Παράδειγμα. Ντρίν-ντρίν... Έρώτησις.—Τί γίνεται όταν ιδή κανείς μιá κοπέλλα στη Λυών; Απάντησις.—Ειδύλλιον! Δυστυχώς δεν γίνεται ειδύλλιον δια μέσου του σύρματος, γιατί ως γνωστόν ο έρωας είναι... ασύρματος! Την γυναικεία φωνούλα της τηλεφωνούσης διαδέχεται φωνή σπηλαιώδης, σαν την φωνή του Βακόντιου λ. χ. όταν αντίκαθιστά... ολόκληρο κόρο του Μελοδράματος:

Έρώτησις.—Αν πέσουν δυό θράκες μέσα στην φωτιά, τί θά γίνουν; Απάντησις.—Ανθρακες! Υπερμεγέθης στράκα άποστέλλεται τηλεφωνικώς εις τον δράστην αυτόν του αίσχους που δεν την τρώει και... λέει άλλο ένα:

Έρώτησις.—Τί κάνει ένας μουσικός που μόνο με την άρπα ζή; Απάντησις.—Αρπάζει! Για ν' άφήση την «Εβδομάδα» ήσυχη αυτός ο άνώουμος και φωνακλός λογοπαίζων, του διαβάσαμε ένα ηρίστιχο του Πύρπασου και τον άποξηράνουμε! Σε λίγο, άλλη φωνή, γλυκιά σαν της Λουντιάνας, τον διαδέχεται.

Έρώτησις.—Όταν σκοτώση κανείς έναν παπά με άφθονα γένεια, πως λέγεται ή πράξη του;

Απάντησις.—Φωνογένεια! Πάραυτα, συλλαμβάνονται κατηγορούμενοι επί πόνω όλοι οι φωτεινοί άστέρες του Χόλλυγουντ καθώς κι' οι σκοτεινοί άστερίσκοι του «Μιζράχι-Φίλμ» της Άλεξανδρείας!

Την φωνούλα στο άκουστικό διαδέχεται άγριοφωνάρα—του κ. Μαγκλιθέρα—Ριγολέττου άσφαλώς:

Έρώτησις.—Ποιός δρόμος, όπως τον σκάψανε, μοιάζει άχούρι για να σταυλιστούν τά άλογα του κράτους;

Απάντησις.—Η όδός Ἰάπο-κράτους!

Εύτυχώς που αυτήν την στιγμήν συμβαίνει κάτι το κοσμοκατάρτιον! Το τηλεφωνό υφίσταται μιá βλάβη—προσωρινή δυστυχώς—κι' έτσι—προσωρινά—παύουν οι ένοχλήσεις και τά έάσανα των συντακτών της «Εβδομάδος»!

Εξυπνα καὶ κουτά

ΣΤΟΝ ΖΩΟΛΟΓΙΚΟ ΚΗΠΟ

—Ο μικρός Νάνης, μπροστά στον κλωθό μιας πολιτικής αρχούδας:

—Είναι αλήθεια, μπαμπά, πώς οι αρχούδες αυτές αλλάζουν την γούνα τους κάθε χρόνο;

—Ναί, είναι αλήθεια, πρόσεξε, όμως, μήν της τίποτε της μαμάς σου!...

□ □

ΤΩΣ ΤΑ ΛΟΓΑΡΙΑΖΕ

—Πόσων ετών είστε;

—Τριανταδύο.

—Και εγώ σας νομίζω μόνον είκοσι επτά. —Ναί, αλλά έχω και πέντε χρόνια παντρεμένος!

□ □

ΑΠΟΧΑΙΡΕΤΙΣΜΟΙ

Στον σιδηροδρομικό σταθμό, εκείνος φεύγει ταξίδι:

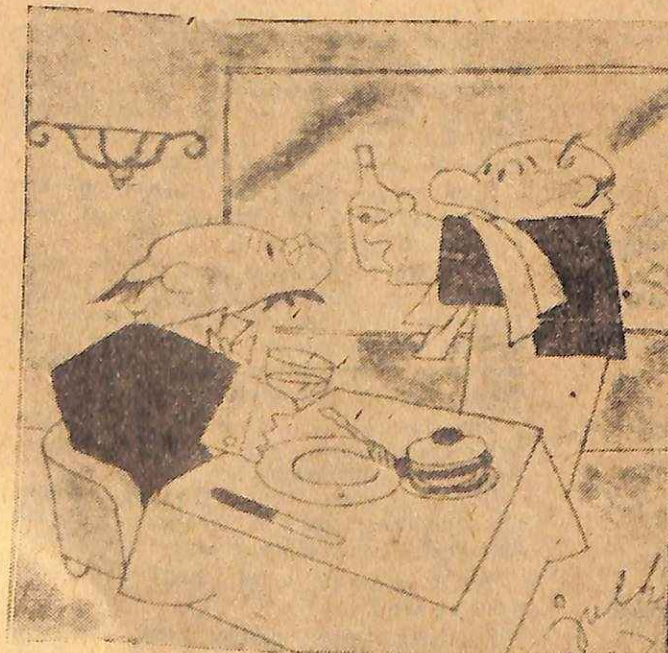
—Ορεβουάρ αγαπή μου και μην ανησυχείς, θα σου στέλλω κάθε μέρα τηλεγραφήματα και κάρτ-ποστάλ, απ' όπου περνάω.

—Μην ξεχνάς να προσθέτης και καμιά ταχυδρομική επιταγή, χρυσό μου...

□ □

ΜΑΓΕΙΡΕΥΕΤΑΙ ΤΟ ΚΥΝΗΓΙ

—Ο μάγειρας (στο μαριμόνι).—Ακουσε, μικρέ. Βάλε μερικά σκάγια στο κρεάς, γά να νά φανή πως είναι κυνήγι!

ΔΥΟ ΙΣΤΟΡΙΕΣ...

—Γιασόν! Μια νύια και μάλιστα ζωντανή, μέσα στο κρασί μου!

—Ζωντανή! Ούραπε ο κύριος να χαιρέται γι' αυτό. Δείχνει πως το κρασί είναι τελείως άβλαβές!...

Τὸ χρυσὸ ΑΣΤΥΝΟΜΙΚΟ ΔΙΗΓΗΜΑ

Ο διάσημος ντέκτεκτς Τζαίμς Μάν ήταν διαρκώς απασχολημένος. Χρόνια και χρόνια υποσχόταν στον εαυτό του να ξεκουραστή στις διακοπές, δεν μπορούσε όμως να αφήσει έκκρεμη μια μυστηριώδη υπόθεση και γι' αυτό ήταν αναγκασμένος να συνεχίζει και στους πιο ζεστούς μήνες του καλοκαιριού ακόμα.

Παρηγορούνταν όμως με την ιδέα ότι διαλευκάνει τα πιο σκοτεινά έγκλήματα και υπερνικούσε τις μεγαλύτερες δυσκολίες.

Η μόνη του ευχαρίστηση ήταν να κάνει συλλογή σπανίων νομισμάτων. Αυτή η μαγία του είχε κολλήσει απ' την εποχή που διαρρήκτες λήστεψαν ένα τμήμα αρχαίων νομισμάτων του Βρετανικού Μουσείου. Για να κατορθώσει να βάλει στο χέρι τους κακούργους είχε περάσει μέρες ολόκληρες στο περίφημο μουσείο υπό διάφορες μεταμφιέσεις. Έτσι, θάμνασε με την ησυχία του τα νομίσματα που είχαν κατασκευάσει άλλοτε οι Έλληνες κι' οι Ρωμαίοι. Κι' άρχισε την συλλογή του μαζεύοντας, αγγλικά και ξένα νομίσματα. Σε λίγο καυχόταν ότι είχε στην κατοχή του πολλά μετάλλια μεγάλης αξίας.

Είχε γίνει σοφός στην νομισματολογία κι' οι συλλέκτες πολλές φορές προσέφευγαν στα φώτα του.

Τέλος, μια χρονιά, ο Τζαίμς Μάν διαπίστωσε με χαρά του πως καμιά έπειγουσα υπόθεση δεν τον κρατούσε πια στην πόλη και πως μπορούσε να ξεκουραστή κι' αυτός για κανένα μήνα.

Έτσι κι' έγινε. Είχε άνακαλύψει μια μικρή πόλη χωμένη μέσα στην πρασιναδά, σε απόσταση μόλις μιας ώρας απ' το Λονδίνο...

—Στο Χέρτφορντ θα περάσω τις διακοπές μου συλλογίστηκε. Δεν θέλω όμως να με ένοχληση κανένας. Θα πάω εκεί μετεμφισμένος σε μικροαστό κι' έτσι θα μπορέσω να ξεκουραστώ χωρίς να μ' ένοχληση κανείς.

Ο Τζαίμς Μάν ήταν άφθαστος στην τέχνη της μεταμφίσεως. Σε λίγο, είχε μεταμορφωθεί σ' ένα τύπο ήσυχον εξηντάχρονο που ζούσε με τα εισοδήματά του. Κι' ο καλλίτερος φίλος του θα ήταν αδύνατο να τον αναγνωρίσει.

Πήγε λοιπόν στο Χέρτφορντ και κατέλυσε στο ξενοδοχείο της «Μικρής Αλεπούς» υπό το όνομα Τζών Λήθερς.

Εκεί ζούσε μακάρια, κοιμόταν νωρίς και ξυπνούσε άργα κάνοντας μακρινούς περιπάτους ολόμοναχος στην έρημη. Δεν είχε συνδεθεί φιλικά με κανέναν κι' ά-

παντούσε μόνο με μονοσύλλαβα σε όσους επιζητούσαν να του αποτινούν τον λόγο... Δεν διάβαζε έφημερίδες, θέλοντας να άγνοη όλασδιόλου τα έγκλήματα καθ' όλη την διάρκεια των διακοπών του.

Δυο εβδομάδες θρισκόταν εκεί, όταν ένα πρωί, μέσα στο πάρκο της μικρής πόλεως, ένας κύριος, άσφαλώς ένας μικροεισοδηματίας, ήρθε και κάθισε κοντά του σ' ένα παγκάκι. Κρατούσε στο χέρι του ένα έγχειρίδιο Νομισματολόγου.

Παρά τον όρκο που είχε δώσει να μην σχετισθί με κανέναν, ο Τζαίμς Μάν δεν μπόρεσε ν' ανθέξει στον πειρασμό. Συστήθηκε στον διπλανό του, υπό το όνομα Τζών Λήθερς. Ο κύριος ονομαζόταν Βίντσεντ Μάλισον. Ήταν κι' αυτός ένας μανιώδης συλλέκτης κι' άρχισαν ατέλειωτες συζητήσεις για σπάνια νομίσματα.

Την παραμονή της άναχωρήσεως του Τζαίμς Μάν για το Λονδίνο, ο κ. Μάλισον του είπε:

—Θα μού κάνετε την τιμή να επισκεφθίτε την συλλογή μου; Η γυναίκα μου θα είναι πολύ εύτυχης να σας γνωρίσει. Είναι λαμπρή μαγείρισσα και θα συζητήσουμε στο τραπέζι για αρχαία νομίσματα.

Ο κ. Μάλισον έμενε σε μια ωραία βίλλα έξω από την πόλη... Η κ. Μάλισον, δέχτηκε τον ντέκτεκτς με μεγάλη εύνεμια. Μιά έκφραση μελαγχολίας ήταν διαχυτή στο πρόσωπό της. Από τα λίγα λόγια που άντηλλαξαν κατά την διάρκεια του γεύματος, ο Τζαίμς Μάν κατάλαβε πως δεν ήταν εύτυχισμένη γιατί ο σύζυγός της εξώδευε όλα τα χρήματά τους αγοράζοντας νομίσματα. Άντι να πάη την γυναίκα του στο Λονδίνο σε κανένα θέατρο, ή να της αγοράσει καμιά τουαλέττα της έδινε μόνο ένα ελάχιστο ποσόν για τα έξοδα του σπιτιού.

Ο κ. Μάλισον πήγε τον ντέκτεκτς στο γραφείο του όπου είχε φυλαγμένη την συλλογή του:

—Ελάτε να δήτε, είπε με θριαμβευτικό ύφος, σήμερα το πρωί αγοράσα ένα χρυσό νόμισμα της Ισπανίας της εποχής του Φιλίππου 2ου. Είναι άσφαλώς το πιο ακριβό νόμισμα της συλλογής μου!

Ο Τζαίμς Μάν τινάχτηκε βλέποντάς το. Την περασμένη χρονιά του είχαν κλέψει αυτό το χρυσό νόμισμα και το άνεγνώριζε χάρις σ' ένα μικρό σημάδι που είχε. Δεν είχε πη λέξη σε κανέναν γι' αυτή την κλοπή της οποίας τον ένοχο δεν είχε καταρθώσει ως τότε να άνακαλύψει. Υποπτευόταν έναν καμαριέρη που είχε μείνει μια εβδομάδα στην ύπηρεσία του, γιατί είχε εξαφανισθί χωρίς ν' αφήσει ίχνη. Ο Τζαίμς Μάν είχε όρκιστεί να συλλάβη τον ένοχο.

—Ποιός σας πούλησε αυτό το νόμισμα; ρώτησε με δήθεν άδιάφορη φωνή.

νόμισμα... ΤΟΥ ΤΖΑΚ ΛΟΝΤΟΝ

—Ένας καμαριέρης που ύπηρετεί στο φίλου μου Μπράνν, του συμβόλαιου γράφου. Έμαθε πως έκανα συλλογή νομισμάτων και μού πρότεινε να μού πουλήσει αυτό το νόμισμα που το είχε κληρονομήσει.

Ο ντέκτεκτς ζήτησε τα χαρακτηριστικά του καμαριέρη: ήταν τα χαρακτηριστικά του Ντένθις Γκόυτ, του κλέφτη.

Ο Τζαίμς Μάν θαύμασε το νόμισμα, πάλι δεν είπε όμως λέξη για την κλοπή της οποίας είχε πέσει θύμα. Με τον Βίντσεντ Μάλισον χωρίστηκαν σαν δυο καλοί φίλοι...

□ □

Την επομένη, ο Τζαίμς Μάν έφθανε στο Λονδίνο χωρίς την μεταμφίεσή του. Στο γραφείο του έβηκε να τον περιμένει τον κ. Βίντσεντ Μάλισον.

—Κύριε, του είπε ο φίλος του, μ' έστειλαν σε σας λέγοντας πως είστε ο μόνος ντέκτεκτς που μπορείτε να άνακαλύψετε έναν κλέφτη που μούκλεψε ένα χρυσό Ισπανικό νόμισμα μεγάλης αξίας. Ο κακούργος αυτός ονομάζεται Τζών Λήθερς. Είχε το θράσος να με κάνει να τον προσκαλέσω στο σπίτι μου. Η γυναίκα μου, που περιμένει στο χώλλ, μπορεί να σας καταθέσει πως του φερθήκαμε. Τού κάναμε ένα τρικοῦ-βερτο τραπέζι με τα καλλίτερα φαγητά και τα πιο σπάνια κρασιά! Και τι θαρρείτε πως διεπίστωσα σήμερα; Την εξαφάνιση αυτού του Ιστορικού νομίσματος! Αυτός ο άθλιος Τζών Λήθερς τούκλεψε! Τι κατεργάρης! Έτρεξα στο ξενοδοχείο του. Είχε φύγει χωρίς ν' αφήσει την διεύθυνσή του. Έ λοιπόν, δεν με νοιάζει για τα λεφτά που θα ξεδέψω. Άν έβρητε τον κλέφτη, σας πληρώνω όσα θέλετε...

Ο Τζαίμς Μάν με δυσκολία συγκρατούσε τα γέλια του. Ήταν τόσο καλά μεταμφιεσμένος στο Χέρτφορντ που δεν τον άνεγνώρισε ο συλλέκτης.

—Κύριε, είπε στο θύμα, δεν πιστεύω να είναι κλέφτης ο κ. Τζών Λήθερς. Πάντως αν είναι αυτός, άνακαλύψω να τον άνακαλύψω. Πήτε μου όλη την αλήθεια για να διαλευκάνω το μυστήριο.

—Δεν λέω ποτέ ψέμματα! —Πάντως τα παραλέτε! Έμεις οι ντέκτεκτς έχουμε τον τρόπο να μαθαίνουμε την αλήθεια. Λόγου χάριν, σας λέω πως δεν κάνατε σπουδαίο τραπέζι στον κ. Λήθερς. Του σερβίρατε ένα μπιφτέκι με πατάτες κι' όσο για κρασί λίγο σκωτσέζικο ούισκυ...

Ο συλλέκτης κύτταξε τον ντέκτεκτς με γουρλωμένα μάτια. Τι σατανός ήταν αυτός ο ντέκτεκτς για να τα ξέρη όλα;

Βέβαια, είχε διαβάσει ένα σωρό άστυνομικά μυθιστορήματα που θεοποιούσαν τους διασημούς ντέκτεκτς όλου του κόσμου, αυτά όμως ο συλλέκτης τα θεωρούσε παραμύθια κι' ούτε έδινε πίστη στα συμπεράσματα του Σέρλοκ

Χόλμς, του Κόναν Ντόυλ ή του Άρσέν Λουπέν του Μωρίς Λεμπλάν. Πάντως όμως, ήταν τόσο εξαιρετική αυτή η άδυδέρκεια, ή διορατικότητα, κι' ή... νοομαντεία του Τζαίμς Μάν, ώστε ο συλλέκτης πελαγωγμένος όλωσδιόλου, δεν ήξερε πια δύναμη να παραδεχθί σ' αυτόν τον διαβολάνθρωπο που γνώριζε τα πάντα!

—Με συγχωρείτε, είπε. Το μπιφτέκι ήταν περίφημο καθώς και το σκωτσέζικο ούισκυ. Ο ίδιος ο κ. Τζών Λήθερς το είπε στο τέλος του γεύματος... Ωστε δεν τα παραλέω.

—Λαμπρά! Πήτε μου πόσο ακριβός το πληρώσατε το χρυσό νόμισμα και τότε άντελήφθητε την εξαφάνισή του. Πάντως, με μεγάλη άκρίβεια.

—Άσφαλώς με μεγάλη άκρίβεια. Πως μπορώ να πω ψέμματα σ' έναν ντέκτεκτς σαν κι' εσάς;

Ο Τζαίμς Μάν τον άκουσε χωρίς να τον διακόψη. Στο τέλος, του είπε: —Πιστεύω πως άνακάλυψα τον πραγματικό δράστη της κλοπής. Δεν είναι όμως ο κ. Τζών Λήθερς. Όρκιστήτε μου μόλις άνακτήσετε το νόμισμά σας να συγχωρήσετε τον ένοχο.

—Στην τιμή μου!

—Λαμπρά! Φέρτε μου την γυναίκα σας!

Η κ. Μάλισον ήταν κατάχλωμη. Ο ντέκτεκτς της είπε:

—Επιστρέψτε το νόμισμα στον σύζυγό σας!

—Τί; Πως; Αυτή...; άπόρησε ο συλλέκτης.

—Μοῦ όρκιστήκατε να μην συγχωρήσετε. Εγώ θα σας δικαιολογήσω. Ζήτη μια περιωρισμένη, πληκτική ζωή στο Χέρτφορντ. Ο σύζυγός σας ξεδεύει όλη την περιουσία του σε συλλογές και στερεισθε έσεις τα πάντα. Μην διαμαρτυρεσθε, κ. Μάλισον. Είστε φοβερός έγωιστής όπως όλοι οι συλλέκτες. Ένας άπερίσκεπτος που θα μπόρουσε να κατηγορηθί για συνεργασία σε κλοπή. Γιατί έχετε ποιός είναι ο καμαριέρης του Μπράνν του συμβόλαιου γράφου; Κάποιος Νταίθις Γκόυτ που μούκλεψε πέρυσι το νόμισμα και σας το πούλησε φέτος για 200 λίρες στερλίνες. Εγώ στοιχίζω το τριπλάσιο! Μείνετε όμως ήσυχος κ. Μάλισον δεν θα πάτε φυλακή. Πάρτε τις 200 στερλίνες σας, πήγα ήδη και της πήρα πίσω απ' τον κλέφτη, προτού φύγω απ' το Χέρτφορντ. Μ' αυτά τα χρήματα, πάρετε κάτι για την κ. Μάλισον, διασκεδάστε την. Όσο για τον κ. Λήθερς... να είστε βέβαιος πως θα σας συγχωρήσει που τον ύποπτευήκατε!

ΤΖΑΚ ΛΟΝΤΟΝ

Εξυπνα καὶ κουτά

ΒΡΗΚΕ ΤΟΝ ΤΡΟΠΟ

—Η Λιζούλα δεν θέλει να φάη την σούπας της. Πως να κάνη όμως; Ξαφνικά το προσώπι της φωτίζεται:

—Μπαμπά, λέει, δεν είναι αλήθεια πως θαθέλες να είμαι πάντα ή μικρούλα σου ή Λιζούλα;

—Ναί, παιδί μου!

—Λοιπόν, δεν θα φάγω αυτή την σούπα, άφου είτε ή μαμά, ότι άμα τη φάω θα μεγαλώσω!

□ □

ΘΑ ΙΔΡΩΝΕ Η ΓΙΑΓΙΑ!...

Στο σπίτι έχει πεθάνει ή γιαγιά και σέπτονται τί να της βάλουν.

—Εκείνος.—Εγώ λέγω Έρασμία να της βάλουμε το πράσινό της μεταξωτό και την άράξαντέ εκείνη «ρενάρ» στο λαμό, που τόσο της άρεζε της μακαρίτισσας.

Και εκείνη.—Τί λές καλέ, καθήμε Έραμεινώνδα τώρα! Μ' αυτή τη ζέση!...

□ □

ΜΕΤΡΙΟΦΡΟΣΥΝΗ

Δικαστής.—Άσφαλώς είστε επιτήδειος. Ποτέ δεν διεπράχθη άπάτη με περισσότερο μερίο. Φέρει την σφραγίδα του δέσποτου της.

Κατηγορούμενος (κοκκινίζοντας).—Με κολακεύετε, κύριε Πρόεδρε... σοβύδαονΠύαδαο.

ΤΟΥ ΚΡΑΣΙΟΥ

—Και τί κρασί προτιμάτε; —Απ' αυτό που βάφετε στο νερό σας, κάθε φορά! Θα είναι άσφαλώς το άγνό κρασί!

‘Η μεγάλη ἀγάπη πέρασε...

ΠΡΩΤΟΤΥΠΟ ΔΙΗΓΗΜΑ ΤΟΥ Κ. ΠΑΝ. ΠΑΠΑΔΟΥΚΑ

—Ωστε θα χωρίσουμε, Πέτρο; Εκείνος απόφυγε να την κυττάξει κατάματα. Δεν είδε το γεμάτο άπορία και πόνο βλέμμα της. Έσκυψε μόνο το κεφάλι και είπε με χαμηλή φωνή: —Σόνια, πρέπει να παραδεχθούμε ότι, όπως κάθε τι στον κόσμο, έτσι κι η αγάπη έχει κι αυτή το τέλος της. Κάθε έρωτας διαγράφει την τροχιά του σαν ένα φωτεινό μετέωρο και σβύνει...σβύνει... και χάνεται. Έτσι έγινε και με το δικό μας. Γιατί να κρυβόμαστε, να θέλουμε να επιμένουμε σ' ένα αίσθημα που άρχισε πια να μας κουράζει; —Ίσως εσύ ν' άρχισες να κουράζεσαι.

—Αυτό δεν έχει σημασία. Άργότερα θάνοιωθες κι' εσύ εκείνο που πρώτος ένοιωσα εγώ. Κι' ακριβώς γι' αυτό νομίζω πως πρέπει δυο έρωτευμένοι να χωρίζουν πριν γίνουν βαρετοί ο ένας στον άλλο. Άν ο έρωτάς τους έχει ακόμα λίγη πνοή, ως τον σκοτώνουν με τα ίδια τους τα χέρια. Είναι προτιμότερο αυτό, παρά να πεθάνει μόνος του και να τον νοιώθουν για καιρό πεθαμένο μέσα τους, χωρίς να τολμούν, από μια έλλειψη ειλικρινείας και θάρρους, να τ' όμολογήσουν και να ζητήσουν την άπελευθέρωσή τους...

—Κι' όμως... ψιθύρισε εκείνη, προσπαθώντας να πνίξει δυο δάκρυα. Ο Πέτρος της πήρε το νέρι και είπε:

—Κι' όμως έτσι είναι Σόνια. Γιατί να το άρνηθούμε; Θα χωρίσουμε σαν φίλοι, με τις πιο καλές αναμνήσεις ο ένας από τον άλλο. Πέρασαμε έρωτευμένοι ένα όλοκληρο χρόνο. Ζήσαμε τις πρώτες γεμάτες γοητεία στιγμές της αγάπης που γεννιέται, παρακολουθήσαμε τον έρωτά μας ν' ανάβει να φουντώνει, να μας χαρίζει τις πιο δυνατές συγκινήσεις και τώρα ζούμε τη μοιραία στιγμή του χωρισμού.

‘Η Σόνια, άκουσε αυτά τα μικρά

λόγια μαδώντας μηχανικά τα λίγα λουλούδια που, λίγο προηγουμένως, της είχε προσφέρει εκείνος.

—Θα μου κρατάς κακία, Σόνια; τη ρώτησε ο Πέτρος, προσπαθώντας να συναντήσει τα μάτια της.

Τώρα εκείνη απόφυγε το βλέμμα του κι' άπάντησε: —Όχι Πέτρο... Για ποιο λόγο; Κι' αν δεν μ' αγαπάς πια, τι φταίς εσύ; Ό ίδιος είπες πως φταίει η μοίρα της κάθε αγάπης, που φέρνει πάντα μαζί της το σκληρό τέλος.

—Εσύ Σόνια, μ' αγαπάς ακόμα; —Τι σημασία μπορεί ναχη αυτό πια; Άς φύγουμε...

Γύρισαν με το λεωφορείο. Στο διάστημα του μικρού αυτού ταξιδιού, ήσαν κι' οι δυο αμίλητοι. Καθένας βυθισμένος στις δικές του σκέψεις. Εκείνος παρατηρούσε μηχανικά το σωφάρ, κι' εκείνη έκυτταξε έξω από το τζάμι, με βλέμματα γεμάτα θλίψη. Όταν κατέβηκαν άποναιρετήθηκαν:

—Άντίο, Πέτρο.

—Άντίο, Σόνια...

Και χώρισαν έτσι απλά και ήρεμο μ' ένα τελευταίο σφίξιμο χεριού...

□ □

Λίγο άργότερα ο Πέτρος, ξεπλωμένος στο ντιβάνι του και καπνίζοντας ένα τσιγάρο, σκεπτόταν.

...Έπ'ι τέλος, τελειώνει κι' αυτή η ιστορία με τη Σόνια. Χωρίς άμφιβολία ήταν μια κατάρκτηας αξιόλογη. Μελαγχολική όμορφη, με καστανά ματιά. Έξυπνη, χαριτωμένη, τρυφερή, γλυκειά, είχε ένα θείο χαμόγελο κι' άρες άρες τα μάτια της έπαιρναν ένα τόσο παρόξενο ύφος, που τον είχε άναστατώνει στην άρχή της ιστορίας τους... ως πού να το συνθίσει... Μά ήσαν κι' η Σόνια στις περαστικές αγάπες. Σε ζέινες που διαβαίνουν από την καρδιά μας, χωρίς να μας αλλάξουν το δρόμο της ζωής... Τώρα περνούσε κι' αυτή στο κανόν των αναμνήσεων μαζί με τη Λέλα, με τη Σάσα, με την Έμμα, με τη Μαίρη, με τη Φιφή, με την Άλίκη και μαζί με κείνη τη χαριτωμένη ξανθούλα με τα ούρανιά μάτια που δεν μπορούσε να θυμηθεί τ' όνομά της... Άκόμα μια αγάπη, μια περαστική αγάπη, ένα είδύλλιο συνθισμένο για να κυλάει ο χρόνος και να μην παραπονιέται η καρδιά για έλλειψη άσχοιας...

Κι' όλ' αυτά ως πού νάρθη η μεγάλη αγάπη. ‘Η αγάπη που περιμένει ο καθένας στη ζωή του, εκείνη που θά σβύσει όλες τις παλές και θα κυριαρχήσει για πάντα στην ψυχή του. Αυτή τη μεγάλη αγάπη περιμένει και ο Πέτρος. Είχε περάσει πια τα τριάντα χρόνια κι' ακόμα δεν την είχε συναντήσει. Κι' όσο περνούσαν οι μήνες και τα χρόνια τόσο μεγάλωνε η άνυπομονησία του. Βέβαια, θάρχόταν κάποτε. Μά πότε; Ίσως αυτό το χρόνο, ίσως τον άλλο. Μά πάντα θάρχόταν. Και τότε θα της άφοσιωνόταν όλοκληρος και θάκλεινε την πόρτα της καρδιάς του για πάντα, σε κάθε άλλη αγάπη.

Πώς θα ήταν αυτή η μεγάλη αγάπη; Πολλές φορές, στις όνειροπολήσεις του τη φανταζόταν. Κάθε φορά και πιο διαφορετική. Την έβλεπε σαν μια σιλουέττα άμφιβολη να προβάλλει μέσα από τα σύννεφα της φαντασίας του, να του χαμογελά και να γάγεται. Μά ποτέ δεν μπορούσε να της δώσει μια συγκεκριμένη μορφή. Άλλά και δεν ήθελε.

Και περνούσε όλο αυτό το διάστημα της άναμονής με διάφορες περαστικές κατακτήσεις που τύχαιναν στο δρόμο του. Πότε ήταν η Σάσα, πότε ήταν η Λέλα, πότε μια όποιαδήποτε άλλη. Άπλές κοπέλλες, που τις έξελεγε με ψεύτικα λόγια και τις μεθούσε με άμφιβολες ύποσχέσεις για να τον άγαπούν και να του προσφέρουν την αίσθηματική άσχοια που ζητούσε. Δεν είχε αγαπήσει στα σοβαρά καμιά. Μά ξεγελούνταν κι' ο ίδιος από τις διαβατικές αυτές περιπέτειες. Κάθε καινούργιο του αίσθημα το άρχιζε μ' έλπίδες που γρήγορα έσβυναν. Και κάθε φορά ψιθύριζε στον εαυτό του με άπογοήτευση:

—Δεν είν' αυτή... Όχι...

Έτσι, είχε έπιδοθή στο σπέρ των ιυκόλων κατακτήσεων που μερικές κρατούσαν περισσότερο άπ' όσο υπέλογιζε στην άρχή. Και ψιθύριζε σ' αυτές τις εύπιστες κοπέλλες τα πιο θέρμα λόγια, από συνήθεια, χωρίς να το πιστεύει, και τις έβλεπε να παραδίδονται στο όνειρο μιας ψεύτικης εύτυχίας που τους πρόσφερε χωρίς να αισθάνεται την παραμικρή τύψη. Βέβαιος ότι ένα μελαγχολικό βράδυ θ' αντικαθιστούσε όλο αυτό το παραμύθι της αγάπης, με τη σκληρή φράση:

—Πρέπει να χωρίσουμε!...

Κι' άκόμη περισσότερο, στις γλυκιές στιγμές της έρωτικής τρυφερότητας, πολλές φορές, ένω ψιθύριζε τα πιο παθητικά λόγια, έκλεινε τα μάτια του και φανταζόταν εκείνη την άλλη, τη μεγάλη αγάπη που περιμένει.

Έτσι ήρθε και η σειρά της Σόνιας.

□ □

‘Η ιστορία της Σόνιας έκράτησε πιο

πολύ από τις άλλες. Ένα όλοκληρο χρόνο... Δεν ήταν άσημάντο. Όλον αυτό τον καιρό είχε δημιουργηθεί ένας σύνδεσμος άλλοιώτικος μεταξύ τους, που τον άναγνώριζε κι' ο ίδιος. Για τη Σόνια ένοιωθε κάτι άλλοιώτικο άπ' ό,τι είχε νοιώσει στις άλλες του περιπέτειες. Γιατί η Σόνια το άξιζε. Ήταν πιο όμορφη—πολύ όμορφη—, ήταν χαρακτηριστικά περήφανος, είχε μια παράξενη θερμή φωνή που του γάιδευε την ψυχή και τα μάτια της... Ό! Τα καστανά μάτια της, πόσο μυστήριο έκρυβαν. Ναί, χωρίς άλλο, η αγάπη της Σόνιας ήταν κάτι πολύ διαφορετικό άπ' όλες τις άλλες περασμένες αγάπες.

Παρ' όλα αυτά όμως, έπρεπε να χωρίσουν. Ο Πέτρος προαισθανόταν πως αν άφηνε αυτή την ιστορία να τραβήξει σε μακρός, μπορούσε να δημιουργήσει δεσμεύσεις και ύποχρεώσεις που δεν τις ήθελε. Δεν έπρεπε να παρασυρθεί. Έπρεπε να φανή δυνατός και πρόπαντός στον εαυτό του. Γιατί, όμολογούσε πως δεν είχε κουραστεί τόσο από τη Σόνια, ώστε να ήταν άπαράτητο να χωρίσει από τώρα. Μά αν δεν έχωριζε τώρα, ποιος ξέρει τι μπορούσε να γίνει άργότερα, αν περνούσε άκόμη ένας χρόνος, ή και δυο. Τότε ίσως να είχε τύψεις, όταν, ύστερα από έναν έρωτα που θα κρατούσε τόσο καιρό, θα της έλεγε την κλασική του φράση:

—Πρέπει να χωρίσουμε.

Ένώ τώρα η στιγμή ήταν η πιο κατέλληλη. Κι' αν το ένδιαφέρον του για τη Σόνια δεν είχε πεθάνει άκόμη έντελώς, όταν θάπαιε πια να τη βλέπει, θα έξατμιζόταν. Κι' έτσι θα περνούσε κι' αυτή στα περασμένα που θα ξαναγύριζαν, μαζί με τη Λέλα, την Έμμα, τη Σάσα, την Άλίκη κι' εκείνη την ξανθούλα με τα ούρανιά μάτια, που δεν θυμόταν τ' όνομά της.

Κι' αυτό το βράδυ του μοιραίου χωρισμού ήρθε. Της είπε τη φράση του, την δικαιολόγησε με τα ίδια λόγια που δικαιολογούσε πάντα, έσφιξαν για τελευταία φορά τα χέρια και χώρισαν όριστικά. Τώρα καθένας το δρόμο του. Εκείνη το δικό της... Κι' εκείνος το δικό του. Τις εύκολες γνωριμιές, τους πρόθυμους περαστικούς έρωτες, ως πού νάρθη η μεγάλη αγάπη που θ' άλλαζε το ρυθμό της ζωής του.

Ένα τσιγάρο ακόμα και...

—Άντίο Σόνια... ψιθύρισε ο Πέτρος. Καλή τύχη...

□ □

Οι μήνες κυλούσαν από το βράδυ εκείνο. Ο Πέτρος είχε άκόμη δυο-τρεις εύκολες γνωριμιές. ‘Η Νίνα, παραδείγματος χάριν, μια πεταχτή τρελούταικη κοπέλλα, του χάρισε όμορφες στιγμές. Δεν την έπαιρε στα σοβαρά, μά ούτε κι' εκείνη έπαιρνε τίποτα από τη σοβαρή του όψη. Είχαν συνεννοηθεί θαυμάσια κι' οι δυο. Έπειτα η Λέλα και τώρα η Στέλλα. Από το βράδυ εκείνος όμως μια παράξενη ψυχολογική μεταβολή είχε γίνει μέσα του. Αυτές οι εύκολες γνωριμιές τον έκοούραζαν πολύ γρήγορα. Τis βαριόταν. Δεν του χάριζαν ούτε την ψευδαίσθηση εκείνης της εύτυχίας που έβρισκαν: στις τόσες άλλες, πριν από τη Σόνια. Συχνά, μόλις περνούσε μισή ώρα, που ήταν μαζί με τη μια ή την άλλη, προαισθιζόταν μια έπειγουσα δουλειά που δεν έπαιρνε άναβολή κι' έφευγε... Προτιμούσε να μένει μόνος του. Μόνος με τον εαυτό του και την άνάμνηση της

Σόνιας.

Γιατί τη Σόνια δεν την είχε ξεχάσει, όπως είχε ξεχάσει όλες τις άλλες και τη μικρή ξανθούλα που δεν θυμόταν τ' όνομά της. Τώρα, όταν βρισκόταν στην άγκαλιά της Λόλας, ή της Στέλλας, δεν όνειροπολούσε πια τη μεγάλη αγάπη που περίμενε. Μά έρχόταν πάντα η σιλουέττα της Σόνιας και στεκόταν έμπρός στα μάτια του. Έβλεπε το μελαγχολικό χαμόγελό της και τα θλιμμένα καστανά μάτια της να τον κυττάζουν γεμάτα άπορία και παράπονο. Και θυμόταν τα λόγια της: «Όστε θα χωρίσουμε Πέτρο;»

Δεν μπορούσε ν' αντίσταθι στην άνάσταση μιας σβυσμένης αγάπης. δ-

—Ναί, παντρεύτηκα πριν ένα μήνα.

πως την ένόμιζε. ‘Η γοητεία της τον κυνηγούσε άκόμη. Κάθε φορά και πιο έντονα. Δεν μπορούσε να τη δώσει. Το χαμόγελό της, η θλιμμένη ματιά της, ήταν διαρκώς μπροστά του. Τότε σηκωνόταν άπότομα κι' έλεγε:

—Πάμε να φύγουμε.

—Μά γιατί; ρωτούσε εκείνη που βρισκόταν μαζί του. Άπό τώρα.

—Ναί... Είναι άνάγκη. Πρέπει να πάω κάπου...

Κι' έφευγε άφήνοντας στην άπορία τη μικρούλα, που δεν εύρισκε μια λογική έξήγηση αυτών των ξαφνικών άναχωρήσεων.

—Φαίνεται πως δεν μ' αγαπάς Πέτρο...

Ήταν τα μόνα λόγια που έβρισκαν να του πούν.

—Άφησέ με, σε παρακαλώ, άπαντούσε εκείνος... Ξέρεις ότι αυτό το είδους τα παρόπονα δεν μ' άρέσουν.

Και στη Στέλλα, όταν του είπε αυτή τη φράση για πέμπτη φορά, με το παροπινιάρικο ύφος που δίνει στα γεύρα, φάνηκε πιο σκληρός.

—Όχι, δεν σ' αγαπώ! της άπάντησε. Και ούτε σ' αγαπάω ποτέ μου.

Και την έδιωξε έτσι πρόστυχα, χωρίς

προσχήματα, όπως δεν τόδε κάνει ποτέ! Ήταν η μόνη φορά που είχε φανή ειλικρινής.

Έπειτα από το χωρισμό με τη Στέλλα, γύριζε στους δρόμους σε μια κατάσταση έξαλλη. Χάθηκε μέσα στις δενδροστοιχίες του Ζαπτείου, κάθισε σ' ένα παγκάκι — περασμένα μεσάνυχτα πια—και σκεπτόταν...

Σκεπτόταν τη Σόνια. Πρώτη φορά που του συνέβαινε κάτι το τόσο παράξενο στη ζωή του. Ένας χυγος πλησίαζε να περάσει πια από το βράδυ του χωρισμού μαζί της. Και η άνάμνηση της Σόνιας δεν έννοούσε να τον άφήσει ούτε μια στιγμή. Σαν νάθελε να τον ειρωνευθή, έρχόταν πάντα στο νού του και τον τσαντούσε σκληρά... Έβλεπε ξανά το γέλιο της που είχε να το δει τόσο καιρό, τα θλιμμένα μάτια της και του φαινόταν ν' άκούη τη θερμή φωνή της να του γαιδεύη σαν μουσική την ψυχή... ‘Η άνάμνηση της ήταν μια τυραννία γι' αυτόν. Το είχε σκοτώσει κάθε όνειροπόληση για τη μεγάλη αγάπη που περίμενε.

Και κατάληξε στη σκέψη: —Μήπως άραγε η μεγάλη αγάπη που περίμενα ήταν η Σόνια;...

Ναί... αυτή ήταν. Δεν έδίστασε να το παραδεχθή. Τώρα θυμόταν πόσο διαφορετικό ήταν το αίσθημα που ένοιωθε για τη Σόνια. Κι' άκόμα θυμόταν πόσο έβιασε τον εαυτό του, για ν' άποφασίσει το χωρισμό τότε, για να μην παρασυρθεί σε ύποχρεώσεις, αν άφηνε αυτό τον περαστικόν έρωτα, όπως τον ένόμιζε, να τραβήξει σε μακρός, ως πού νάρθη η στιγμή του φυσιολογικού θανάτου. Και νοσταλγούσε τη Σόνια... Μια νοσταλγία επιτακτική τον έβασάνιζε. ‘Ηθελε να την ξαναείδ. Νά ξανασφι-ξη το χέρι της στα δικά του, να ξαναείδ το χαμόγελό της, τα θλιμμένα μάτια της, ν' άκούση και πάλι τα λόγια της...

Νά μείνει κοντά της για πάντα. Γιατί τώρα ήταν πια βέβαιος πως η Σόνια ήταν η μεγάλη του αγάπη... Και είχε περάσει από τη ζωή του χωρίς να το κατάλάβη. Περιμένοντας πάντα να πραγματοποιηθή το όνειρο της φαντασίας του, που το έπίστευε σαν κάτι παράξενο κι' έντελώς άλλοιώτικο άπ' ό,τι είχε γνωρίσει ως τότε, περιμένοντας τη μεγάλη εκείνη αγάπη που ούτε ήξερε τη μορφή της, την άφησε να περάσει όταν το την έστειλε η μοίρα. Την είχε μέσα στα χέρια του και τ' άνοιξε κι' εκείνη πέταξε μ' ένα μελαγχολικό χαμόγελο, με μια θλιμμένη ματιά...

Τώρα το μελλοντικό όνειρο είχε φύγει και τη θέση του την είχε πάρει η νοσταλγία...

Άφησε να περάσουν λίγες ήμέρες άκόμη για να πεισθι τελειωτικά ότι δεν είχε πέσει θύμα μιας παρεξηγήσεως του εαυτού του. Μά όσο περνούσαν οι μέρες και οι νύχτες — και πρό παντός οι νύχτες — τόσο η νοσταλγία για τη Σόνια γινόταν πιο έντονη. Τώρα δεν είχε πια

καμιά άλλη επιθυμία. Μόνο να ιδή τη Σόνια. Νά της ανοίξη την καρδιά του και νά της πη ότι ξαναγυρίζει για πάντα κοντά της. Κι' εκείνη θα δεχόταν με συγκίνηση τον έρωτευμένο που ξαναγύριζε μετανοημένος για τον άδικο χωρισμό. Γιατί τον αγαπούσε. Τό ήξερε καλά πως τον αγαπούσε. Δυο-τρεις φορές που την είχε συναντήσει τυχαία στο δρόμο—έκείνη πάντα μ' άλλη συντροφιά—την είχε δει που τον εκύτταζε με τόση αφέλεια και τόση συμπάθεια, που μαρτυρούσε ότι ή αγάπη γι' αυτόν δεν είχε πεθάνει στην καρδιά της.

III

Ήταν απόγευμα όταν την είδε να κατεβαίνει μόνη της από το σπίτι. Την έπεριμένε στη γωνία, μετρώντας τα δευτερόλεπτα. Την ακολούθησε κι' όταν βρέθηκαν πιά μακριά, την εφώνασε: —Σόνια!

Εκείνη έγυρισε. Τον κύτταζε με μια εοχάριστη έκπληξη και τουδωσε το χέρι.

— Πέτρο, είπε. Τι γίνεσαι;... Έχουμε τόσο καιρό να ιδωθούμε.

— Σόνια, επ' εκείνος, θέλω να σου μιλήσω. Πρόκειται για κάτι πολύ σοβαρό.

— Τι σοβαρό μπορεί να υπάρχει πιά ά-νάμεσα σε μας τους δυό;

— Και όμως, υπάρχει. Κάνε μου τη χάρη νάρθης για λίγο μαζί μου. Μπορούμε να μιλήσουμε σ' αυτό το ήσυχο ζαχαρ-πλαστέιο, στη γωνία.

— Όπως θέλεις.

Σε λίγο ήσαν καθισμένοι κοντά σ' ένα τραπέζι, στο βάθος του ζαχαροπλα-στείου. Εκτός από ένα γέρο που διάβαζε μ' έμβριθεια την εφημερίδα του, κανείς άλλος δεν υπήρχε στο κέντρο εκείνη τη ώρα.

— Σόνια, είπε ο Πέτρος, ήρθα να σου ζητήσω συγγνώμην...

— Συγγνώμην; Έκανε εκείνη. Και γιατί;

— Για το χωρισμό μας... Τότε... Θυμά-σαι;

— Καθήμε Πέτρο. Αυτά περάσανε πιά. Έδω κι' ένα χρόνο!... Κι' έπειτα γιατί να μου ζητήσεις συγγνώμην; Έπειδή είχες πάψει να μ' αγαπάς;

— Όχι, Σόνια. Δεν είχα πάψει να σ' αγαπώ. Έτσι ενόμιζα τότε, ξεγελασμένος από τον εαυτό μου. Τώρα, όμως, νοιώθω ότι ο έρωτάς μου για σένα δεν πέθανε ποτέ... Τώρα σ' αγαπώ περισσότερο απ' όσο μπορείς να πιστέψεις... Και το μόνο που έχω να σου πω, είναι ότι είσαι η μόνη γυναίκα που αγάπησα αληθινά στη ζωή μου... Γι' αυτό ήρθα πάλι κοντά σου. Για να σου ζητήσω συγγνώμη γιατί ήμουν άδικος μαζί σου και να σου πω πως θέ-λω να ζήσουμε για πάντα μαζί!...

Η Σόνια έκουσε μελαγχολικά το κε-φάλι της, εκύτταζε μ' ένα βλέμμα πιά θλιμμένο από κάθε άλλη φορά τον Πέ-τρο και είπε:

— Είναι πολύ άργα, πιά, Πέτρο... — Άργα;... Γιατί;... ρώτησε με αγωνία εκείνος.

— Η Σόνια έβγαλε το γάντι της και είπε. — Γι' αυτό...

— Ο Πέτρος είδε μια βέρα στο δάχτυλο της Σόνιας.

— Παντρεμένη! ψιθύρισε...

— Ναι. Παντρεύτηκα πριν ένα μήνα...

— Από έρωτα Σόνια;

Η Σόνια τον εκύτταζε με το θλιμμένο της βλέμμα και άπαντασε.

— Όχι... όμως είναι τόσο καλός μου...

μου... Μά αργήσες πολύ Πέτρο... Τώρα πιά πέρασε η ιστορία μας. Δεν φταίω εγώ...

— Όχι, Σόνια... Δεν φταίς εσύ...

— Έμειναν για λίγο αμίλητοι. Έπειτα σηκώθηκε πρώτη εκείνη.

— Με συγχωρείς, είπε. Πρέπει να πη-γαίνω...

— Δεν θα σε κρατήσω Σόνια. Μά θέλω να μου πης. Νοιώθεις ακόμη κάτι για μένα;

— Κι' αν νοιώθω τί σημασία μπορεί ναχη αυτό πιά;... Τώρα όλα τελείωσαν για πάντα. Ας ζήσουμε με την ανάμνη-ση μιας αγάπης που κάποιος από τους δυό μας τη σκότωσε... Άντιο Πέτρο.

Επήρε το χέρι της που έτρεμε, το κρά-τησε για λίγο σφιχτά στο δικό του κι' έ-πειτα τ' άφησε...

— Άντιο Σόνια.

Φεύγοντας εκείνη τον εκύτταζε πάλι με τη θλιμμένη της ματιά, γεμάτη αγάπη και παράπονο, τη ματιά που νοσταλγούσε πάντα. Ήταν η τελευταία ανάμνηση που θά είχε από τη Σόνια...

Η μεγάλη αγάπη πέρασε...

ΠΑΝ. ΠΑΠΑΔΟΥΚΑΣ

ΑΠΟ ΤΟ "Ο ΚΥΡΙΟΣ ΕΡΧΕΤΑΙ.."

Χρυσόφυλλο, στο χέρι μου, στεφαν...

(δνομά Σου,

υτήν κεφαλή μου διάδημα βασιλικό,

(Χριστέ μου,

μια μέρα, θάνα όταν ψηλά θ' αγάλλω-

(μαι σιμά σου,

πολύ σιμά Σου, Κύριέ μου, και Φίλε,

(κι' Άδελφέ μου.

Στρατιώτης Σου και δοῦλος Σου, και

(τὸ φανέρωμά Σου

τὸ μάντεψα στὰ σύννεφα και στὰ φτερά

(του ανέμου.

τὸ κάθε μάτι δὲν ἀργεῖ νὰ ιδῇ τὸ δόξα-

(σιμά Σου

σάν ἡλιου φωτοχάραμμα, τρισηλίες δοξα-

(ιστέ μου!

Κι' ἐγὼ τὴ ζώνην ἔζωσα κι' ἀναψα τὸ

(λυχνάρι,

ὃ ἀπαντοχὴ μου ζώνη μου και λύχνος ἡ

(καρδιά μου

που ἀπὸ τὸ φῶς Σου ἀκέραιο τὴς τὸ φέγ-

(γος ἔχει πάρει.

Κι' οὐδὲ κρατεῖ τὸ πόδι μου, τὴς γῆς

(πιὰ τὸ χορτάρι

τὸ θάνατον ἀκαρτέρω ν' ἀνοίξῃ θύρα

(γάμου,

και νὰ προβάλῃς, ἀφραστε Νυμφίε, κα-

(τάμπροστά μου!

ΓΕΩΡΓΙΟΣ ΔΟΥΡΑΣ

ΜΑΡΣΕ- ΓΙΕΖΙΚΑ ΑΣΤΕΙΑ

ΜΕΤΩΠΟΝ ΕΝ ΚΙΝΔΥΝΩ...

Ο Μάριος, Έφευγε κάποτε ταξίδι. Προτού φύγῃ όμως, ζηλιάρης όπως εί- ναι, ανέθεσε στον φίλο του "Ολίβ" νά προσέχῃ λιγάκι την νεαρά και ὀλίγον τι ζωηράν Κα Μαρίου, εἰδοποιώντας τον ἀμέσως και κατὰ τὸν συντομώτερο τρόπο, ἂν θάβλεπε τίποτε τὸ ὑποπτόν. Ο "Ολίβ" τὸ ὑποσχέθηκε και ὁ Μάριος ἔφυγε ἡσυχος.

Σε λίγες μέρες, όμως, ὁ "Ολίβ" βλέ- πει τὴν Καν Μαρίου ραντεβού με ἕνα νεαρό. Δὲν χάνει καιρὸ και τρέχει στὰ τηλεγραφεῖο γιὰ νὰ εἰδοποιήσῃ τὸν φί- λο του κατὰ τὸν συντομώτερο, δὲν φέ- τοῦ εἶπε, τρόπο. Τοῦ τηλεγραφεῖ λοι- πόν:

«Μέτωπον ἐν κινδύνῳ. Ἐπανέλθετε!»

ΤΑ ΑΝΘΗ ΤΟΥ ΜΑΡΙΟΥ

Ο Μάριος ἐπισκέπτεται μιὰ μέρα τὸν "Ολίβ" στὸ σπίτι του και τὸν ἐρί- σκει νὰ ποτίσῃ τὰ λουλούδια του.

Ο Μάριος.—Ποτίζεις, λοιπόν, τὰ λουλούδια σου ἐσύ, "Ολίβ;

Ο "Ολίβ".—Γιατί; Ἐσύ δὲν τὰ πό- τιζες;

Ο Μάριος.—Ποτέ! Ἐλα και νὰ σου δείξω τὶ ὠραία λουλούδια ἔχω.

Σε λίγο οἱ δύο φίλοι θρίσκοντα στὸ Μάριος.

Ο "Ολίβ".—Ἀλήθεια! Τί ὠραία ἂν θῇ! Και δὲν τὰ ποτίζεις ποτέ;

Ο Μάριος.—Ποτέ!... Ἀφοῦ εἶναι χάρτινα!...

ΟΥΤΕ ΣΤΑΓΟΝΑ!

Ο Μάριος εἶναι ἄρρωστος. Πηγαίνει λοιπόν στὸ γιατρὸ κι' αὐτὸς ἀφοῦ τὸν ἐξετάζει, τοῦ δίνει μιὰ θεραπεία και τοῦ λέγει νὰ ξαναπεράσῃ μετὰ δέκα μέρες.

Μετὰ δέκα μέρες, ἀκριβῶς ὁ Μάριος ξαναγυρνά.

Ο γιατρός.—Ω! Συγχαρητήρια κ. Μάριε, σὰς θρίσκω πολὺ καλλίτερα. Τί ὄψις εἶναι αὐτή, τί χρώματα!... Ἀ- σφαλῶς θ' ἀκολουθήσατε κατὰ γράμ- μα τὶς συμβουλές μου: Οὔτε σταγόνα κραιοῦ αἰ;

Και ὁ Μάριος.—Ναι γιατρέ. Μο- νάχα πὼς χθὲς με παρέσυρε αὐτὸς ὁ φί- λος μου "Ολίβ" και ἤπιαμε ἀπὸ μιὰ ὀκ-

ΚΑΙ Ο ΜΑΡΙΟΣ ΟΡΦΑΝΟΣ

Ο Μάριος εἶναι ἄρρωστος σὲ μιὰ κλινική.

Μιὰ μέρα, μετὰ τὴν ἐπίσκεψῃ τοῦ γιατροῦ, τὸν πλησιάζει ἡ ἀρχινοσοκό- μος και τοῦ λέγει:

—Κύριε Μάριε, κάνομε ἐναν ἔρανο γιὰ τὰ ὀρφανὰ παιδιὰ τὴς συνοικίας, θὰ σὰς παρακαλοῦσα...

Και ὁ Μάριος:

—Ἄ ἔτσι! Ὁραία! Θὰ σὰς παρα- καλοῦσα ἀδελφὴ κι' ἐγὼ, νὰ μὴν ξεχά- σετε και μένα. Εἶμαι ὀρφανὸς ἀπὸ παι- δι!

ΤΑ ΕΥΘΥΜΑ ΤΟΥ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟΥ

Η ΚΙΝΙΝΗ

ΤΟΥ Κ. ΜΙΜ. ΨΑΘ.

πόγευμα κάτω ἀπὸ βαθύσσια δέντρα.

—Πόσο μ' αγαπάς;

—Ὡς τὶς Κουκουβάουνες.

—Ἀχ λίγο!

—Ἐσύ;

—Ὡς τὴν Θεσσαλονίκη!

Κουταμάρες; Κι' ὕστερα; Ἄν δὲν λένε κουταμάρες οἱ ἐρωτευμένοι ποιοὶ θὰ λένε; Οἱ καθηγηταὶ τοῦ Πανεπιστημίου; Λένε και αὐτοὶ βέβαια ἀλλὰ χωρὶς ἐλαφρυντικά. Ἐ- νῶ οἱ ἐρωτευμένοι ἔχουν τὸ ἐλαφρυντικὸν τὴς ἐρωτικῆς φλόγας ποὺ θερίζει τὰ σωθι- κά τους. Κι' ὕστερα ἐξαγνίζονται με ἄλλα ὠραιότερα πράγματα, με τὸν φλοίσβον τῶν φιλημάτων;

—Μάτς...

—Μοῦτς.

Ἄλλὰ ἡ αἰσθηματικὴ αὐτὴ ἱστορία τῶν δύο νέων δὲν ἦταν τόσο χαρούμενη ὥπως ὅλες τοῦ εἶδους. Στὸ βάθος τὴς εἶχε θλίβιν μελαγχολίαν κι' ἀπόγνωσιν. Δὲν ἐδιάλεξαν, τὸ ρωμαντικὸν αὐτὸ καταφύγιον οἱ δυὸ ἐ- ρωτευμένοι γιὰ νὰ τρυπήσουν τὰ αἰσθηματά τους μιὰν ἀκόμη φορὰ ἐπὶ πλέον, ἀλλὰ γιὰ νὰ τὴν τρυπήσουν γιὰ τελευταία, ἀλλοίμονο, φορὰ! Διότι ὁ ἔρωσ των ἦτο κρυφὸς κι' ἐ- χρονονογεῖτο ἀπὸ μηνῶν όταν δὲ ἀποφάσισαν νὰ τὸν φανερώσουν γιὰ νὰ τοποθετήσουν τὰ περιπόθητα ἄνθη τὴς λεμονέας τὰ εὐρήκαν μαστοῦνια. Ο νεαρὸς ποὺ παρουσιάσθη στὸν πατέρα νὰ ζητήσῃ τὴν χεῖρα τὴς νε- αράς εὐρέθηκε μπροστὰ σὲ ἕνα ἀδιάλλακτον ὄχι, ψυχρὸ ὡς παγόβουνον, ποὺ δὲν ἠμπο- ρεσε νὰ λύσῃ οὔτε ἡ φλόγα τοῦ ἐρωτός του οὔτε ἡ θερμὴ τῶν παρακλησέων του. Ἐκλαψαν πικρῶς οἱ δυὸ νέοι, ἐσχεδίασαν ἀνυπακοήν, ἀπαγωγὴν, ἀλλὰ προέκυψε πρό- βλημα μεγάλο.

—Πὼς θὰ ζήσουμε;

—Ξέρω γώ;

—Πόσα θγάξεις ἐσύ;

—Χίλιες τριακόσιες πενήντα τὸν μῆνα!

Καὐμός! Ἡ καρδιά ἠμπορεῖ νὰ παίξῃ πα- στικὸν βιολοντσέλλον. Ἀλλὰ χρειάζεται νὰ μὴ ἐνοχλῆται ἀπὸ τὴν κοιλίαν. Όταν αὐ-

Κυκλοφορεῖ προσεχῶς τὸ σπαρ- τριστὸ βιβλίον τοῦ εὐθυμογρά- φου και συνεργάτου τὴς Ἐξδο- μάδος

Δ. ΨΑΘΑ
Η ΘΕΜΙΣ
ΕΧΕΙ ΚΕΦΙΑ

Εἶναι ἕνα μικρὸ χιουμοριστικὸ ἀρί- στούργημα, με πρόλογον τοῦ κ. ΣΠΥ- ΡΟΥ ΜΕΛΑ, και εἰκονογράφηση τοῦ γελοιογράφου.

ΦΩΚ. ΔΗΜΗΤΡΙΑΔΗ

Ἐκδοτικὸς Οἶκος
Δ. ΔΗΜΗΤΡΑΚΟΥ Α. Ε.

τὴ παίζει ταμπουράν ἡ παραφονία εἶναι φο- δερή. Ἐσκέφθησαν πολλὲς διάφορες λύσεις και ἀπέρριψαν ὅλες με τὴν σειρά τους γιὰ νὰ κατασταλάξουν στὴν κλασικὴν:

—Αὐτοκτονοῦμε;

—Αὐτοκτονοῦμε!

—Νὰ ἐνοθούμε στὸν ἄλλο κόσμον.

—Ἀφοῦ δὲν μπορέσαμε νὰ ἐνοθούμε σ' αὐτόν.

Και ἔσπευσαν στὸ φαρμακεῖο νὰ προμη- θευθοῦν κινίνο... Ἀλλὰ τὰ δάσανα τῶν ἐ- ρωτευμένων εἶναι ἀτελείωτα! Διότι τὸ κινί- νο ἀντὶ νὰ ὀδηγήσῃ τοὺς δυὸ ἐρωτευμένους μαζί στὰς αἰώνιους μονὰς τοὺς ὠδήγησε ξεχωριστὰ στὸ δικαστήριον, ἐκείνον στὸ ἐ- δώλιον, ἐκείνην στὴ θέση τῶν μαρτύρων, παρὰ τὸ πλεονεξ τοῦ μνηντοῦ και πατέρα τὴς, ποὺ ἀφοῦ ἐξέθεσε λεπτομερῶς τὰ γεγο- νότα παρεχώρησε τὴ θέση του στὴν κόρη του.

—Πὼς ἔγινε δεσποινίς;

—Ὅπως σὰς τὰ εἶπε ὁ μπαμπᾶς...

—Ἀπεπειράθη νὰ σὰς δηλητηριάσῃ ὁ κα- τηγορούμενος;

—Ο κατηγορούμενος; (Συγκίνηση) Ναι! Μοῦ εἶπε ὅτι ὁ μόνος τρόπος νὰ βροῦμε τὴν εὐτυχία μας ἦταν ἡ αὐτοκτονία. (Μεγαλύτε- ρη συγκίνηση). Εἶχε πάρει μαζί του πέντε σωληνάρια κινίνο. Μοῦ ἔδωκε τὸ ἕνα και μοῦπε νὰ τὸ φάω. (Μεγαλύτερη συγκίνηση και δάκρυα). Τὸ ἔφαγα. Ἐνόμισα πὼς πέθαι- να. Τὸν ῥώτησα ὥστόσο. Γιατί δὲν παίρνεις κι' ἐσύ; Γιατὶ μοῦ ἀπήντησε πρὲς νὰ πε- θάνης πρῶτα ἐσύ. (Λυγμοὶ και πολλὰ δά- κρυα). Μοῦ ἔδωσε και τὸ δεύτερο σωληνά- ριο. Τὸ ἔφαγα κι' αὐτό...

—Κι' ἐκείνος;

—Δὲν ἔφαγε οὔτε ἕνα!

—Πὼς τὸ ἔφαγε;

—Γιατὶ όταν με μάζεψαν ἀπὸ ἐκεῖ ἐμὲναι γιὰ νὰ με πᾶνε στὴν κλινικὴ δὲν βρήκαν κα- νένα κοντά μου.

—Τὸ ἔφαγε δηλαδὴ.

—Μάλιστα.

—Ἐφοβήθηκε λέτε;

—Βέβαια. Πάντα ἦταν φοβιτιστὴς!

Ἐσκηώθηκε ἐπάνω ὁ νέος ν' ἀπολογηθῇ: —Ἐκείνη ἔφερε τὸ κινίνο. Ἐκείνη μοῦ ἐπρότεινε τὴν αὐτοκτονία. Ἐκείνη ἐπῆρε πρῶτη. Ἐκείνη ἄρχισε ν' ἀφρίξῃ και νὰ διαρᾶ κλωστής στὸν ἀέρα. Καὶ μόλις τὴν εἶ- δα στὸ γὰλὶ αὐτὸ ἐσκηώθηκα, ἔτρεξα ἐξαλ- λος νὰ εἰδοποιήσω ἕνα γιατρό. Αὐτὰ ἔχω νὰ πῶ...

Αὐτὰ λέει και κάθεται. Ἐπὶ πῖνακι τὴν κεφαλὴν του ζητᾶ ὁ εἰσαγγελεὺς. Κακοῦργον ὁδελυρὸν τὸν θγάξει ἡ πολιτικὴ ἀγογή. Ἀθῶν ἀγγελὸν ἡ ὑπεράσπιση. Τὸ δικαστή- ριον συνέρχεται προχθίμως πῖσω ἀπὸ μιὰ κόλα χαρτί:

—Ψοῦ-Ψοῦ...

—Ψοῦ-ψοῦ-ψοῦ.

Ἀπόφασις:

Πέντε μῆνες φυλακῆς, ὅπου δὲν ὑπάρχουν οὔτε βαθύσσια δέντρα, οὔτε ἐρωτευμένα κο- ρίσσια ἀλλὰ ἐντὺχὸς οὔτε και κινίνο...

ΜΙΜ. ΨΑΘ.

Προφηται μετὰ Χριστόν

ΑΠΟ ΤΗΝ ΑΠΟΚΑΛΥΨΗ ΩΣ ΤΟΝ ΑΓΑΘΑΓΓΕΛΟ

Εξαιρετική ήταν η έντυπωση από το άρθρο μας της περασμένης εβδομάδος, αναφορικά με την τύχη του δορυφόρου μας, του φεγγαριού.

Οι προφητείες αυτές του Μαλαχία, που επιβεβαιώνονται σήμερα από την επιστήμη, μας θυμίζουν όλες τις κατά καιρούς προφητείες για καταστροφές, πολέμους και άλλα κοσμοϊστορικά γεγονότα.

Η μανία να εξιχνιάσει τα μέλλοντα να συμβούν, ήταν μία από τις μεγαλειότερες και παλαιότερες του ανθρώπου: ήταν η αιώνια ανησυχία του. Μην μπορώ να είμαι άνθρωπος να εξιχνιάσει την ύπαρξη του και την ύπαρξη του κόσμου μέσα στον οποίο ζή, βάλθηκε να μάθει ποιά θάταν η τύχη του.

Απ' τους προχριστιανικούς ακόμη χρόνους, ήκμασε η προφητεία, της οποίας η μαντική, δεν ήταν παρά μία περιορισμένη έκφραση, έντοπισμένη στα άτομα και την προσωπική τους τύχη.

Ο Απόλλων είχε δώσει στην Κασάνδρα, την κόρη του Πριάμου, το χάρισμα να προλέγει τα μέλλοντα. Και η Κασάνδρα, εκείνο που πρώτα-πρώτα προφήτευσε, ήταν η πτώση της Τροίας. Και η προφητεία της επαλήθευσε. Από τότε οι προφύτες σχηματίζουν ατελείωτη σειρά. Διασημότεροι τους, οι προφύτες της Γραφής που προείπαν μεταξύ άλλων και την έξλευση του Χριστού στον κόσμο.

Από τους πρώτους μετὰ Χριστόν προφύτας ο Άγιος Ιωάννης, ο Ευαγγελιστής, με την περίφημη Αποκάλυψή του, που άφορα το μέλλον του κόσμου.

Ο Νοστράδαμους, ο περίφημος αυτός μάγος του μεσαιώνος προφήτευσε, επίσης, τρομακτικά πράγματα για τον πλανήτη μας και τους κατοίκους του.

Και έρχομαστε στους προφύτας των νεωτέρων χρόνων, αρχίζοντας από τον γνωστό μας Αγαθάγγελο.

Ο μοναχός αυτός φέρεται ως ο συγγραφέας ενός προφητικού βιβλίου, που είχε μεγάλη διάδοση μεταξύ του ελληνικού λαού πριν από την Επανάσταση του 21. Το βιβλίο αυτό που κυκλοφορούσε σε χειρόγραφα από χέρι σε χέρι, ήταν το Ευαγγέλιο του υποδοχού Έλληνισμού, γιατί προφήτευε την ανάστασή του. Και, όπως είδαμε όλοι, οι προφύτες του Αγαθαγγέλου επαλήθευσαν.

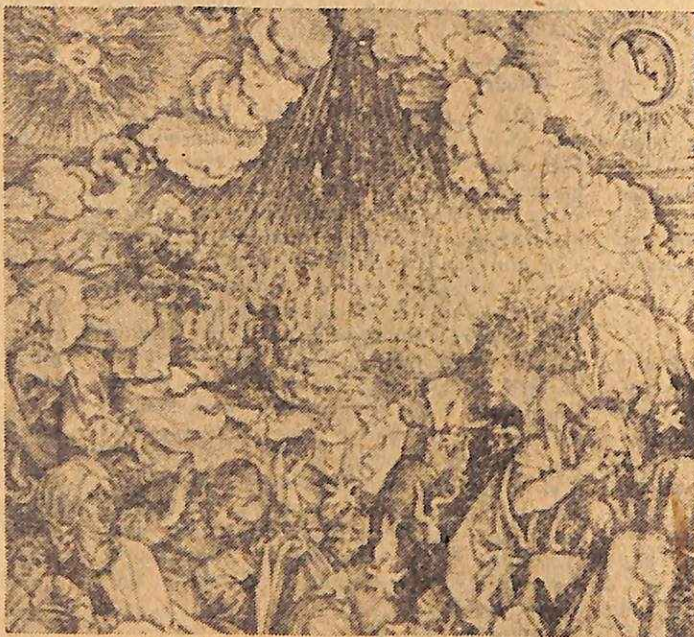
□ □

Από τις έντυπωτικότερες προφητείες των τελευταίων χρόνων είναι και η λεγόμενη του ντε λὰ Σολέτ, που έγινε στα 1818. Μεταξύ των άλλων έντυπωτικώτατα είναι τα προφητικά όραματα της βοσκοπούλας Μελανίας, που αναφέρονται στην εποχή μας και τας μελλούσας εποχές.

«Η Γαλλία, ή Ιταλία, ή Ισπανία και ή Αγγλία, προφητεύει ή Μελανία, θά έμπλακοίν αναμεταξύ των σε πόλεμο. Γάλλοι θά πολεμή με Γάλλοι και Ιταλός με Ιταλό. Κατόπιν θά γίνη παγκό-

σμιος πόλεμος, που θάναί τρομερός. Το Παρίσι θά καη και ή Μασσαλία θά χαθή μέσα στα κύματα. Πολλές μεγάλες πόλεις θά γκρεμιστούν στα τάρταρα της γής, ύστερα από σεισμούς. Όλοι οι διώκται της θρησκείας και όλοι οι άμαρτωλοί θά άπολεσθούν και ή Γή θά γίνη μία έρημος...»

«Υστερα από την καταστροφή αυτή, περίοδος ειρήνης και ευτυχίας θά βασιλεύει στον κόσμο. Η περίοδος αυτή θά διαρκέσει 25 χρόνια και μετὰ θ' αρχίσουν τα σημεία που θά προαναγγέλλουν το τέλος του κόσμου.

Η «Αποκάλυψη» του Αγίου Ιωάννου.
(Πίναξ του Άλμπερτ Ντούρερ)

«Τότε θάναί που θά γεννηθί ο Άντί-χριστος από μία Έβραία μοναχή. Μόλις γεννηθί θά άποκτήση δόντια και θ' αρχίση να φωνάζη και να βλαφημη. Θά κάνη θαύματα!...»

Και συνεχίζει ή Μελανία στο ίδιο ύφος. Μπορεί να πη κανείς ότι οι προφητείες της εν μέρει — έφεραν τον Παγκόσμιο Πόλεμο δηλαδή — επαλήθευσαν. Δεδομένου δε ότι έπεράσαν από τότε 23 περίπου χρόνια, δεν μας μένουν παρά 2 χρόνια και κάτι ακόμη, για να δούμε τα... τέρατα και σημεία, που θάναί οι προάγγελοι του τέλους του κόσμου.

□ □

Ίδου τώρα και οι προφητείες τής Μαν-λάν Ντορρά (1869).

Η Ντορρά, συνοψίζει στα έξης τις έ-πτα πληγές που θά είναι οι προάγγελοι των τραγικών χρόνων της ανθρωπότη-τος:

«Κακοκαιρίες, πλημύρες, άρρώστες στα ζώα και στα φυτά, χολέρα στους άν-θρώπους, έπαναστάσεις, πόλεμοι παγκό-σμιο ξεχαρβάλωμα, χάος!...»

Η Ντορρά επεξηγεί ως έξης την έκτη πληγή, το παγκόσμιο ξεχαρβάλωμα: «Ί-δου ή έκτη πληγή: είναι ή έμπορική κρί-ση, το έμποριο βαδίζει προς το τέλος

του, γιατί λείπει ή έμπιστοσύνη».

Στα 1871, ένας καλόγηρος, ο άδελφός Άντώνιος προείπε ένα νέο πόλεμο μετα-ξύ Αγγλίας και Γερμανίας και ή προφη-τεία του επαλήθευσε.

Ο άδελφός Άντώνιος, όμως, είχε δ-ραματισθί ακόμη λαμπρότερη την νίκη των Συμμάχων και πλήρη την καταστρο-φή της Γερμανίας. Είπε δηλαδή ότι θά γινόταν μία τρομερή μάχη στην Βεστ-φαλ, μία άληθινή τιτανομαχία.

«Οι Πρώσοι, λέγει, φεύγοντες, θά φθάσουν στην Βεστφαλία, όπου θά δοθί ή τελευταία μάχη, που θά είναι και ή τρομερότερη όλων των εποχών.

Μετὰ την μάχη αυτή, θά μει-νουν μόλις μία φουχτιά Γερμα-νοί, που θά φύγουν προτροπή-στην για να σωθούν!...»

Η γιγαντομαχία αυτή της Βεστφαλίας, άναφέρεται και σ' άλλες προφητείες.

□ □

Οι πιο τελευταίες, από τις σοβαρότερες, βέβαια, προφη-τείες, είναι της Άνριέτ Κουεντόν που συντάραξαν τον κόσμο στα 1892. Η Κουεντόν ήταν την εποχή εκείνη μία νέα κοπέλλα, κόρη καλής άστικής οικογενεί-ας. Τίποτε στην ζωή της δεν έδειχνε πως θά έπαιζε τον ρό-λο της Σίβυλλας. Η νέα, λοιπόν, αυτή, έδήλωσε ξαφνικά, μία μέ-ρα στους γονείς της, ότι την έ-πεσκέφθηκε στον ύπνο της ο άγγελος Γαβριήλ, και της φα-νέρωσε το μέλλον. Θά άρχιζε μία σειρά καταστροφών και με-τά θά ανέβαινε στον θρόνο ένας πολύ μεγάλος βασιλιάς και θά έπακολουθούσε περίοδος ευ-τυχίας και χαρής για όλη την αν-θρωπότητα.

«Βλέπω, είπε ή νέα, ανθρώ-πους να άλληλοσφάζονται. Ο Σηκουάνας έχει βαφεί κόκκι-νος από το αίμα. Η Αγγλία διαμελίζε-ται. Ένας μεγάλος κίνδυνος από τον ουρανό άπειλεί τον κόσμο. Θά καη πρώτα το Παρίσι και άπ' αυτό πρώτα τα Ηλύσια».

Όσον άφορά τον πολύ μεγάλο βα-σιλέα, αυτός θάρχότανε από βορρά της Εύρώπης, θά ήταν, όμως, από αίμα των Βουρβόνων, άπόγονος κατ' ευθείαν γραμμής του Δελφίνου. Αυτός δεν έχει πεθάνει, κατά την προφητεία, στον ναό, αλλά κατ'όρθωσιν θά δραπετεύει την ώρα που άρχιζε ή Γαλλική Επανά-σταση.

Όλες αυτές οι προφητείες, ξεχάστη-καν σιγά-σιγά, μιλούσαν, όμως, γι' αυτές πολύ στις άρχες του αιώνας μας.

Νεώτερες προφητείες έμεις έχουμε της Κας Φραγιά και της μάντιδος που πέρασε περίου και από τας Αθή-νας. Αλλά καμιά άπ' αυτές δεν έχει ακόμη επαλήθευσει, ευτυχώς...»

Και έως ότου έλθι το τέλος του κό-σμου, θά φανούν πολλοί ακόμη προφη-τες και προφήτισσες για να προείπουν καταστροφές και να τρομάξουν τους συγχρόνους των. Γιατί ή συντελεία των αιώνων είναι μία ιστορία που κρατά αιώνες και θά κρατήσι ακόμη πολύ, όπως φαίνεται...»

Ερωτική οδύσσεια

ΑΙΣΘΗΜΑΤΙΚΟ ΔΙΗΓΗΜΑ ΤΗΣ ΔΩΡΟΘΕΑΣ ΤΡΑΟΥΜΠΕΡ

Εδώ και κάμποσες μέρες, ή Ρούθ, με τον Φερδινάνδο τὰ είχαν κανονίσει όλα, ως τις παραμικρό-τερες λεπτομέρειες. Μήνες τώρα λαχταρούσαν να δοθούν απόλυτα ο έ-νας στον άλλο κι' όμως όταν έπιτέλους είχε φθάσει αυτή ή μέρα, ένοιωσαν κάτι το άλλόκοτο. Κάτι σαν λιποψυ-χία.

—Μά, αγάπη μου—έλεγε ο Φερδινάν-δος προσπαθώντας να δώσει θάρρος στην φίλη του, μολοντί κι' ο ίδιος βα-σανιζότανε από την ίδια, ανεξήγητη, αγωνία—τί έχεις να φοβηθής; Μήπως δεν τὰ κανονίσαμε όλα στην έντέλεια; Ασφαλώς δεν θάρρουν οι γνωστοί σου σε μία πλάζ που δεν έχει ούτε μία τζάκι — κι' ακόμα λιγώτερο οι δικοί μου. Ακόμα κι' αν ο σύζυγός σου είχε την δυσάρεστη έμπνευση νάρθι να πε-ράσει μερικές μέρες μαζί σου, θά σε είδοποιούσε πρώτα τηλεφωνικώς—έστω και για να το κρατήσης άπλως δω-μάτιο. Κι' όσπου νάρθι, έγώ θά βρί-σκωμαι μακριά! Κουράγιο λοιπόν, φοβιτσιάρικ, κι' όλα θά πάνε μια χα-ρά! Τι διάβολο σαν να μην σ' εύχαρι-στή το σχέδιό μας...

—Φρέντ, το ξέρεις πολύ καλά πως μ' ένουσιάζει, με ξετρελλάνει μάλιστα...

Κι' ή Ρούθ άγκάλιασε με τὰ ωραία της μπράτσα το λαιμό του αγαπημέ-νου της.

—Προσπάθησε όμως, πρόσθεσε, να μην έρθη ή γυναίκα σου στον σταθμό!

—Μά, αγάπη μου, αυτό ν' άκούγε-ται! Δεν θά το επέτρεπα ποτέ. Κι' ή Έρνα κάνει ό,τι αποφασίζω έγώ, έ-κανε εκείνος με μία άνδρική ύπερφία που δεν άρεσε καθόλου στην Ρούθ.

«Έίως μία μέρα να καυχάται το ίδιο για την στροβουμάρα μου και την πλη-ρη ύποταγή μου» σκέφθηκε με κάποια έχθρότητα.

□ □

«Έξη ώρες άργότερα κι' οι δυο τα-ξιδεύανε στο ίδιο βαγόνι. Ο Φρέντ εί-χε συγυρίσει τις βαλίτσες τους κι' ή Ρούθ μαζεμένη στην πιο σκοτεινή γω-νία, έμοιαζε σαν ένα ξαφνιασμένο κο-ριτσάκι. Δεν τολμούσε να φανερωθί από φόβο μην δη γνωστούς της. Εκεί-νος, άπεναντίας έσκυβε κάθε τόσο άπ' το παράθυρο και παρακολουθούσε την κίνηση του σταθμού ως την στιγμή που ξεκίνησε το τραίνο. Τότε πήγε και κά-θηκε κοντά της κι' άρχισε να την χαί-δεύη και να την φιλά με τρυφερότη-τα. Είναι όλομόναχοι μέσα στο βαγόνι. Τι ωραία!

Επιτέλους! Για πρώτη φορά, μπο-ρούν να χορτάσουν φιλία, χωρίς να τι-νάζονται άλαφιασμένοι στα λιγύλε-πτα ξεμοναχιάσματά τους, όπως στην πόλη! Η Ρούθ δεν φτάνει πιά βιαστι-κά τὰ μαλλιά της από φόβο μην φα-ι ή τίτεια κι' είτε ο Φρέντ τ' άρσχει μην γάλασε ο κόμπος της γραβάτας του.

Αφοϋ γόρτασαν φιλία, κάθονται ή-συχά. Θέλουν να μιλήσουν... τι να πούν

δμως; Η Ρούθ θάθελε να μιλήσει για την μεγάλη, την άπείρανη αγάπη της..

Θάθελε, έπειτα, να μιλήσει για την οικογένειά της. Προς τι ζώες. Έκει-νος θά την άκούγε αδιάφορα και ίσως να της ξαναμιλούσε πάλι όπως μία άλλη μέρα που είχε την αναδρία να θελήσει να ταπεινώσει αυτή την οικο-γένεια: τον υπερβολικά πιστό σύζυγο και τὰ φιλόστοργά της παιδιά στα μάτια της αγαπημένης του. Τώρα δ-μως που όλα είχαν κανονισθί σύμφωνα με την επιθυμία του, τὰ αισθήματά του είχαν αλλάξει κατ' ανεξήγητο τρόπο και δεν μπορούσε να πη λέξη για τον σύζυγό της και το νοικοκυριό της. Ί-σα-Ίσα που ο Φρέντ τώρα, αντί να περιφρονή και να μισή ακόμα, τον σύ-ζυγο, τον λυπούνταν, τον συμπονούσε.. Η άληθεια είναι πως ποτέ ο σύζυγος της Ρούθ δεν είχε φανή ζηλιάρης, Α-δωνις δεν ήταν και τούλειπε το σέξ-άππλ. Έν τούτοις και μόνο το γεγο-νός ότι ή Ρούθ ήταν στοργική και τρυφερή σύζυγος, ήταν άρκετό για να τον θεωρήσει έχθρο του ο Φερδινάνδος.

Τώρα όμως που ήταν καθισμένοι κοντά της και την άγκάλιαζε, φλογε-ρή κι' έρωτιάρα, και την φιλούσε, όσο συλλογιζόταν τις όνειρώδεις μέρες ευ-τυχίας που θά περνούσαν στην πλάζ της Βαλτικής, όλομόναχοι, ο Φρέντ, μολοντί δεν ήταν καθόλου αισθημα-τικός, ένοιωθε —τι περίεργο!— κάτι που έμοιαζε με τύψεις!

□ □

Ο Φρέντ της θυμίζει λεπτομερώς το σχέδιό τους για να μην προδοθούν. Έκ των προτέρων, είχε φροντίσει να κρατήσι χωριστά δυο δωμάτια, που βρίσκονται στο πρώτο πάτωμα και στον ίδιο διάδρομο—χωρισμένα όμως ένδιά-μεσα με άλλα δωμάτια.

—Πρό παντός μην φεύγεις άπ' την τραπεζαρία την ίδια ώρα που φεύγω κι' έ-γώ, της είπε. Θά μάς προσέ-ξουν άμέσως. Πρέπει να συμ-φωνήσουμε και που να συναντιό-μαστε στην πλάζ ή στο δάσος. Κι' όταν άνεβαίνης να κοιμηθής, α-γάπη μου, θά μέ-νω ακόμα κάτω για λίγο διάστη-μα, για να μην αντίληφθί τίπο-τα ή καυαριέρα. Υστερα, όταν κοιμηθούν όλοι, θάρχωμαι στο δωμάτιό σου, ή θάρχωμαι έσύ στο δικό μου, ό-πως προτιμάς. Θά ζούμε ο ένας για τον άλλο.

Η Ρούθ άνοίγει όλοσδιόλου το αυγάκι και βρίσκει ένα γράμμα...

ταραχή του, να παριστάνη τόν αδιάφορο.

Σε λίγο ανεβαίνουν στα δωμάτια τους για να ετοιμαστούν για τὸ γεῦμα. Κατὰ βάθος τοὺς ἀνακουφίζει ἡ σκέψη ὅτι δὲν βρίσκονται ἀμέσως κοντὰ ὁ ἕνας στὸν ἄλλο, γιὰ νὰ κλάψουν μαζί τὴν ἀπογοήτευσή τους. Ἡ Ρούθ τρέχει κι' ἀνοίγει τὴν πόρτα τοῦ μπαλκονιοῦ της, ποὺ χωρίζεται ἀπ' τὸ διπλανὸ μ' ἕνα ἀπλό κάγκελο. Ἄν τὸς χωρίζαν μόνο τὰ δυὸ δωμάτια κι' ἦσαν στὸ ἴδιο πάτωμα, τί ὥραία ποὺ θὰ πηγαιναν ὁ ἕνας στὸν ἄλλο ἀπ' τὰ μπαλκόνια! Τώρα, τὸ μυαλό της Ρούθ κάνει χίλια σχέδια φανταστικά γιὰ νὰ πᾶνε ἀπ' τὸ ἕνα δωμάτιο στὸ ἄλλο. Ξαφνικά ὅμως σκέπτεται πὼς δὲν κατόρθωσε οὔτε καν νὰ ἀκούση τὸν ἀριθμὸ τοῦ δωματίου του. Μάταια ἔρευνᾷ μὲ τὸ βλέμμα της ὅλα τὰ παράθυρα: ὁ Φρέντ δὲν φαίνεται πουθενά.

■ ■

—Ἡ κυρία ἐπιθυμεί ἕνα τραπέζι; Κράτησα γιὰ τὴν κυρία τὸ τραπέζι ποὺ εἶναι κοντὰ στὸ παράθυρο. Ἐλπίζω ἡ κυρία νὰ μείνῃ εὐχαριστημένη, λέει ὁ μαίτρ ντ' ὁτέλ μόλις μπαίνει ἡ Ρούθ στὴν τραπέζια.

Εὐτυχῶς ποὺ ὁ Φρέντ κάθεται στὸ γειτονικὸ τραπέζι. Χωρὶς νὰ γυρίσῃ ὅλως διόλου τὸ κεφάλι, ἡ Ρούθ τοῦ ρίχνει ἕνα ἐρωτηματικὸ κι' ἀγωνιώδεις συγχρόνως βλέμμα. Ὑστερα, ἀρχίζει νὰ μελετᾷ τὸν τρόπο μὲ τὸν ὁποῖο ἐκείνος τρώει. Ἡ ἀδηφαγία του ποὺ ἄλλοτε τῆς φαινόταν σὰν νεανικὴ ὁρμή, τώρα τῆς φαινόταν σὰν ἑλπίση ἀνατροφῆς. Ποῦ ἀκούστηκε νὰ καταβροχθίζῃ ἔτσι τὰ μακαρόνια; Ἡ μεγάλη ὁρεξή του σχεδὸν τῆς προξενεῖ ἀηδία.

Τυχαῖα, ὁ Φρέντ σηκώνει τὸ βλέμμα καὶ βλέπει αὐτὸ τὸ συναίσθημα ζωγραφισμένο στὰ μάτια τῆς Ρούθ. Στενοχωρεῖται πολὺ καὶ τὰ μάτια του ἱκετεύουν: «Τὶ κακὸ σοῦκανα;»

«Ἀθελά, ἡ Ρούθ τὸν συγχρίνει μὲ τὸν σύζυγό της: ὁ Ἀλφρέντ εἶναι τόσο διαφορετικὸς ὅταν κάθεται στὸ τραπέζι, μεταβάλλοντας κάθε γεῦμα σὲ μιὰ ὁμορφὴ οἰκογενειακὴ τελετῇ.

Ξαφνικά, ὁ μαίτρ ντ' ὁτέλ πλησιάζει. Ζητοῦν τὴν κυρία στὸ τηλέφωνο. Ἀναφέρει τὸ ὄνομα τοῦ συζύγου της. Ἐκείνη σηκώνεται καὶ διευθύνεται στὴν τηλεφωνικὴ καμπίνα, ἐνῶ τὰ βλέμματα τοῦ Φρέντ τὴν παρακολουθοῦν ἀνήσυχα. Κατόπι, ὅμως, τὸ πρόσωπό του γαληνεύει καὶ πάλι. Τὶ μπορούσε νὰ πῇ τῆς Ρούθ ὁ ἄνδρας της; Ἐδῶ ποὺ βρίσκεται ἡ Ρούθ ἀνῆκει σ' αὐτόν, στὸν Φρέντ, καὶ δὲν θὰ τὴν ἀφήσῃ νὰ τοῖς ξεφύγῃ.

Σε λίγο ἡ Ρούθ ξαναγυρνᾷ. Ἐνα εὐτυχισμένο χαμόγελο φωτίζει τὸ πρόσωπό της καὶ τοῦ ψιθυρίζει καθὼς περνᾷ ἀπὸ μπροστὰ του τὴν λέξη: «μπριτζ». Ὁ Φρέντ καταλαβαίνει. Κι' ὁ ἕνας ὕστερα ἀπ' τὸν ἄλλο, πηγαινοῦν στὸ ἄλλο σαλόνι, ὅπου σὲ λίγο καθοῦνται ἀντίκρου-ἀντίκρου, στὸ ἴδιο πράσινο τραπέζι, μὲ συμπαίκτης δυὸ ἡλικιωμένες κυρίες.

Ἡ Ρούθ ἐπωφελεῖται γιὰ νὰ πάρῃ πληροφορίες γιὰ τὰ ἀξιοθέατα τῆς μικρῆς πόλεως, τὰ δόση ποὺ μπορεῖ νὰ πᾶ κανεὶς ἐκδρομῇ, κ.λ.π. Κι' ὕστερα ἀπὸ δυὸ ὥρες, μὲ τὴν δικαιολογία ὅτι ὁ γιὰτρός δὲν τῆς ἐπιτρέπει τὰ ξενύχτια, ἀλλὰ μόνο ἕνα μικρὸ περίπατο στὴν πλάτ, ἡ Ρούθ, ἀποχαιρετᾷ τοὺς συμπαίκτες της μὲ λίγα εὐγενικὰ λόγια.

Σιωπῆς, ὁ Φρέντ θαυμάζει τὴν χάρη καὶ τὴν εὐστροφία της. Εὐτυχῶς ποὺ πλησιάζει ὁ ξενοδόχος κι' ἀνδιαφέρεται γιὰ τὸ μπριτζ. Ὁ Φρέντ βρίσκει τὴν εὐκαιρία νὰ τοῦ παραχωρήσῃ τὴν θέση του.

Κατόπι σπεύδει πρὸς τὴν ἀμμουδιά, ὅπου εἶδε τὴν Ρούθ νὰ ἀπομακρύνεται. Μοναδικὸς τοὺς σύντροφος εἶναι τώρα τὸ σεληνόφως. Ἐνας σύντροφος ὅμως ἀδιάκριτος, ποὺ φωτίζοντας τὰ ἀγκαλιάσματα τοὺς κινδυνεύει νὰ προδώσῃ τοὺς ἐραστές.

Οἱ δυὸ ἐρωτευμένοι διαλέγουν μιὰ μικροσκοπικὴ καμπίνα, ὅπου δὲν μποροῦν νὰ κινήθουν καν.

Τὶ συμπόσια φιλιῶν! Ἡ θάλασσα δὲν μουγκρίζει τώρα ἀπειλητικὰ, τοὺς φαίνεται πὼς τραγουδεῖ μιὰ «μπερσέζ».

Ἀδύνατον νὰ ξευχήσουν ἐκεῖ. Εἶναι πολὺ στενόχωρα γιὰ ἐρωτικὰ περιπτώσεις καὶ ἐξ ἄλλου ἀν ἀργήσουν νὰ ἐπιστρέψουν στὸ ξενοδοχεῖο καὶ κινήσουν τίς ὑποψίες. Ὁ Φρέντ ἐξηγεῖ στὴν Ρούθ λεπτομερῶς πὼς θὰ πᾶ μὲ τρόπο νὰ τὴν ἀνταμώσῃ στὸ δωμάτιό της. Πρέπει πρῶτα νὰ περιμένῃ νὰ κοιμηθοῦν οἱ καμαριέρες. Ἡ Ρούθ εἶναι ὅλη αὐτῇ. Τῆς ἀρέσει νὰ κἀν καὶ τὴν ὑπερβολικὰ ἀρελή.

Σε λίγο, ἀποχαιρετοῦν ὁ ἕνας τὸν ἄλλο μὲ συγκινητικὰ ἀγκαλιάσματα, σὰν νὰ πρόκειται νὰ λείψουν γιὰ ἕνα μακρινὸ ταξίδι... Ξαφνικά, ἐνῶ τοῦ ψιθυρίζει ἕνα γλυκύλογο, ἡ Ρούθ νοιώθει τὸν ἑαυτὸ της νὰ κυριεύεται ἀπὸ ἕνα παράξενο καὶ δυσάρεστο συγχρόνως συναίσθημα. Αὐτὸ τὸ ἐρωτικόλογο συνηθίζει νὰ τὸ λήσῃ στὸν σύζυγό της, στίς τρυφερὲς τοὺς στιγμές... Χωρὶς τύψεις, ὡς τώρα εἶχε ἀποφασίσει νὰ παραδοθῇ στὸν ἐραστὴ τῆς αὐτῇ τὴν νύχτα, δίχως νὰ συλλογιστῇ καθόλου τὸν Ἀλφρέντ. Τώρα ὅμως, αὐτὴ ἡ γελοία λέξη τὴν ἀναστατώνει. Τῆς φαίνεται πὼς προφέροντάς τὴν, προδίδει ἐξευτελιστικὰ τὸν Ἀλφρέντ, πὺ ἐξευτελιστικὰ κι' ἀπ' τὴν σαρκικὴ ἀπιστία της...

Μὲ μιὰ ἀνατριχίλα, ἡ Ρούθ τραβιέται ἀπ' τὸ ἀγκάλιασμα τοῦ Φρέντ. Αὐτὸς νομίζει πὼς εἶναι ἀπ' τὴν κούραση, ἀπ' τὴν ἀπότομη ἐναλλαγὴ τῆς ἀτμόσφαιρας τῆς πόλεως, μὲ τὸν ἀέρα τοῦ πελάου...

Ὅταν, ὕστερα ἀπὸ ἕνα τέταρτο τῆς ὥρας, ὁ Φρέντ ἐπιστρέφει στὸ ξενοδοχεῖο, σχεδὸν ὅλοι οἱ ἔνοικοι ἔχουν ἐπιστρέψῃ στὰ δωμάτιά του. Ὁ Φρέντ ἀνεβαίνει ἀθόρυβα στὸ δικό του.

Μισὴ ὥρα ἀργότερα, φορώντας τὴν γαλάζια πυτζάμα του, ὁ νέος κάθεται στὸ μπαλκόνι.

«Θὰ μπορούσε νὰρθῇ τώρα, συλλογίζεται μὲ ἀνυπομονησία, ρίχνοντας μιὰ ματιὰ στὸ ρολόϊ του. Πῶς; Ἐντεκάμιση κιόλας! Ἄς εἶναι: ἴσως νὰ μὴν κοιμήθηκε ἀκόμα ἡ ὑπηρεσία, ἴσως νὰ στολίζεται γιὰ μένα...»

Σε λίγο, οἱ σκέψεις του παίρνουν ἄλλη κατεύθυνση: «Φυσικά, θὰ ζήσουμε μιὰν ὀνειρώδη ζωὴ δεκαπέντε μέρες... Θὰ γνωρίσουμε ὅλες τίς ἀπολαύσεις ἐνὸς ἀπγορευμένου ἔρωτος... Κι' ὅταν ξαναγυρίσουμε στὴν πόλη, εὐκολο θὰ μοῖ εἶναι νὰ προκαλέσω μιὰ σύντομη καὶ τελειωτικὴ διακοπὴ σχέσεων...»

Γιατὶ ἀργεῖ νὰρθῇ ἐκεῖνη; Δὲν μπο-

ρεῖ νὰ τὴν περιμένῃ ἔτσι, ἀτέλειωτα! Τὶ κουρασμένος ποὺ εἶναι! Θὰ κοιμηθῇ κι' ὅταν τοῦ χτυπήσῃ ἐκεῖνη, θὰ τῆς ἀνοίξῃ. Θ' ἀφήσῃ μάλιστα ἐκκλειδωτὴ τὴν πόρτα του, γιὰ νὰ μπῇ ἂν ἔλθῃ... —«Ἄν ἔλθῃ;»

Ἡ σκέψη αὐτὴ σὰν βελόνα τρυπᾷ ξαφνικὰ τὸ μυαλό του.

Ἄν δὲν ἔρθῃ τόσο τὸ χειρότερο. Τὰ ἡμερώματα προτοῦ ἐκεῖνη κατεβῇ γιὰ τὸ πρόγευμά της, ὁ Φρέντ θάχῃ κιόλας φύγει. Δὲν θὰ πάρῃ καὶ τόσο τραγικὰ τὸ πράγμα, διάβολε.

Ὁ Φρέντ εἶναι πολὺ κουρασμένος γιὰ νὰ συνεχίσῃ τίς σκέψεις του... Λίγο ἀκόμα καὶ θὰ τὸν πιᾶσῃ ἕνας ὕπνος βαθύς...

Ἡ Ρούθ ἐν τῷ μεταξύ εἶχε πᾶει στὸ ὁμορφὸ δωματιάκι της. Χίλια-δυὸ πράγματα περνοῦσαν ἀπ' τὸ μυαλό της. Στὴν ἀρχή, εἶπε νὰ ἀδείασῃ τὸ μπαούλο της καὶ νὰ βάλῃ τὸ περιεχόμενο μέσα στὰ συρτάρια. Αὐτὸ ὅμως θὰ τὴν ἀπασχολοῦσε δυὸ-τρεῖς ὥρες καὶ δὲν ἔπρεπε νὰ περιμένῃ ὁ τρυφερόφληκς της ὁ Φρέντ. Δοκιμάζεις τίς δυὸ καινούργιες πυτζάμες της μπροστὰ στὸν καθρέφτη. Ποιὰ τῆς πᾶει καλύτερα; Ἡ πράσινη ἢ ἡ μαύρη; Τέλος, διαλέγει τὴν μαύρη.

Ἐνῶ ἐτοιμάζεται, θυμᾶται τὰ λόγια τοῦ συζύγου της κάθε φορὰ ποὺ ἐκεῖνη πῆγαινε ταξίδι ἢ ἐκδρομῇ:

«Εἶσαι ἐλεύθερη, ἐντελῶς ἐλεύθερη, ἀγάπη μου... Κανένας ἀπ' τοὺς δυὸ μας δὲν πρέπει νὰ θεωρῇ τὸν ἑαυτὸ του σκλαβωμένο... Μήπως δὲν εἴμαστε ἀνθρώποι συγχρονισμένοι χωρὶς στενὲς ἀντιλήψεις;» Ἡ Ρούθ ὅμως ξέρεي πολὺ καλὰ πὼς κατὰ βάθος, καθέννας ἔπρεπε τὴν μοναξιά, ἀπὸ φόβο μὴν τὸν χωρίσῃ γιὰ πάντα ἀπ' τὸν ἄλλο ἢ μοῖρα... Κι' ἡ γνωριμία της μὲ τὸν Φρέντ, τὴν παράξενη! Τῆς εἶχε κάνει μιὰ διάλεξη —σοβαρὴ καὶ πληκτικὴ— γιὰ κάποιο πολιτικὸ γεγονός καὶ ξαφνικά τῆς ψιθύρισε: «Πόσο ἄθελά νὰ σὰς φιλήσω». Κατάπληκτη γιὰ μιὰ στιγμὴ, ἡ Ρούθ δὲν ἀργήσῃ νὰ συνέλθῃ. Καὶ τοῦ ἀποκρίθηκε σὰν νὰ ἦταν τὸ ἀπλούστερο τῶν πραγμάτων: «Κι' ἐγὼ τὸ ἴδιο».

Ἡ Ρούθ θυμᾶται καὶ τίς παραμικρὲς λεπτομέρειες αὐτῆς τῆς ἐρωτικῆς συνομιλίας καὶ τῶσων ἄλλων συναντήσεων μὲ τὸν Φρέντ. Συλλογίζεται τὴν Λόττε, ἐκεῖνη τὴν ψηλὴ ἑξανθὴ μὲ τίς φακίδες στὸ πρόσωπο, μὲ τὴν ὁποία, καθὼς διαδίδοταν, ὁ Φρέντ εἶχε ἄλλοτε μιὰ σύντομη ἐρωτικὴ περιπέτεια... Κάποτε ποὺ τοῦκανε παράπονα, ὁ Φρέντ μὲ ὕφος ἐκπληκτικὸ κι' ἀγανακτισμένο, εἶχε ἀπαρνηθῇ τὴν Λόττε κατὰ τὸν χειρότερο τρόπο: «ῶ! μ' αὐτὴ τὴν παλαιογυναικὴ! Μάρτυς μου ὁ Θεὸς ἂν τὴν ἀγάπησα ποτέ!»

Πόσο εἶχε ντραπῇ ἡ Ρούθ ἐκεῖνη τὴ μέρα γιὰ τὴν καυμένη τὴν Λόττε καὶ πόσο τὴν λυπήθηκε! Καὶ μὲ κάποια πικρία, εἶχε σκεπτῇ: «Ἰσως μιὰ μέρα νὰ μιλά ἔτσι καὶ γιὰ μένα... Ἰσως νὰ μὲ ἀπαρνηθῇ μὲ τὴν ἴδια βουναυσότητά...»

Ἀλλὰ τί κάθεται τώρα καὶ σκέπτεται. Ὁ Φρέντ θὰ ἀνυπομονῇ καὶ αὐτὴ σκέπτεται τὸ ἕνα καὶ τ' ἄλλο. Δὲν πρέπει νὰ τὸν ἀφήσῃ νὰ περιμένῃ. Κλείνει τὰ συρτάρια. Τὸ ἕνα ὅμως δὲν ἐννοεῖ νὰ κλείσῃ. Μὲ ἕνα κίνημα ἀνυπομονησίας, ἡ Ρούθ ἀνοίγει ὁλοσδιόλου τὸ συρτάρι καὶ βρίσκει ἕνα γράμμα, χωμένο ἀνάμεσα στὰ ἀσπρόρουχα της, ποὺ εἶχε σκαλώσει στὸ ἀνοιγμα. Διαβάζει τὴν ἐπικεφαλίδά: «Στὴν ἀγαπημένη μου γυναικίό μου. Νὰ τὸ ἀνοίξῃς, ἀφοῦ συγυρί-

σῇ τὰ πράγματα». Ξεχνᾷ ἀμέσως καὶ τὸν Φρέντ καὶ τὴν ἀνυπομονησία του γιὰ νὰ διαβάσῃ τὰ ἐρωτόλογα τοῦ συζύγου της... Τὶ τρυφερὸ στὺλ... σὰν δυὸ ἀρραβωνιασμένοι ποὺ τοὺς πληγώνει ὁ πρῶτος χωρισμός... Τὶ γλυκὰ ὀνοματάκια... Κι' ὅλα αὐτὰ γιατί; Αὐριο, εἶναι ἡ ὀγδόη ἐπέτειος τῶν γάμων τους... Αὐριο; Κυττάζει τὸ ρολόϊ της. Μεσάνυχτα καὶ πέντε...

ῶ! πὼς μπόρεσε νὰ ξεχάσῃ ὅτι τὴν περίμενε ὁ Φρέντ;

■ ■

Σηκώνεται ὁρμητικὰ, ρίχνει μιὰ ματιὰ στὸν καθρέφτη καὶ βγαίνει θαρραλέα στὸ διάδρομο. Ἀφουγκράζεται: ψυχὴ!... Βιάζεται νὰ πᾶ στὸν Φρέντ. Φοβάται μὴν τὴν ἐρωτευτὴ λέγοντας: «Τόσο μεγάλη εἶναι λοιπὸν ἡ ἀγάπη σου γιὰ μένα ποὺ μὲ τὸ πρῶτο γράμμα τοῦ συζύγου ἀρχίζεις τοὺς διαταγ-

μους;» Σε λίγο, γτυπᾷ ἑλαφρὰ τὴν πόρτα τοῦ Φρέντ. Περιμένει ἕνα ψιθυριστὸ «ἐμπρός», ἢ καλύτερα τὸν ἴδιο τὸν Φρέντ νὰ σπεύδῃ νὰ τῆς ἀνοίγῃ καὶ νὰ τὴν δέχεται στὴν ἀγκαλιά του. Τίποτε ὅμως ἀπ' αὐτὰ. Ἡ Ρούθ τεντώνει τ' αὐτί: ἀπὸ τὸ δωμάτιο τοῦ φίλου της δὲν ἀκούγεται τίποτε ἄλλο ἀπὸ ἕνα ἡχηρὸ ροχαλτό! Ναί, εἶναι ἐκεῖνος τοῦ ὁποῖου λίγο ἔλειψε νὰ γλῆν ἔρω-μένη! «Λίγο ἔλειψε;» Ναί, γιατί τώρα ἡ Ρούθ ἀνασαινε βαθεῖα. Πόσο εἶναι ἀνακουφισμένη! Ἡ μικρὴ ἀπογοήτευση ποὺ ἔνοιωσε μπροστὰ στὸν βαθὺ κι' ἀδιάφορο ὕπνο τὴν ὥρα ποὺ ἐκεῖνη φανταζόταν τὸν Φρέντ νὰ τὴν περιμένῃ ἀνυπόμονα, ἔσβυσε μέσα της κάθε πόθος...

Ἐπιστρέφει στὸ δωμάτιό της, μὲ τὴν καρδιά πὺ ἀνάλαφρη ἀπὸ πρὶν. Κουρασμένη μὰ κι' εὐχαριστημένη γίνε-ται μέσα στὰ σεντόνια της καὶ ἐνῶ τὰ βλέφαρά της κλείνουν κουρασμένα, συλλογίζεται πὼς πρέπει νὰ σηκωθῇ πολὺ νωρὶς γιὰ νὰ πάρῃ τὸ πρῶτο τραῖνο γιὰ τὸ Βερολίνο. Καὶ μὲ τὸ δεύτερο ὅμως προλαβαίνει νὰ ἐτοιμάσῃ ἕνα γλάντι γιὰ τὴν ὀγδόη ἐπέτειο τῶν γάμων τους... Ὁ Φρέντ ὅμως;... Εἶναι προτιμότερο νὰ μὴν τὸν συναντήσῃ στὸ πρόγευμα.

Κι' ἐνῶ σκέπτεται μὲ ποῖο ψέμμα θὰ δικαιολογήσῃ στὸν Ἀλφρέντ τὴν ξαφνικὴ ἐπιστροφή της, ἀποκοιμάται βαθεῖα, χωρὶς ὄνειρα—μὲ τὸν ὕπνο ποὺ χαρίζει μιὰ ἥσυχη συνείδηση...

ΔΩΡΟΘΕΑ ΤΡΑΟΥΜΠΕΡ

ΤΑ ΜΥΣΤΗΡΙΑ ΤΟΥ ΥΠΕΡΠΕΡΑΝ

Συμππτώσεις καταπληκτικές

Μερικὲς συμππτώσεις ἔχουν ἕναν τόσο παράξενο χαρακτήρα ποὺ δυσκολεύεται κανεὶς νὰ τίς θεωρήσῃ ὡς ἕνα τυχαῖο μόνο περιστατικὸ, πρὸ πάντων ἂν παραδεχθῇ ὅτι ἡ τύχη δὲν ἔχει πραγματικὴ ὑπαρξή ἀλλὰ εἶναι τὸ ἀποτέλεσμα αἰτίων ἀγνώστων ἀκόμη.

Ὁ δόκτωρ Ὄστύ, συνεκέντρωσε τελευταίως σ' ἕνα βιβλίο, μερικὲς συμππτώσεις καταπληκτικὲς καὶ ἀπολύτως ἐξαιρετικὲς. Μεταξὺ αὐτῶν εἶναι καὶ ἡ κατωτέρω ποὺ συνέβη σ' ἕναν Γάλλο καθηγητῇ:

Ὁ καθηγητῇς Μ. περνοῦσε τὸν καιρὸ τῶν διακοπῶν σὲ μιὰ ἐξοχή. Ἐνα ἀπόγευμα τοῦ καλοκαιριοῦ ἔκανε περίπατο μὲ τὴν γυναῖκα του καὶ τὸν γιό του, ἕνα ἀγόρι δέκα χρόνων.

Κατέβαιναν ἕναν δρόμο ἀνώμαλο καὶ κατηφορικὸ. Σὲ ἀπόσταση πεντακοσίων ἢ ἑξακοσίων μέτρων διέκριναν ἕναν ποδηλατιστὴ ποὺ κατέβαινε ὀλοταχῶς ἕναν κατήφορο.

Τὸ παιδάκι ποὺ κρατοῦσε στὸ χέρι του ἕνα μπασιουνακὶ τὸ στήριξε στὸν ὄμο του σὰν νὰ ἦταν τουφέκι καὶ σπιαδεύ-

ΕΛΛΗΝΙΚΗ ΠΟΙΗΣΗ

ΠΑΙΔΟΥΛΑ, Η ΑΓΑΠΗ ΜΑ

Μι' ἄσπρη τριχούλα πρόβαλε στὰ μαῦρα σου μαλλιά κι' ἔσκυψες μὲ παράπονο καὶ μὸπες λυπημένη: —Θὰ μ' ἀγαπᾷς σὰν σήμερα ὅταν πικνὴ χιονιά θὰ πέσῃ στὰ μαλλιάκια μου καὶ θάμει γερασμένη;

—Παιδούλα ἐσύ!... Ἡ ἀγάπη μας μοιάζει παλιὸ κρασί ποὺ ὅσο διαβαίνουν γοργὰ μὰ θλιβερά οἱ χρόνοι, —Θὰ νὰ γεράσουμε κι' αἱ δυὸ! —Ἐστ' εἶναι ἡ ζωὴ! —τόσο πὺ φῖνο γίνεται καὶ τόσο δυναμώνει...

Α. Γ. ΤΣΟΚΟΠΟΥΛΟΣ

ΟΙ ΠΕΡΙΠΕΤΕΙΕΣ ΤΟΥ Κ. ΜΠΙΛΑ

Ὁ κ. Μπίλ εἶναι δεσμοφύλακας σὲ μιὰ φυλακή. Εἶναι ὅμως συγχρόνως καὶ μανιώδης κυνηγὸς. Μιὰ μέρα ἕνας κατὰδικος δραπετεύει. Ὁ κ. Μπίλ παίρνει τὸ ὄπλο του καὶ τὸν σκύλο του καὶ ἀρχίζει νὰ τὸν καταδιώκῃ. Εἶχε κιόλας προφθάσει τὸν δραπέτη ἕνα θαυμασιὸ φασιανὸ νὰ πετᾷ σὲ μικρὸ ὕψος. Ὁ κ. Μπίλ δὲν χάνει καιρὸ, σημάδευε καὶ ρίχνει κάτω τὸν φασιανὸ. Σε λίγο ἐπέστρεψε ἐν θριάμβῳ στὴν φυλακή.

ΛΟΥΝΤΙΑΝΑ

ή «διεθνής κυρία». Μ' αυτό το δ-νομα είναι γνωστή στον καλλι-τεχνικό κόσμο ή Λουντιάννα, ντιζέζ και μιά απ' τις Βασίλισ-σες των Δίσκων «Κολούμπια» και «Χίς Μάστερς Βόις». Για ποιά λόγο αυτό το παρατσούκλι; Πρώτα απ' όλα, για-τί μάταια θα ψάξετε να της βρήτε... εθνικότητα! Μά που γεννήθηκε; Θά ρωτήσετε, εκπληκτικοί. Μπας κι είδε το φως σε άλλο πλανήτη; «Οχι. 'Απλού-στατα, γεννήθηκε... μέσα στο τράινο! Πού όμως; 'Ωραία άπατηση! Πώς θέλετε ένα θρέφος, μέσα στις φασκίες του, να ρωτά να μάθω... πού γεννήθη-κε; 'Αρα... άγνωστον! Δε πήτε: «Τι γλώσσα μιλάει αυτή ή χριστιανή; Τούλάχιστον, έτσι υπάρχει κάποια έλ-πίδα να θρούμε την εθνικότητά της...». 'Εδώ είναι πού θα πελαγώσετε όλω-σδιόλου! Γιατί την άκουσα να τραγου-δᾷ το ταγκό « La casutsa alba » ρουμα-νικά—τό «J'ai laissé mon coeur» γαλλικά—τό «Violino Tzigano» Ιταλικά— την «Mimosa» άργεντινικά—τό «Με μιά γουλιάρ, ρετσίνα μου...» ελληνικά! Και την άκουσα να μιλά άπαισιστα όλες αυ-τές τις γλώσσες! Τι πολυγλωττισμός! Ούτε διερμηνέας σε μεγάλο ξενοδο-χείο να ήταν!

Αυτή είναι ή Λουντιάννα με τὰ φων-τουκιά μάτια και τὰ κοκκινόξανθα μαλλιά—και με μιά ωραία φωνή κον-τράλτας πού αξίζει πολλά...

□ □

Από μικρό παιδί, ή Λουντιάννα ένοιω-θε μιά παράξενη γοητεία στο άκουσμα της μουσικής, ένα συναίσθημα πού όχι μόνο την έκανε να πλάθω όνειρόκο-σμούς με την φαντασία της, αλλά και πού την ξεχώριζε από τ' άλλα παιδιά. Πολύ μικρό παιδί, έπαυε αυτόματως τὰ κλάμματα άκούγοντας μουσική. Λίγο άργότερα, άφηνε δ.τι την άσασχολούσε και παρακολουθούσε την μουσική με κατάνυξη.

Στο Πασσύ—προάστειο του Παρισιού—όπου σπούδασε, παιδί, στις Καλόγρη-ες, ή Λουντιάννα δέν έβλεπε την ώρα να τελειώση τὰ μαθήματά της για να πάη στο παρέκκλησι του σχολείου ν' ά-κούση έκκλησιαστική μουσική, να ψά-λη με την παιδική χορωδία... Τι γαλή-νη την κυρίευε μέσα στον θείο αυτό χώρο! Κορυφαία της χορωδίας, ή μι-κρή ήταν εύτυχισμένη σ' ένα τέτοιο πε-ριβάλλον άρμονίας και κατανύξεως. Και την μέρα της 'Ανακωχής, στην με-γαλοπρεπή τελετή πού έγινε στο Πα-ρίσι, μιά μικρή έφαλε το σόλο του «'Αβε Μαρία» του Γκουνώ με τόσο γλυ-κειά φωνή πού γοήτευσε όλους δσους την άκουσαν... 'Η Λουντιάννα...

□ □

Πώς να μην συνηθίσω ή Λουντιάννα τὸ τραγούδι, πᾶς να μὴ μαγεύεται ἀκού-οντας το την στιγμή πού ζούσε μέσα σε μίαν ατμόσφαιρα τραγουδιού; Μέσα στο σπίτι της, όλοι τραγουδοῦ-σαν απ' την μητέρα της ὡς τὸν μικρό-τερο ἀδελφὸ της! Οἰκογενειακὰ ντου-έττα πού δέν ἀργήσαν να γίνουν τερ-

τσέττα, ὕστερα απ' την προσχώρηση της Λουντιάννας στις τάξεις τοῦ τρα-γουδιού! 'Εξ ἄλλου ή μικρή έχει και μίαν ιδιότητα, δῶρο της φύσεως: Έ-χει μουσικό αὐτί. 'Οποια μελω-δία ἀκούση, ἀμέσως την παίρνει τὸ αὐτί της κι' ἐπιστρέφοντας στο σπίτι ή Λουντιάννα μπορεί να τραγουδᾷ... δ.τι ἄκουσε στο σινεμά—απ' την ὀρχήστρα—στο μουσικό θέατρο, στον τάδε δίσκο τοῦ γραμμοφώνου... Οἱ γονεῖς της δέν ἀφήνουν να πάη χαμένο τὸ ταλέντο της Λουντιάννας και την βάζουν να μελε-τήση στο 'Ωδεῖο. 'Εκεί, ή νεαρά τρα-γουδίστρια καταπλήσσει τοὺς καθη-

'Η Λουντιάννα.

γητάς της με τις γρήγορες προόδους της...

Πῶς ἀκούμε ἐμεῖς ἀργότερα, οἱ 'Α-θηναῖοι, την Λουντιάννα να τραγουδᾷ στην «Μάντρα» τοῦ 'Αττίκ, είναι δλο-κλήρη ἱστορία! 'Η οικονομική κατα-στροφή της πού συνέβηκε την κά-νει να σκεφτῇ πῶς έχει μέσα στο λα-ρύγκι της ένα μεταλλεῖο πού δέν σκέ-φτηκε να ἐκμεταλλεῖται ὡς τότε. 'Ο 'Αττίκ, πρόθυμος λανσαριστῆς νέων ταλέντων, την ὑποδέχεται μ' ένα «Κα-λωσόρισες» στην «Μάντρα» του. Δέν είναι μόνον τὸ σουξέ της Λουντιάννας πού την κάνει συμπαθητική στον ἀδιόρ-θωτο Κλέωνα πού θρηνεῖ τοὺς πολυπλη-θεῖς ἑρωτάς του τοῦ παρελθόντος, τοῦ παρόντος και τοῦ μέλλοντος. Τοῦ κάνει ἐντύπωση τὸ ἀνώτερο διανοητικό ἐπί-πεδο ὅπου βρίσκεται ή Λουντιάννα. Τοῦ ἀρέσει να μιλά ξένες γλώσσες μαζί της... 'Αργότερα την διορίζει και ἄμισ-

θον μυστικοσύμβουλον του. Αὐτὸ συμβαίνει σε μίαν ἐποχή πού τὸν πνί-γουν τὰ μεράκια του και τρέφει αἰσθη-μα για μίαν λυιπούτειον ντιζέζ μεγέ-θους... λεπτοκαρύου! 'Η δυστυχισμένη Λουντιάννα ξεμερώνεται ἀκούγοντας σε πεντέξη γλώσσες συγχρόνως την ἐξι-στόρηση τῶν «νηπιακῶν ἐρώτων» πού της ἀφηγείται ὁ Κλέων... κ.λ.αίων την μοῖρα του! Τὸν παρηγορεῖ όμως τὸ σουξέ της «Παπαρούνας» πού συνέθε-σε ἐκδικητικά ὁ ἀπελπισμένος καλλι-τέχνης! 'Αφοῦ τὸ «παιδί της ψυχῆς» τοῦ 'Αττίκ, ρομαντισποιημένο, ἀπέδω-κε οὐκ ὀλίγα χιλιάδικα σε μουσικές ἐκδόσεις και σε δίσκους... ξεχνιέται εύκολα ή σπιθαμιαία ὑπαρξή πού τὸ ἐνέπνευσε!

! 'Αθάνατε 'Αττίκ! Πόσες φορές σκέ-φτηκα πῶς ἂν κρεμοῦσαν τοὺς μεγά-λους αἰσθηματικούς ἑραστάς πού στέ-ναζαν εἰς τοὺς αἰῶνας τῶν αἰώνων... θά πήγαίνες ἄδικα!

□ □

'Αριστοκράτης—ἀλήτισσα, ή Λουντια-να δέν ἀργεῖ ν' ἀκολουθήση τὸν 'Αττίκ στα περιπετειώδη και γεμάτα ἀπρό-στα ἐπεισόδια τουρνέ του. Την παρասύ-ρει τὸ θέλγητρο μιάς ζωῆς χωρίς πρό-γραμμα, χωρίς μονότονες ἐπαναλήψεις τῶν πάντων, χωρίς την συντροφιά τῶν ἰδίων ἀτόμων στο ἴδιο περιβάλλον... Την ξεσηκώνουν και τὰ ρωμαντικά μυθιστο-ρήματα πού διάβασε, ὅπως ὁ «Καπετὰν Φρακᾶς» τοῦ Θεοφίλου Γκωτιέ... Τι δια-φορὰ ὅμως μεταξύ πραγματικότητος και ὀνείρου! Καλομαθημένη να ζυπνᾷ μεσημέρι, ή Λουντιάννα είναι ἀναγκα-σμένη να βρίσκεται στο πόδι με τὸ πρῶτο λάλημα τοῦ κόκκορα... Καλοσυ-νηθισμένη να ταξιθεῖ με θαγκόν-λι, ἀρκεῖται τώρα στα παγκάκια της τρί-της θέσεως τῶν ἑλληνικῶν σιδηροδρό-μων, ὅπου προπονοῦνται οἱ νυκτοφύλα-κες... να μην κλείνουν μάτι! Πάντα βιαστική, ή Λουντιάννα τρέχει να προ-λάβῃ την καλλίτερη θέση και... φτάνει τελευταία για να καταλάβῃ την χειρό-τερη! Ζέσταμα με κουρνιάσματα κά-τω ἀπὸ μιά στίβα κουβέρτες χωρίς ἱχνος σόμπας, γκριζωπές χαρσαγές πού προμηνύουν καιρὸ γκρινιάρη κι' ἀν-τιπαθητικό, πάλκα—σένικα—χωρίς θέα-τρα ή θέατρα χωρίς πάλκα—σένικα... ή Λουντιάννα χορταίνει πρωτοτυπία, ἀπρό-οπτον κι' ἀλητεία. Καί την τελευταία φορά πού την βλέπω στο δωμάτιό της, στην ὁδὸν 'Ηπείρου, ὅπου ζυπνᾷ μακα-ρία, τὸ μεσημέρι, ὅπου μὴ δέχεται τυ-λιγμένη ζεστά μέσα στην μπλε ρόμπ-ντέ—σάμπρ της, μ' ένα νοικοκυριστι-κο φιδύκο ἀπάνω στοῦ μαλλιά της—δ-ταν μοῦ μιλά γι' αὐτή την πλάνητα ζωῇ της, ή Λουντιάννα με κυττάζει με θλέμμα ὅπου μαντεύω μιά νοσταλγία, ἕναν πόθο να ξαναζήση την εὐκολή ζωῇ ἐκείνων πού ξεκινούν να κατακτη-σουν τὸν κόσμο χωρίς πειρίδα, χωρίς συναίσθηση τόπου και χρόνου, κυνη-γώντας κάτι πού είναι πολὺ πῶ γοη-τευτικό απ' την πραγματικότητα: μιά

ΧΙΜΑΙΡΑ!

ΠΩΛ ΜΕΝΕΣΤΡΕΛ

ΠΕΡΙΛΗΨΙΣ ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΩΝ

Ο διάσημος ιδιωτικός ντετέκτιβ Ρέις Ουίλλιαμς προσκαλείται από μιά μεγά-λη ιδιωτική ὀργάνωση της 'Αμερικής επί κεφαλῆς της ὁποίας βρίσκεται κά-ποιος ἐπνομαζόμενος «'Αρχηγός» για να την βοηθήση στον ἀγῶνα της ἐναν-τίον μιάς ἄλλης καταχρονίας ὀργανώ-σεως κατασκοπῶν πού διευθύνεται ἀπὸ τὸν Μάρκ Γιάρροου και τὸν κόμητα Γέντο. Οἱ κατάσκοποι αὐτοὶ ἐξαναγκά-ζουν διαφόρους δημοσίους ὑπαλλήλους να τοὺς ἀποκαλύψουν μυστικά τοῦ Κρά-τους, κλέβοντας τὰ παιδιά τους τὰ ὁ-ποία σκοτώνουν ὕστερα ἀπὸ φρικτὰ θα-σανιστήρια. Σὺζυγος τοῦ κόμητος Γέν-το είναι ή Φλώρενς Ντράμμοντ, ή ἐπο-νομαζομένη «Φλόγα» μιά «γυναίκα» με ἐγκληματικὸ μυαλὸ και ἀρκετὰ ὀραία.

Η Φλόγα πρὶν ἀπὸ χρόνια ὑπῆρξε ἑρωμένη τοῦ Ρέις Ουίλλιαμς.

Ο «'Αρχηγός» κατορθώνει να ἀμύνε-ται ἀρκετὰ ἐπιτυχῶς κατὰ τῶν ἐνερ-γειῶν τοῦ Γιάρροου και τοῦ Γέντο χά-ρις στον «Κατάσκοπο» ἀρ. 7» ὁ ὁποῖος τοῦ φανερώνει τὰ σχέδια και τὰ μυστι-κά των.

Ο Ρέις Ουίλλιαμς, ὕστερα ἀπὸ ὑπο-δείξεις τοῦ «Κατασκοπῶν ἀρ. 7» σώζει τὸ κορίτσι τοῦ «'Αρχηγού» ἀπὸ τὰ χέρια τοῦ Γιάρροου τὸν ὁποῖον και τραυματίζει.

Κατὰ την σκηνὴ παρίστατο και ή «Φλόγα» ή ὁποία ὅμως κρατᾷ μιά παρᾶ-ξενη αἰνιγματική στάση, ὅχι δυσμενῇ στον Ουίλλιαμς, ὁ ὁποῖος ἀπορεῖ γι' αὐτό.

Ο Γιάρροου προειδοποιεῖ τὸν Ουίλ-λιαμς ὅτι θά τὸν σκοτώσῃ την προσε-χῇ Πέμπτη.

Ἐν τῷ μεταξύ ὁ Γέντο προσπαθεῖ να ἐκδιᾷ τὸν γερουστατὴ Ντρεῖμουντ να τοὺς δώσῃ ὀρισμένα σχέδια τοῦ Κράτους με την ἀπειλή ὅτι θ' ἀποκαλύ-ψουν ὀρισμένες ἀμαρτίες τοῦ παρελθόν-τος του. Ο γερουστατῆς προσκαλεῖ τὸν Ρέις Ουίλλιαμς να τὸν βοηθήσῃ και τοῦ ἀναγγέλλει ὅτι την Πέμπτη παρα-θέτει δαῖνιον στον κόμητα Γέντο. Κα-λεῖ και τὸν Ουίλλιαμς. Η κόρη ὅμως τοῦ γερουστατοῦ, Ἄλδα, βρίσκει ἰδι-αιτέρως τὸν Ουίλλιαμς και τοῦ πνι-στᾷ να μην πάη στο δαῖνιον. Τοῦ δηλώ-νει ἀπειλητικά ὅτι είναι ἑρωτευμένη με κάποιον ἀπὸ τοὺς «ἀντιπάλους» και ὅτι ἐκεῖνος δέν πρέπει ν' ἀνακατωθῇ σὲ θ-

ποθέσεις πού δέν τὸν ἐνδιαφέρουν.

Ἐρχεται τὸ δαῖνιον της Πέμπτης και οἱ καλεσμένοι θάβουν ὁ ένας πίσω ἀ-πὸ τὸν ἄλλο στην μεγαλοπρεπῇ δεξίωση τοῦ γερουστατοῦ. Ἐκεῖ, ὁ Ρέις παρ' ὀ-λίγο να πέσῃ θύμα μιάς δολοφονικῆς ἀ-ποπειρας.

Ο Ρέις σκοτώνει τὸν δολοφόνου και με-τὰ παρίσταται χωρὶς να τὸ περιμένῃ, μάρτυς μιάς δραματικῆς συνομιλίας τοῦ γερουστατοῦ με τὸν κόμητα Γέντο. Ο ἄστυνομικός ἐπεμβαίνει στην ὥρα για να σώσῃ τὸν γερουστατὴ ἀπὸ τὸν ἐκ-δισμὸ. Σὲ λίγο δέλεει τὸν Γιάρροου να τριπώνῃ στο βεστιάριο τῶν γυναι-κῶν και ἀπὸ πίσω του ή 'Αλντα. Η νέα είναι τρελλὰ ἐρωτευμένη με τὸν Γι-άρροου και ὁ Ρέις Ουίλλιαμς θέλει να την σώσῃ, ὅταν θγαίνει ἀπὸ την συνάν-τηση. Η νέα ὅμως τὸν ἀποκρούει ἐπι-στρέφουν μαζί στην αἰθουσα πού ἦσαν οἱ ἄλλοι καλεσμένοι. Σὲ λίγο μιά ἐπι-δρομὴ γυναικῶν ἀναστατώνει την ἡγή-γυρη. Ο Ουίλλιαμς σκοτώνει τὸν ἀρ-χηγὸ και τρέπει εἰς φυγὴν τοὺς ἄλλους. Οἱ ἀστυνομικοὶ πού καταφθάνουν σὲ λίγο τὸν πληροφοροῦν ὅτι σκότωσε τὸν πῶ ἐπικίνδυνον κακοῦργο. Ο Ουίλλιαμς ἐπιστρέφει σπίτι του ἀλλὰ ἐκεῖ ένα νέο δραματικὸ γεγονός λαμβάνει χώραν. Ἐρχεται ή 'Αλντα, και τὸν λέγει ὅτι δέν είναι διόλου ἐρωτευμένη με τὸν Γιάρροου, ὅπως νόμισε, ἀπεναντίας τὸν μισεῖ.

11. (Η συνέχεια)

Οχι! 'Οχι! φώναξε πολλές φο-ρές σκεπάζοντας τὸ πρόσωπό της με τὰ χέρια της, Σωπά-στε! Σωπάστε! Συλλογισθετε τὸν πατέρα μου. Τὸ πράγμα αὐτὸ θά τὸν σκότωνε!

Τῆς ἐπίασα τὰ χέρια. — Κι' ἄλλοι πατέρες παιδιῶν δολοφο-θηκαν, εἶπα. Την πατρίδα τους, ὅμως, δέν την πρόδωσαν.

Οἱ λυγμοὶ της ἔπαψαν σιγά-σιγά και ταυτοχρόνως σταμάτησε και τὸ τρεμου-λιασμα τῶν χειλῶν της. Σκουπίζοντας ή νέα τὰ δάκρυά της μοῦριξε μιά ματιά πού φάνερωνε και πάλι σκληρότητα κι' ἀνοίγοντας τὸ τσαντάκι της, ξανάφτιαξε τὸ πρόσωπό της.

— Σύμφωνοι, Ρέις Ουίλλιαμς, εἶπε τέλος. Θά δοῦμε τί θά κάνετε για την πατρίδα σας. 'Οφείλω να παραδώσω αὐ-τὰ τὰ σχέδια σήμερα τὸ πρωῒ στις δυὸ στον Μάρκ Γιάρροου. Εἰς ἀντάλλαγμα, θά μοῦ δώσῃ τις ἀποδείξεις. Θέλετε νάρθητε μαζί μου και να βάλετε στο χέρι μαζί με τις ἀποδείξεις και τὰ σχέ-δια;

— Ποῦ βρίσκονται τώρα τὰ σχέδια; ρώτησα με την ὑποψία μήπως στην τύχη...

Φάνηκε να μαντεύῃ την σκέψη μου:

— 'Αν πιστεύετε πῶς τάχω μαζί μου κάνετε λάθος. Μόνο πού θά μοῦ δώσετε τὸν λόγο σας, ἂν ἔρθετε μαζί μου, να μὴ μοῦ τὰ ἀρπάξετε προτοῦ βάλετε στο χέρι τις ἐνοχοποιητικές για τὸν πατέρα μου ἀποδείξεις.

— Πῶς ξέρετε ὅτι θά τάχη ὁ Γιάρ-ροου;

— Μοῦ τᾶδειξε ὅλα. Εἶπα στον πατέ-ρα μου πῶς θάμουν μερικὲς μέρες στῆς μίς Ρέυνολντς. Ο Γιάρροου μοῦ εἶπε να ἐνεργήσω ἀμέσως, ἂν ἤθελα να σώσω τὸν πατέρα μου. Μοῦ δίνετε τὸν λόγο σας;

Αὐτὰ τὰ πράγματα δέν μ' ἐνθουσία-ζαν, τέλος, ὅμως, ὑπεχώρησα. Ἐκείνη συλλογίστηκε για μιά στιγμή κι' ὕστε-ρα με φωνὴ πού ἔτρεμε μοῦ ἀπέσπασε την ὑπόσχεση να μην πάρω μαζί μου κα-νέναν ἀστυνομικὸ ή πράκτορα της κυ-βερνήσεως. Τότε μοῦ ἐξήγησε πῶς εἶχαν ἀκριβῶς τὰ πράγματα. Θά ἐπισκεπτό-ταν τὸ γιᾶτ τοῦ κόμητος Γέντο πού ἦ-ταν ἀγκυροβολημένο στο 'Ηστ Ρίβερ.

— Μά, πού να πάρῃ ή ὀργή εἶπα, εἰ-ναι σὰν να παίζω κορώνα — γράμματα την ζωῇ μου!

— Ὡστε φοβάστε;

Σήκωσα τοὺς ὄμους.

— 'Άλλο είναι να φοβάται κανεὶς κι' ἄλλο να είναι ἀρχιβλάκας!

— Βέβαια, συνέχισε ἐκείνη, θά διατρέ-ξετε κίνδυνο. Πολλὲς φορές ἔχω πάει στο γιᾶτ. 'Εχει ἀγορασθῇ για τὴν κό-μησσα, ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον, ὅμως, ὁ Μάρκ Γιάρροου τὸ χρησιμοποιεῖ. Ὅλο τὸ πλήρωμα θά κοιμάται κι' ἕνας ἄν-δρας θά με ὀδηγήσῃ ὡς τὸ γιᾶτ, θά κατεβῶ μέσα και θά συναντήσω τὸν Μάρκ Γιάρροου. Ξέρω τὸν δρόμο, δέν ἔχετε παρὰ να μ' ἀκολουθήσετε. Θά μπορέσετε, δέν είναι ἔτσι, να δέσετε τὸν Μάρκ Γιάρροου και να φύγετε μαζί με τὰ σχέδια και τις ἀποδείξεις;

— Γιατί, ἀφοῦ είναι ἔτσι, πήρατε μαζί σας τὰ σχέδια;

— Γιατί ἄλλοιως δέν θά μοῦ ἔβγαζε ποτὲ τις ἀποδείξεις. Δέν ἔχετε παρὰ να περιμένετε ἔξω απ' την καμπίνα να σᾶς κάνο σινιάλο... Τότε θά μπῆτε... κι' εἰ-μαι ἴσχυος. Σᾶς εἶδα χθὲς ἀπάνω στην δουλειά.

— Κι' ὁ ἄνθρωπος πού σᾶς περιμένει στο γιᾶτ; Δέν θά παραξενευθῇ πού δέν θά σᾶς δῇ να πηγαίνετε μόνη;

— Εἶπα πῶς θά μπορούσατε να τὸν καταστήσετε ἀκίνδυνο.

— Είναι κι' αὐτὸ μιά ἰδέα. Κανεὶς ἄλ-λος δέν θά είναι ἐμπιστος πᾶνω στο γιᾶτ; Ποιὸς θά παρευρεθῇ ἐκεῖ ὅταν θά πλη-σίασῃ ή βάρκα;

'Εκείνη δίστασε και χαμήλωσε τὸ ε-φάλι.

— Σᾶς εἶπα ἤδη, εἶπε σιγά, πῶς ἔκα-να δ.τι μπορούσα για να ξαναπάρω πᾶ-σω αὐτὲς τις ἀποδείξεις. Δέν είναι ή πρώτη ἐπίσκεψίς μου στο γιᾶτ. Πῆγα

καί συνάντησα τὸν Μάρκ Γιάρρου ολό-
μόναχη, τὴν νύχτα.

— Καταλαβαίνω, εἶπα. Ὡστε...
Ἐκείνη διάτασε, χαμηλώσε τὸ κεφάλι
καὶ μὲ κύτταξε κατὰματα:
— Κανείς δὲν θὰ περιμένῃ τὴν βάρκα.
— Λαμπρά! Μπορῶ, λοιπόν, νὰ ἐνε-
ργήσω!

Ἐκείνη χαμογέλασε, σηκώθηκε καὶ
πλησιάζοντάς με, μούδωκε τὸ χέρι. Ἄ-
πότομα, ὅμως, σάν νὰ μετάνοιάσε, τρα-
βήχηκε.

Πῆρα μαζί μου δυὸ ρεβόλβερ καὶ κα-
τεβήκαμε ἀπ' τὸ σπίτι μου. Σὲ λίγο φεύ-
γαμε μὲ τὸ αὐτοκίνητάκι τῆς.

— Ποῦ πάτε; Νὰ πάρετε τὰ σχέδια;
ρώτησα.

Στράφηκε ἀπ' τὸ βολάν τῆς καὶ μὲ
κύτταξε:

— Τάχω ἐδῶ, μέσα στὸ αὐτοκίνητό
μου, εἶπε.

Ὁμολογῶ πὼς ἐνοιώσα τὸν πειρασμὸ
νὰ τὰ ἀποκτήσω... μὲ πῶ εὐκολο τρόπο.
Εἶχα, ὅμως, δώσει τὸν λόγο μου καὶ
δὲν θὰ ἦταν σωστό. Δὲν θὰ ἦταν δύσκο-
λο νὰ σταματήσω τὸ αὐτοκίνητο, νὰ ψά-
ξω, νὰ βρῶ τὰ σχέδια, νὰ τὰ πάρω....
καὶ καληνύχτα! Ἄν, ὅμως, κατὰ κακίῃ
μου τύχη, δὲν τᾶβρισκα;

Χωρὶς νὰ ξέρῃ τί σκεπτόμουν, ἐκείνη,
διέκοψε τὴν σιωπῇ:

— Ρεῖς, σὰς παρακαλῶ. Μὴν ἐρνόσα-
στε καλλίτερα. Τὸ συλλογισθῆκα. Ἀφῆ-
στε με νὰ πάω ολόμόναχη. Σκέπτομαι
μόνο....

— Σκέπτεσθε τὸν πατέρα σας, τὸ
ξέρω.

— Ὅχι. Τώρα σκέπτομαι ἐσᾶς.
Γέλασα.

— Στὴν περίπτωσή αὐτή, μὴ συγχύζε-
στε. Ἄν ὁ Μάρκ Γιάρρου εἶναι τόσο
βλάκας ὥστε ν' ἀφήσῃ μιά γυναῖκα νὰ
τὸν τυλίξῃ ἔτσι κι' ἂν μπορῆτε νὰ μὲ
πάτε κοντά του χωρὶς νὰ ἐμπνησέτε κα-
νέναν, τότε θὰ εἶναι ἀξίος τῆς τύχης
του. Θὰ ἔχῃ ὑπογράψῃ μόνος του τὴν
θανατική καταδίκη του.

Θαρρῶ πὼς μὲ κύτταξε μὲ τὸ ἴδιο δια-
περαστικό βλέμμα πού με εἶχε κυττάξει
στὴν πρώτη συνάντησή μας.

— Καὶ κάνετε ὅλα αὐτὰ γιὰ μένα, ὅ-
στερα ἀπὸ ὅσα σᾶς εἶπα;

— Μικρούλα μου, δὲν τὸ κάνω γιὰ
σᾶς. Τὸ κάνω γιὰ τὸν πατέρα σας, γιὰ
τοὺς ἀνθρώπους πού ἀγαποῦν τὴν πα-
τρίδα τους καί... γιὰ διασκέδαση. Σὺμ-
φωνοῖ. Πᾶμε τώρα!

Κατὰ βᾶθος, ὅμως, θαρρῶ πὼς δὲν
τῆς ἔλεγα τὴν ἀλήθεια. Ἄν τὸ ἔκανα,
ἦταν γιὰ νὰ γελοιοποιήσω τὸν Μάρκ
Γιάρρου. Γιὰ νὰ τὸν ἐκμηδενίσω...

ΑΦΑΝΤΑΣΤΗ ΠΕΡΙΠΕΤΕΙΑ

Τὶ πειρασμὸς ὅταν φθάσαμε στὴν ὀ-
χθὴ τοῦ ποταμοῦ, πρὸ παντός ὅταν εἶδα
τὴν νέα νὰ παίρνῃ τὰ σχέδια ἀπ' τὴν θή-
κη ὅπου ἔβαζαν τὰ ἐργαλεῖα τοῦ αὐτο-
κινήτου.

Διευθυνθήκαμε πρὸς τὴν ἀποβάθρα.

— Ὁ ἀνθρώπος βρίσκεται καὶ κάπου ἐδῶ
κοντὰ μοῦ εἶπε ἐκείνη σιγανά. Θὰ παρα-
φυλάξῃ κι' ἂν χάς δι' ἐμὲ καὶ θὰ ὑπο-
πτευθῇ. Εἶναι ἕνας ἀντρακλὰς ὡς ἐκεῖ—
πάνω. Πὼς θὰ ξεμπλέξουμε ἀπ' αὐτόν;
Νὰ εἶχα τοῦλάχιστον ἕνα σακκί!

— Τότε, πῆτε τοῦ ἀπλοῦστατα πὼς τὸ
σακκί ἦταν πολὺ βαρὺ γιὰ σᾶς καὶ πῆτε
του νὰ πάῃ νὰ τὸ φέρῃ.

Ἐκείνη διευθύνθηκε πρὸς τὴν προκυ-
μαία, ἐνῶ ἐγὼ ἔμεινα στὰ σκοτεινά, στὴν
μικρὴ ἀποβάθρα.

Μόλις ὅμως προχώρησε μερικὰ μέτρα
σταμάτησε καὶ ἐπέστρεψε πίσω.

— Κύριε Οὐίλλιαμς, εἶπε σιγανά, σᾶς
ἔκετεύω. Ἄς μὴν προχωρήσουμε. Ἀφήστε

ἡ Φλόγα

με μόνη καὶ ξεχάστε τὰ ὅλα! Φοβάμαι.
Φοβάμαι παραπολύ!

Τῆς ἔσφιξα τὸ χέρι γιὰ νὰ τὴν καθη-
συχάσω.

— Παιδιάρισματά, τῆς εἶπα. Ἄν τὰ
πράγματα ἔρθουν ἀνάποδα, λέτε στὸν
Γιάρρου πὼς σᾶς παρακολούθησα καὶ
πὼς σᾶς ἐξηνάγκασα νὰ μὲ δηγῆσετε
ἐδῶ. Δηλαδή, ἂν ὁ Γιάρρου εἶναι ἀκόμη
ζωντανός.

— Μὰ ἐγὼ δὲν συλλογίζομαι ἐμένα,
συλλογίζομαι μόνο ἐσᾶς.

Αὐτὴ τὴ φορά δὲν μπόρεσα νὰ μὴν τὴν
πιστέψω. Τὸ βλέμμα τῆς ἔλεγε καθαρά:
«Στὸ ἔλεος τοῦ Θεοῦ!»

Ἐρριζα μιά ματιά στὰ σκοτεινὰ νερά
ὅπου σπιθοβολοῦσαν μικρὰ φωτάκια καὶ
ξεχώρισα, στὸ βάθος, μιά σκιά. Περι-
τῶν τε, δὲν ἦταν ἐξαιρετικά ἐπικίνδυνο
ὅτι θάκανα. Κάθε μέρα μοῦ παρουσιάζ-
ονταν τέτοια πράγματα.

Σὲ λίγο εἶδα τὴν νέα νὰ ἐπιστρέφῃ.
Προηγεῖτο ἕνας ἄντρας. Ἐρριζα μιά
ματιά στὴν πόλῃ πού ἀπλυνόταν πίσω
μου, ἀφουγκράστηκα καὶ περίμενα.

Θόρυβος βημάτων ἀκούστηκε κοντὰ
μου. Μαζεμένους στὰ σκοτεινὰ, περιμένα.
Ἡ καρδιά μου δὲν ἔτρεμε καθόλου. Ἄλ-
λως τε, δὲν ἦταν ἐξαιρετικά ἐπικίνδυνο
ὅτι θάκανα. Κάθε μέρα μοῦ παρουσιάζ-
ονταν τέτοια πράγματα.

Ἀφῆκα τὸν ἀγνωστό νὰ πλησιάσῃ ἀ-
κόμα λίγο καὶ ἔπειτα ὁρμώντας ξαφνικά
τοῦ κατὰφερα ἕνα φοβερὸ χτύπημα μὲ τὸ
ρεβόλβερ μου κατακέφαλα. Ἐχασε τὴν
ισορροπία του καὶ κύλισε κάτω ἀπ' τὴν
ἀποβάθρα, μέσα στὶς πέτρες καὶ στὴν
ἄμμο. Σκύβοντας ὅσο μακρύτερα μποροῦ-
σα, τὸν διέκρινα σιωπηλὸ κι' ἀκίνητο.

Σήκωσα τοὺς ὤμους. Ὅτι εἶχε γίνει
ἔγινε.

Εἶδα τὸ πρόσωπο τῆς γυναῖκας κατὰ-
χλωμο.

— Εἶναι φριχτό, εἶπε, φριχτό!

Ἐπεχείρησα νὰ τὴν ἐνθαρρύνω.

— Ὅχι, δά! Βέβαια, μιά τέτοια ἀρχὴ
σᾶς ἐκπλήσσει, θὰ συνηθίσετε, ὅμως. Ἐ-
λάτε. Εὐτυχῶς πού ξέρω κοῦπ!

Ἐκεῖνη δὲν μοῦ ἀποκρίθηκε καὶ μὲ ἀ-
κολούθησε ὡς τὴ βάρκα. Ἐγὼ ἔλυσα τὸ
παλαμάρι κι' ἡ βάρκα γλύστρησε ἀπάνω
στὰ νερά.

Ἐν τούτοις δὲν κάναμε τὴν διαδρομὴ
ὅσο ἀθόρυβα θὰ ἐπιθυμοῦσα. Πέντε λε-
πτὰ ἀργότερα βρισκόμασταν κοντὰ στὸ
σκοτεινὸ γιῶτ.

Στὴν πρῶμην διέκρινα τὸ ὄνομά του.
Ἄν τὸ διάβαζα πρὶν ἀπὸ εἰκοσιτέσσερις
ὥρες θὰ τὸ θεωροῦσα γιὰ κακὸ οἰωνό.
Τώρα, ὅμως, μ' εὐχαριστοῦσε. Τὸ γιῶτ
ὀνομαζόταν «Ἡ Φλόγα».

Ἀπόλυτη σιωπὴ βασιλεῦσε στὸ κομψὸ
καράβι. Καθὼς ἔπαινα τὴν σκαλίτσα πού
φαίνονταν νὰ μᾶς προσκαλῇ, στράφηκα
πρὸς τὴν νέα:

— Ἀσφαλῶς, εἶπα, θὰ βρίσκονται δυὸ
—τρεις ναῦτες στὸ κατὰστρωμα.

Μοῦ ἀποκρίθηκε ψιθυριστά, μὲ φωνὴ
πού ἔτρεμε:

— Ναι, ἔχουν ὅμως λάβει δηγῆσιες.
Τοὺς ἀνήγγειλαν τὴν ἀφίξή μου κι' οὕτε
θὰ μᾶς δοῦν, οὕτε θὰ κάνουν νὰ
πῶς μᾶς εἶδαν...

Ἐγὼ, βέβαια, διατηροῦσα τελείως τὴν
ψυχραιμία μου, ἐνοιώθα, ὅμως, ζωερὴ
συγκίνηση ἀκολουθώντας τὴν νέα ἀπάνω
στὴν σκάλα. Φαντασθῆτε ἂν μὲ πυροβο-
λοῦσαν ἐκεῖ! Τὶ μειονεκτικὴ πού θὰ ἦταν

ἡ θέση μου! Φυσικά μποροῦσα νὰ πέσω
στὴ θάλασσα καὶ νὰ φθάσω κολυμπώντας
στὴν ξηρά. Ἡ νέα, ὅμως, τί θὰ γινόταν;

Μόλις πάτησα τὸ πόδι μου στὸ κατὰ-
στρωμα τοῦ γιῶτ ἀνάντευσα. Ἐπὶ τέ-
λους, βρισκόμουν ἐπὶ τόπου καὶ στὸ πλευ-
ρό μου ἦταν μιά νέα πού ἔκρυβε κάτω
ἀπ' τὸ παλτό τῆς ἕνα ἔγγραφο γιὰ τὸ ὁ-
ποῖο ἄλλοι θὰ μπορούσαν νὰ σκοτώσουν! Καὶ
βρισκόμουν ἐκεῖ, ἐγὼ, ὁ Ρεῖς Οὐίλ-
λιαμς, ἀνάμεσα σ' αὐτοὺς τοὺς ἀνθρώ-
πους καὶ κοντὰ σ' αὐτὸ τὸ μυστικὸ πού,
ἴσως, ἀργότερα, ἐν περιπτώσει πολέμου,
θὰ μπορούσε νὰ σώσῃ ἑκατομμύρια ἑκα-
τομμυρίων ὑπάρξεων.

Σιωπηλὰ μὲ τὸ δεξί μου χέρι σφιγμένο
στὸ χέρι τῆς νέας ἐνῶ τὸ ἀριστερό μου
κρατοῦσε τὸ ρεβόλβερ μου, τὴν ἀκολου-
θησα. Κανέννας ἀπ' τοὺς δυὸ μας δὲν μι-
λοῦσε. Ξαφνικά μιά σκέψη μοῦ πέρασε
ἀπ' τὸ μυαλό: Τί παράξενος τόπος γιὰ
ἐρωτικὸ ραντεβού!

Σάν νὰ μάντεψε τίς σκέψεις μου, ἐκεῖ-
νη μοῦ ἐξηγήσε:

— Ὁ Γιάρρου ἔχει ἕνα πολὺ ὁμορφα
διαμέρισμα στὸ βάθος τοῦ σκάφους. Στὴν
πρώτη στροφῇ.

Σταμάτησα. Ἡ Ἄλντα ἀνοίξε μιά πόρ-
τα στὸ βάθος ἐνὸς στενοῦ διαδρόμου κι'
ἀπάνω ἀπὸ τὸν ὄμο της εἶδα μέσα σ' ἕ-
να σκιδόφω, πολυτελεῖ ἔπιπλα καὶ πλού-
σια χαλιά.

Ἡ νέα μούδειξε μιά πόρτα πού ἦταν
κλειστή:

— Ἐκεῖ μέσα εἶναι, ψιθύρισε.

— Λαμπρά, τῆς εἶπα. Κάνετε ὅτι πρό-
κειται νὰ κάνετε. Μόνο μὴν κλείσετε πί-
σω σας τὴν πόρτα.

— Μείνετε ἡσυχος, μὲ βεβαίωσε, θ' ἀ-
φήσω ἀνοιχτά.

Μπήκα στὸ δωμάτιο, ἐνῶ ἐγὼ ἔμεινα
στὸ κατῶφλι. Τὴν ἴδια στιγμὴ, ὅμως, μιά
φωνὴ σιγανὴ καὶ γλυκεῖα ἀκούστηκε πί-
σω μου, ἐνῶ ἐνοιώθα ἕνα ρεβόλβερ ν' ἀ-
κουμπᾷ στὴν πλάτη μου.

— Καλῶς ἤρθατε στὸ πλοῖο μας, Ρεῖς
Οὐίλλιαμς. Καθὼς βλέπετε, δὲν εἶχα κά-
νει λάθος. Αὐτὴ ἡ μικρούλα εἶνε τεχνίτρα
καὶ θὰ ἀμειψθῇ. Ὁρισμένως, ἀπόψε, ἔχω
τὴν εὐεργετική μου. Φαντασθῆτε πὼς ἔ-
χω καὶ κάποιο ἄλλο πρόσωπο ἐδῶ. Ψηλά
τὰ χέρια, κ. Οὐίλλιαμς.

Ἦταν ὁ Μάρκ Γιάρρου; εἶχα πέσει
σὲ παγίδα.

Δὲν εἶμαι κανέννας βλάκας καὶ γι' αὐ-
τὸ ὑπάκουσα. Ἡ Ἄλντα εἶχε στραφεῖ καὶ
μὲ κύτταξε. Ἦταν κατὰχλωμὴ καὶ μὲ
δυσκολία ἀκούσα τὰ λόγια τῆς:

— Ἦταν ὁ μόνος τρόπος νὰ σώσω τὸν
πατέρα μου καὶ νὰ σᾶς ἐμποδίσω νὰ τοῦ
πῆτε πὼς γάθηκαν τὰ σχέδια, τραυλίσε.
Ἐγνοῖα σας, ὅμως, καὶ δὲν θὰ σᾶς κά-
νουν κακό. Νὰ μὴν ἔχετε κακὴ ἰδέα γιὰ
μένα.

Ἐγὼ γύρισα καὶ τὴν κύτταξα εἰρω-
νικά:

— Μείνετε ἡσυχ, τῆς εἶπα.

Ἐνοιώσα καὶ πάλι τὸ ρεβόλβερ νὰ
πιέζῃ τὴν σπονδυλική μου στήλη.

— Κύριε Οὐίλλιαμς, εἶπε ὁ Γιάρρου,
λάβετε τὸν κόπο νὰ μῆτε μέσα στὴν
καμπίνα....

Καὶ πάλι ὑπάκουσα.

— Καὶ τώρα, ἀγάπη μου Ἄλντα, εἶπε,
ἀφώπλισέ τον.

Ἐκείνη με πλησίασε, λέγοντάς μου:

— Μὴ φοβᾶστε, δὲν θὰ σᾶς κάνῃ κακό.
Ἐγὼ τὸν λόγο του. Δὲν μπορεῖ νὰ τὸν
ἀθετήσῃ.

Μοῦ ἀφαίρεσε τὰ δυὸ ρεβόλβερ μου
καὶ τὰ πέταξε ἀπάνω στὴν κουκέττα τοῦ
Μάρκ Γιάρρου.

Τότε ὁ κακοὺργος μὲ χτύπησε στὸ κε-
φάλι μὲ τὸ κοντάκι τοῦ ρεβόλβερ του.
Ἐνοιώσα ἕνα φριχτὸ πόνο καὶ τὰ γόνα-
τά μου λύνισαν. Δὲν ἔχασα, ὅμως, τίς

αἰσθήσεις μου καὶ περίμενα τὸ ἄλλο χτύ-
πημα πού θὰ μ' ἀποτελείανε.

— Ἐπ' οὐδὲν λόγῳ κ. Οὐίλλιαμς θὰ
ἤθελα νὰ χάσετε τελείως τίς αἰσθήσεις
σας, συνέχισε ὁ Μάρκ Γιάρρου. Ἐγὼ
μιὰν ὑπέροχην εἰκόνα νὰ σᾶς δείξω μέσα
σ' ἕνα ὠραῖο κάδρο κι' ἐννοῶ νὰ τὴν θαυ-
μάσετε. Σημειώστε ὅτι σᾶς περίμενα ὁ-
λομόναχος γιὰ νὰ σᾶς σκοτώσω. Ἄνδρας
μὲ ἄνδρα. Βλέπετε ποῖος κέρδισε τὸ παι-
χνίδι. Ἄ! εἶναι τὰ σχέδια Ἄλντα. Ἄ! ε-
νοῖστε αὐτὸ τὸ συρτάρι. Ὅτι ζητᾶτε βρί-
σκεται ἐκεῖ μέσα. Μὴν εἰσθε τόσο νευρι-
κή. Οἱ ἀποδείξεις ἀνήκουν σὲ σᾶς, τίς
κέρδισατε μὲ τὸν κόπο σας!

Τώρα, δὲν μπορούσα πιά νὰ βλέπω τὴν
νέα. Μπροστά μου ἦταν κλειστὴ ἡ πόρτα
καὶ τὴν διέκρινα ἀνάμεσα σ' ἕνα πέπλο.
Καὶ ἡ φωνὴ τοῦ Μάρκ Γιάρρου μοῦ φαι-
νόταν σάν νάρχόταν ἀπὸ πολὺ μακριά.

Τέλος, ἡ πόρτα ἀνοίξε καὶ ὁ
Γιάρρου μὲ διέταξε νὰ προχωρή-
σω. Ὑπάκουσα. Προσπαθοῦσα ἀπε-
γνωσμένα νὰ συγκεντρωθῶ. Ἐνα
πράγμα ἀντελήφθην ἀμέσως: πὼς
δὲν ἦμουν δεμένους καὶ τὰ χέρια
μου ἦσαν ἐλεύθερα. Πίσω μου βρι-
σκοταν ἕνας μόνος ἄνδρας μὲ ἕνα
μοναδικὸ ρεβόλβερ: ὁ Μάρκ Γιάρ-
ρου.

Ἐχασα κάθε ἐλπίδα ὅταν μπήκα
στὴν καμπίνα. Ἐκεῖ βρισκόταν ἕνας
μαῦρος γίγας ὡς ἐκεῖ—πάνω, πού
κρατοῦσε στὸ χέρι ἕνα πελώριο δι-
κόπο μαχαίρι.

Ὁ Μάρκ Γιάρρου γέλασε μὲ
σκληρότητα:

— Μὴ βιάζεσθε κ. Οὐίλλιαμς καὶ
θὰ σᾶς δώσω τὴν εὐκαιρία νὰ δεῖ-
ξετε τὴν παλληκαριά σας. Πρὸς τὸ
παρόν, εἰσθε ἐκτός κινδύνου. Ἐ-
νοῖα σας καὶ δὲν θὰ σᾶς σκοτώσω...
ἢ μάλλον δὲν θὰ σᾶς σκοτώσω με-
μιά σφαῖρα. Ἐχομε ἐτοιμάσει μιά
μικρὴ κωμωδία γιὰ σᾶς. Κωμωδία
πού θὰ γίνῃ αὐτομάτως μὲ τὴν ἀφι-
ξὴ τοῦ κόμητος Γέντο τραγωδία! Ἡ
μὴν βιάζεσθε, ὅμως. Ἐστεῖλα νὰ
τὸν καλέσω. Ἄ! θαυμάζεστε τίς
κουρτίνες μου!

Δὲν πρόσεχα τίς κουρτίνες πού
ἐκλείναν τὴν ἀλκόβα πού ἦταν σὲ
μιά γωνιά τῆς καμπίνας, ἀλλὰ ἕνα
ἄσπρο χαρτάκι πού ἦταν καρφίτω-
μένο ἀπάνω. Ἐτριψα τὰ μάτια μου
γιὰ νὰ διαβάσω τί ἦταν γραμμένο
ἀπάνω. Ἦταν τὸ σημεῖωμα πού μοῦ εἶχε
στελεῖ ἡ Φλόγα κάτω ἀπ' τὸ τραπέζι.

Ἦμουν κατὰπληκτος. Γιὰ πρώτη φο-
ρὰ ἔβλεπα τὴν ὑπογραφή: «Κατὰσκοπος
Ἀριῶ 7».

Ὁ Μάρκ Γιάρρου μύλησε:

— Σᾶς τὸ εἶπα ἤδη πὼς εἶχα δι' ὅλα
σας συνέβησαν, ὅλα. Φυσικά. ὅσο δὲν εἶ-
χα τὸ σημεῖωμα, δὲν ἦμουν βέβαιος. Τὸ
βρήκα, ὅμως καὶ κατὰλαβα ποῖος ἦταν ὁ
κατὰσκοπος ἀρ. 7. Θυμήθηκα τότε ὅλους
ὅσοι μᾶς εἶχαν ἐξελθῇ. Ὅλα τὰ σχέδια
πού εἶχαν ἀποτύχει ὅταν ἡ κόμησσα — ἡ
Φλόγα — τὸ μεγάλο ἐγκληματικὸ μυαλό,
μᾶς βοηθοῦσε. Φυσικά, παραξενευθήκα,
δὲν εἶπα, ὅμως, τίποτα στὸν κόμητα ἐφ'
ὅσον δὲν εἶχα νὰ τοῦ φέρω ἀποδείξεις.

— Ἡ Φλόγα! Ποῦ εἶναι; φώναξα ἀσυλ-
λόγιστα.

Μὲ τὸ πῶ διαβολικὸ χαμόγελό του, ὁ
Μάρκ Γιάρρου προχώρησε καὶ τράβηξε
τίς κουρτίνες:

— Ἐκεῖ! εἶπε δείχνοντας τὴν ἀλκόβα.

Καὶ τότε εἶδα τὴν Φλόγα! Σταυρωμένη
στὸν τοῖχο σάν μιά πελώρια πεταλούδα
μὲ τὰ χέρια δεμένα ἀπάνω μὲ χειροπέδες
πού κατέληγαν σὲ ἀλυσίδες καὶ μὲ τὰ
πόδια δεμένα στοὺς ἀστραγάλους. Ἡ
Φλόγα! Ἡ κόμησσα Γέντο! Καὶ γιὰ μένα,
ἡ Φλῶρενς Ντράμου!

TITANOMAXI

Τὸ βραδυνὸ φόρεμά τῆς εἶχε ξεσκιστὴ
καὶ φαίνονταν γυμνὲς οἱ πλάτες τῆς. Ἄ-
πάνω σ' αὐτὲς τρία ματωμένα αὐλάκια
φανέρωναν πὼς τὴν εἶχαν χτυπήσει μὲ τὸ
μαστίγιο. Ἀνάμεσα σ' αὐτὰ, μὲ μολύβι
ἦταν χαραγμένο ἕνα πελώριο 7.

Ἐστρεψε τὸ κεφάλι καὶ ἀναστέναξε
βλέποντάς με.

— Βλέπετε, μοῦ εἶπε ὁ Μάρκ Γιάρρου,
ἐνῶ σᾶς περίμενα, διασκέδασα μὲ τὸ μα-
στίγιο πού εἶνε ἐκεῖ στὸν τοῖχο. Κάτι ἐ-
λαφρὰ χάρδια χωρὶς κανένα ἐπακόλουθο.
Τὸ «7» τὸ ἔγραψα μόνο καὶ μόνο γιὰ τὸν
κόμητα. Κυττάξτε, Οὐίλλιαμς! Βλέπετε
ἀπάνω ἀπ' τὸ κεφάλι σας αὐτὸ τὸ σιδε-
ρένιο σύρμα πού κρέμεται ἀπ' τὴν ἡλε-
κτρικὴ ἀμπούλα; Ναι; Εἶναι ἕνα εἶδος
θερμοκαυτήρος, ἔχω τὴν ἐντύπωση πὼς

Σταυρωμένη στὸν τοῖχο, σάν μιά πελώρια πεταλούδα,
μὲ τὰ χέρια δεμένα...

ὁ κόμης θὰ ζητήσῃ τὴν χάρη νὰ χαράξῃ
ὁ ἴδιος αὐτὸ τὸν ἀριθμὸ μέσα στὴν σάρ-
κα τῆς.

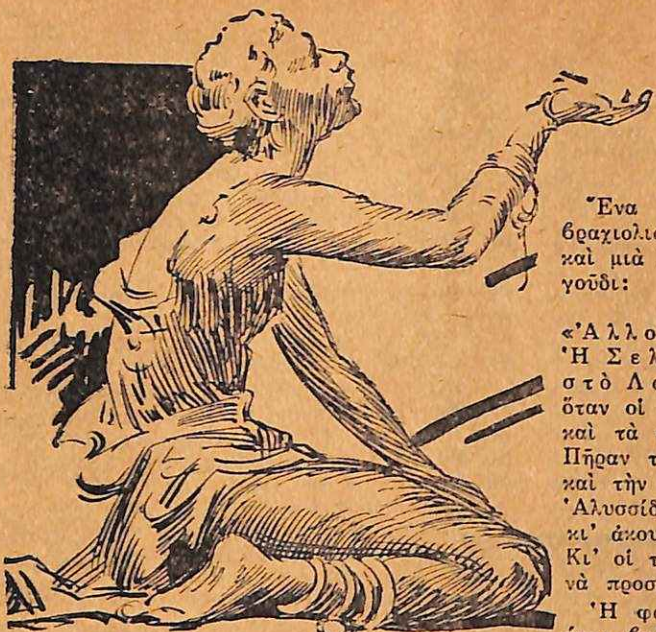
Μὲ πλησίασε καὶ σηκώνοντας τοὺς ὤ-
μους ἀδιάφορα.

— Τί θὰ μείνῃ ἀπ' τὸ ὁμορφο κορμί
τῆς ἀφοῦ μαστιγώθῃ μέχρις αἵματος γιὰ
χατήρι σας; Θὰ ἐγκαταλειφθῇ μπροστά
στὴν πόρτα τοῦ Ἀρχηγοῦ. Φυσικά, μόνος
ὁ ἀριθμὸς εἶναι ἀρκετὸς ὡς ταυτότης,
γιατὶ θὰ ποῦμε πὼς ἡ κόμησσα ἐφυγε
γιὰ ἕνα μακρινὸ ταξίδι...

Δὲν περίμενα ν' ἀκούσω περισσότερα.
Ὁρμησα ἀπελπισμένα ἐναντίον του. Αὐ-
τὸ ἦταν τρέλλα, ἀσφαλῶς. Στὴν κατά-
στασι ὅμως πού βρισκόμουν, δὲν μπο-
ροῦσα νὰ σκεφθῶ λογικά.

Κι' ἐκεῖνος δὲν ἔχασε καιρὸ καὶ μὲ
χτύπησε στὸ κεφάλι μὲ τὸ κοντάκι τοῦ
ρεβόλβερ του. Ἐνοιώσα τὸ βλέμμα μου
νὰ θολῶναι, μόνος ὁ θάνατος, ὅμως, θὰ
μποροῦσε νὰ μὲ σταματήσῃ. Προτοῦ
πιάβῃ νὰ μὲ ἐξαναιμώσῃ, τὸν εἶχα ἀρ-
πάξει ἀπ' τὸν λαμῖο.

Ὁ μόνος γίγας, ὅμως μ' ἄρ

Ἡ ἀγάπη ἀδιαφορεῖ γιὰ τὴ διαφορὰ τῶν φυλῶν, ὅπως καὶ ὁ ὕπνος γιὰ τὸ σπασμένο κρεβάτι. Πήγαινα ζητώντας τὸν ἔρωτα καὶ χάθηκα...

(Ἰνδικὴ παροιμία)

Πρέπει, ὅτι κι' ἂν γίνῃ νὰ μένῃ κανεὶς πάντα στὴν τάξη του, στὴ φυλὴ του, στὸ περιβάλλον του. Οἱ Λευκοὶ ἄς εἶναι μὲ τοὺς Λευκοὺς καὶ οἱ Μαῦροι μὲ τοὺς Μαῦρους!

Αὐτὸ δείχνει ἡ ἱστορία ἑνὸς ἀνθρώπου ποὺ πέρασε ἀποφασιστικὰ τὰ σύνορα τῆς κοινωνίας του καὶ ποὺ τιμωρήθηκε γι' αὐτὸ σκληρά.

□ □

Στὴν καρδιά τῆς Σίμλα στὶς Ἰνδίες θρίσκεται τὸ δρομάκι τοῦ Ἀμίρ Νάθ ποὺ τελειώνει σ' ἀδιέξοδο γιὰτὶ τὸ κόβει ἕνας ψηλὸς τοίχος ὅπου μπορεῖ νὰ δῇ κανεὶς ἕνα μόνον παράθυρο, κι' ἐκεῖνο κλεισμένο μὲ γροῖλλες.

Ἡ μικρὴ Μπιζέκα κλεισμένη στὸ δωμάτιο της μποροῦσε ἀπὸ κεῖ νὰ ρίχνῃ μιὰ ματιά στὸ στενὸ δρομάκι ὅπου ὁ ἥλιος δὲν κατέβαινε ποτέ. Ἦταν χίρα, περιπυρκαχέντε χρόνων. Νύχτα καὶ μέρα παρακαλοῦσε τοὺς θεοὺς νὰ τῆς στείλουν ἕνα φίλο γιὰτὶ δὲν μποροῦσε πιά νὰ ζῇ μόνη.

Μιὰ μέρα ὁ ἀνθρωπὸς μας—τὸν ἔλεγαν Τρεγιάνκο—καθὼς περπατοῦσε χωρὶς σκοπὸ ἦθε στὸ δρομάκι τοῦ Ἀμίρ Νάθ. Πήγαινε ἀπρόσεχτα κι' ἔτσι σκόνταψε πάνω σ' ἕνα μεγάλο σωρὸ ἀπὸ χόρτα ποὺ εἶχαν ἐκεῖ γιὰ τὰ ζῶα. Τὴν ἴδια ὥρα ἄκουσε ἕνα μικρὸ γέλιο πίσω ἀπ' τὸ παράθυρο μὲ τὶς γροῖλλες.

Ἦταν ἕνα χαριτωμένο μικρὸ γέλιο. Ὁ Τρεγιάνκο στάθηκε, χαμογέλασε καὶ θυμόμενος τὶς «Χίλιες καὶ Μία Νύχτες» μουρμούρισε τὴ στροφὴ τοῦ τραγουδιοῦ τῆς Ἀγάπης τοῦ Χούρ Ντυάλ ποὺ ἀρχίζει ἔτσι:

Ἐνας ἄνθρωπος μπορεῖ
ν' ἀντιρῶσθ τὸν ἥλιο;
Κι' ἕνας ἑραστής μπορεῖ
ν' ἀντιρῶσθ τὰ μάτια
τῆς ἀγαπημένης του;

Ἄν τὰ πόδια μου κλονίζονται,
ὁ καρδιὰ τῆς καρδιάς μου,
πρέπει νὰ μὲ κατηγορήσῃ γι' αὐτό;
Τῆς ὁμορφιάς σου ἡ λάμψη μὲ τυφλώνει!

Πίσω ἀπ' τὴ γρίλλια

ΕΞΩΤΙΚΟ ΔΙΗΓΗΜΑ ΤΟΥ ΡΟΥΝΤΓΙΑΡΝΤ ΚΙΠΛΙΓΚ

Ἐνα ἑλαφρὸ κουνούνισμα γυναικίαν βραχιολίων ἀκούστηκε πίσω ἀπ' τὴ γρίλλια καὶ μιὰ λεπτὴ φωνὴ ἐξακολούθησε τὸ τραγούδι:

«Ἀλλοῖμονο! ἀλλοῖμονο!
Ἡ Σελήνη μπορεῖ νὰ μῆ
στὸ Δωτὸ τῆς ἀγάπης τῆς
ὅταν οἱ πόρτες τ' οὐανοῦ εἶναι κλεισμένες
καὶ τὰ γεμάτα βροχὴ σύννεφα μαζεθνοῦνται;
Πῆραν τὴν πολυαγαπημένη μου
καὶ τὴν πήγαν κατὰ τὸ Βορρῆα.
Ἀλυσίδες δένουν τῆς τὰ ποδαράκια
κι' ἀκουμποῦν στὴν καρδιά μου.
Κι' οἱ τοξότες εἰδοποιημένοι
νὰ προσέχουν...

Ἡ φωνὴ σόπασε ἀπτόξα καὶ ὁ Τρεγιάνκο θῆκε ἀπὸ τὴν ἀδιέξοδο τοῦ Ἀμίρ Νάθ, ἀπορώντας ποῖος μπόρεσε νὰ βρῇ ἔτσι σωστὰ τὴ συνέχεια τοῦ «Τραγουδιοῦ τῆς Ἀγάπης».

Τὴν ἄλλη μέρα καθὼς πήγαινε μὲ τ' ἀμάξι στὸ γραφεῖο του μιὰ γερὰ τοῦ πέταξε ἕνα γραμματάκι. Τὸ διάβασε:

«Μιὰ χίρα, στὸ δρομάκι τοῦ Ἀμίρ Νάθ, ὅς παρακαλεῖ νὰ περάσετε ἀπὸψε στὶς 11.
Ὁ Τρεγιάνκο γέλασε.

Ὅμως τὴν ἴδια νύχτα, ξαναπῆγε τὸ στενὸ δρομάκι. Στὶς 11 ἀκριβῶς ἡ μικρὴ φωνὴ πίσω ἀπὸ τὴ γρίλλια, ξανάρχισε τὸ «Τραγούδι τῆς Ἀγάπης τοῦ Χάρ Ντυάλ» στὸ μέρος ὅπου τὸ κορίτσι ἱκετεύει τὴν ἐπιστροφὴ τοῦ Χάρ Ντυάλ.

Γύρισε κοντὰ μου, ὦ πολυ-
ῶ πολυαγαπημένε!
Ἀλλοῦς πεθαίνω!...

Ὅταν ἡ τραγουδίστρια σόπασε, ὁ Τρεγιάνκο ἦρθε κάτω ἀπὸ τὶς γροῖλλες καὶ ψιθύρισε:

—Νάσαι, ξαναγύρῃσαι!...

Ἡ Μπιζέκα ἦταν ὁμορφ.

Ἐκεῖνὴ ἡ νύχτα ὑπῆρξε ἡ ἀρχὴ τῶσαν παράξενων πραγμάτων ὥστε σήμερα ὁ Τρεγιάνκο ἀναρωτιέται μὴν ἦταν ὄνειρο ὅλα αὐτά.

Ἡ Μπιζέκα εἶχε λιμῆρει τὶς γροῖλλες μὲ τέτοιο τρόπο ποὺ νὰ ἀνοίγουν ἀπὸ μέσα κι' ἔτσι ἀπὸ τὸ τετραγώνον ἄνοιγμα ποὺ ἄφηναν ἐλεύθερο μποροῦσε νὰ μῆ ἕνας ἄνθρωπος μὲ σχετικὴ εὐλειτουργία.

Τὴ μέρα ὁ Τρεγιάνκο πήγαινε στὴ μονότονη δουλειὰ τοῦ γραφεῖο του.

Τὸ βράδυ τυλιγμένος σ' ἕνα πελώριο «μ πο υ ρ κ ἄ» ἔφθανε στὸ στενὸ τοῦ Ἀμίρ Νάθ καὶ εὗρισκε τὴν Μπιζέκα μέσα στὴν καμαρούλα ποὺ ὁ Ντούργκα Χάραν εἶχε δώσει στὴν κόρη τῆς ἀδελφῆς του.

Ποῖος ἦταν ὁ Ντούργκα Χάραν;
Ὁ Τρεγιάνκο δὲ ζήτησε ποτὲ νὰ μάθῃ. Πῶς δὲν τὸν βρῆκε καὶ δὲν τὸν μαχαίρωσε;

Ἡ Μπιζέκα εἶχε μιὰ ἀπέραντη γοητεία γιὰ τὸν Τρεγιάνκο. Δὲν ἤξερε τίποτα σὰν ἕνα πουλάκι.

Ὁ Τρεγιάνκο ὠριζόταν πῶς τὴν ἀγαποῦσε περισσότερο ἀπὸ κάθετι στὸν κόσμο. Κι' ἔλεγε τὴν ἀλήθεια. Ἐνα μῆνα ἔπειτα ἀπ' αὐτὴν τὴν τρέλλα οἱ ἀπαιτήσεις τῆς ἄλλης του ζωῆς ἀνάγκασαν τὸν Τρεγιάνκο νὰ προσέξῃ ἰδιαίτερος μιὰ κυρία γνωστὴ του.

Ἀναγκάστηκε νὰ συνοδεύῃ συχνὰ αὐτὴν τὴν κυρία καὶ νὰ πηγαίῃ μαζί της στὶς συναντήσεις. Μὰ τὰ νέα ἀπὸ στόμα σὲ στόμα ἔφθασαν σ' αὐτὴ τῆς παραμόρφως τῆς Μπι-

ζέκα κι' ἐπομένως καὶ σ' αὐτὴν τὴν ἴδια.

Ἡ μικρούλα ταράχτηκε. Μιὰ ὁδομάδα πρὶν ἔπειτα μάλωσε καθαρὰ καὶ ἑξότερα τὸ φίλο της γι' αὐτὸ τὸ κόρτε. Ἐκεῖνος γέλασε. Ἡ Μπιζέκα χτύπησε τὸ πάτωμα μὲ τὰ ποδαράκια της, τὰ τόσο λεπτά, καὶ τόσο λαφρεὰ, ποὺ θὰ μπορούσαν νὰ χωρέσουν καὶ τὰ δυὸ μέσα σὲ μιὰ ἀνδρική φούχτα.

Ἡ Μπιζέκα ἔπαθε νευρικὲς κρίσεις. Στὸ τέλος ἀπειλήσε ὅτι ἂν ὁ Τρεγιάνκο δὲν ἄφηνε ἁμέσως τὴν Εὐρωπαία, θ' αὐτοκτονούσε. Ἐκεῖνος ζήτησε νὰ ἐξηγηθῇ νὰ τῆς δείξῃ ὅτι ἔπρεπε νὰ καταλάβῃ τὴν κατάσταση ἀπὸ τὴ διπλωματικὴ τῆς ἀποψη.

Ἡ Μπιζέκα ἀνασηκώθηκε καὶ εἶπε ἀπλᾶ:

—Δὲν μπορῶ νὰ τὰ καταλάβω ἐγὼ αὐτά.

Ὅ,τι ξέρω εἶναι αὐτό: δὲν ἔκανα καλὰ πού σὲ ἀγάπησα πῶτερο ἀπ' τὴν ἴδια μου καρδιά, ἀφέντη. Εἶσαι ἕνας Ἀγγλος. Δὲν εἶμαι παρὰ μιὰ μύσση καὶ ἡ χίρα ἐνὸς ἀνθρώπου μαῦρου. Τῆς ξέφυγαν λυγμοί, καὶ ἐξακολούθησε.

—Μὰ στὴν ψυχὴ μου, σὲ ἀγαπῶ. Δὲ θὰ πάθῃς ποτὲ τίποτα κακὸ, ὅ,τι κι' ἂν συμβῇ σὲ μένα.

Ὁ Τρεγιάνκο προσπάθησε νὰ τὴν ἡσυχάσῃ, μὰ τὸ μόνον ποὺ μπόρεσε νὰ τὴν ἱκανοποιήσῃ ἦταν ἡ τελεία διακοπὴ τῶν σχέσεών των.

Τοῦ ζήτησε νὰ φύγῃ ἁμέσως.

Ἐφυγε.

Καθὼς γλιστροῦσε ἀπ' τὸ παράθυρο ἡ Μπιζέκα τὸν φίλησε δυὸ φορὲς στὸ μέτωπο. Γύρισε στὸ σπῆτι του σκεπτικός. Μιὰ ὁδομάδα, ἔπειτα δυὸ τρεῖς, πέρασαν χωρὶς ν' ἀκούσῃ τίποτα γιὰ τὴ Μπιζέκα.

Ὁ Τρεγιάνκο βρισκόμενος ὅτι ὁ χωρὶς μὲς εἶχε κρατήσει πολλὴ ξαναγύρισε στὸ δρομάκι ἐλπίζοντας ὅτι τὰ χτυπήματά του στὶς γροῖλλες θὰ εὗρισκαν ἀπάντησιν. Καὶ δὲ γελᾶστηκε.

Τὸ φεγγάρι ἦταν καινούργιο. Μιὰ ἀχτίδα του ἔπεφτε στὶς γροῖλλες ποὺ τραβήχτηκαν μὲτρε ἑκείνος χτύπησε. Ἀπὸ τὰ βῆθη τῶν σκοταδιῶν, ἡ Μπιζέκα τοῦ ἔδειξε τὰ χέρια της ποὺ τὰ φώτισε, ὀλόκληρα τὸ σεληνόφως:

Ἦταν κομμένα ὀλότελα ἀπ' τὸν καρπὸ. Ξαφνικὰ καθὼς ἡ Μπιζέκα εἶχε τὸ κεφάλι της μέσα σὰ μυστράς της καὶ ἐκλαιγε, κάποιοι ποὺ βρισκόταν στὸ δωμάτιο ἄφησε μιὰ βλαστήμια κι' ἕνα μαχαίρι εἰχτηκε πάνω στὸν «μ πο υ ρ κ ἄ» τοῦ Τρεγιάνκο. Τὸν βρῆκε στὸ πόδι. Ἡ γρίλλια μῆκε στὴ θέση της καὶ κανένα σημεῖο ζωῆς δὲ ξαναδόθηκε ἀπὸ τὸ σπῆτι.

Τί νῆγινε μετά; Μήπως οἱ ἑρωτῆς των εἶχαν ἀνακαλυφθῇ; Ἡ τὰ ὁμολόγησε ἡ Ἰ-
δια; Ὁ Ντούργκα Χάραν ἤξερε τ' ὄνομά του; Τί ἀπόγινε ἡ Μπιζέκα;

Ὅλ' αὐτὰ ὁ Τρεγιάνκο δὲν τὰ ἔμαθε.

Ὁ Τρεγιάνκο πηγαίνει τώρα ταχτικά στὸν κόσμο ποὺ τὸν ἐκτιμοῦν πολὺ. Τίποτα δὲν μαρτυρεῖ τὴν τραγωδίαν ποὺ ἔζησε. Τουλᾶχιστον ἐκ πρώτης ὄψεως... Ὅσοι ὅμως προσέχουν θὰ παρατηρήσουν κάποια ἀκαμψία στὸ δεξιὸ του πόδι, ποὺ τὴ χρωστᾷ σὲ κάποια πληγὴ ποὺ τοῦ ἔγινε καθὼς ἀνέβαινε στὸ ἄλογο...

ΡΟΥΝΤΓΙΑΡΝΤ ΚΙΠΛΙΓΚ

* σ κ ἔ π α σ μ α ποὺ μεταχειρίζονται
στὰς Ἰνδίας, ἄνδρες καὶ γυναῖκες.

ΜΕ ΤΟΝ ΒΑΣΙΛΕΑ ΣΤΗΝ ΠΕΛΟΠΟΝΝΗΣΟΝ

Λουλούδια στὸν Ἀνακτα

Ἀν ἡ περιοδεία τοῦ Βασιλέως στὴν Πελοπόννησο γινόταν ἄλλη ἐποχὴ τοῦ ἔτους, θὰ ἦταν μέγα πρόβλημα, γιὰ τοὺς ἐνθουσιώδεις κατοίκους τῶν χωριῶν καὶ τῶν πόλεων ποὺ τὸν ὑποδέχτηκαν, νὰ βροῦν τὶς χιλιάδες τῶν ποικιλιῶν μὲ τὰ δροσὰτα λουλούδια ποὺ ἐγένισαν τὸ βαγόνι Του. Σὲ ὅλους τοὺς σταθμούς ἀπὸ τοὺς ὁποίους ἐπέρασε ἡ Βασιλικὴ ἀμαξοστοιχία, ἐπερίμεναν ἑκατοντάδες ὁμορφῶν κοριτσιῶν μὲ ἀνθοδέσμες στὰ χέρια, γιὰ νὰ τὶς προσφέρουν στὸ Βασιλεῖο μας. Ὅλες οἱ ἀποχρώσεις τῆς ἱριδος, ποὺ αὐτὴ τὴν ἐποχὴ ἀντιπροσωπεύονται ἀπ' τὰ λουλούδια ποὺ σκεπάζουν τοὺς πελοποννησιακοὺς κάμπους, ἦσαν μαζεμένες σ' ἕνα μπουκέτο ἀπὸ κίτρινες μαργαρίτες, μὲ ἀγριοβιολέττες, ἄσπρα ζαμπάκια, κόκκινες ἀνεμώνες...

Ἀλλὰ πρὶν δροσάτες ἀπὸ τὰ λουλούδια ἦσαν οἱ κυπέλλες ποὺ τὰ προσέφεραν στὸν Βασιλέα. Λυγερές, μὲ μάγουλα καὶ χεῖλη κατακόκκινα, ντυμένες μὲ τὶς τοπικὲς τοὺς ἐνδυμασίες, ἐμοιαζαν σὰν νεράιδες ποὺ ἐσταμάτησαν τὸ χορὸ τοὺς ἀγριεὶς ρεματιές, κι' ἦρθαν γιὰ μιὰ στιγμὴ μὴ μόνον ἀνάμεσα στοὺς ἀνθρώπους: Γιὰ μιὰ στιγμὴ ποὺ θὰ περνοῦσε ὁ Βασιλεὺς. Τὸ διαμῆρισμα τοῦ Ἀνακτοῦ ἔγινε πραγματικὸ ἀνθοκήπιο. Οἱ ἀνθοδέσμες ποὺ σπιθάζονταν ἡ μιὰ ἐπὶ τὴν ἄλλη, σηματοῖζαν ἕναν συμπαγὴ ὄγκο, ποὺ θὰ ἦταν δύσκολο νὰ μεταφέρῃ ἕνα φορτηγὸ αὐτοκίνητο.

Ἀλλὰ καὶ τοῦ Πρωθυπουργοῦ τὸ διαμῆρισμα δὲν ἦταν ὀλιγώτερο φορτωμένο ἀπὸ λουλούδια. Σὲ κάθε σταθμὸ ἦταν ἀδύνατο νὰ μὴ δεχθῇ κι' αὐτὸς δεκάδες ἀνθοδέσμες. Στὸ Χιλιομέτρικὸ κυριολεκτικῶς τὸν ἀποθέσαν. Ὑποχρεώθηκε, καθ' ὅλο τὸ διάστημα τῶν δέκα λεπτῶν ποὺ σταμάτησε τὸ τραῖνο, νὰ εἶναι κρεμασμένος ἀπ' τὸ παράθυρο τοῦ βαγονιοῦ του γιὰ νὰ παίρνῃ τὰ λουλούδια ποὺ τοῦ προσέφεραν οἱ μαθήτριες τοῦ ἐκεί δημοτικοῦ σχολείου. Χωρὶς ἀπὸ τὶς ἀνθοδέσμες τῶν ἀγριολουλούδων ποὺ προσεφέροντο ὡς δῶρο, ἡ δάφνη καὶ τὰ σμύρτα ἐσκορπίστηκαν χωρὶς φειδῶ. Ὅλοι οἱ σταθμοὶ ἦσαν στρωμένοι μὲ φύλλα δάφνης, ποὺ ἐσηματίζαν ἕνα σῶμα ὅμοιο μὲ ταπέτο. Ἀρχίζαν ἀπὸ τὰ βάθρα ποὺ εἶχαν ἐτοιμάσει γιὰ ν' ἀνεβῇ ὁ Βασιλεὺς κι'

ἐτελειῶναν στὶς σιδηροδρομικὲς γραμμές. Στὸν σταθμὸ τοῦ Κουτσοποδιοῦ, μάλιστα, τὸ ταπέτο προσετέτεινε σ' ὅλο τὸ μήκος τῆς γραμμῆς ποὺ κατέλαβε τὸ τραῖνο ὅταν σταμάτησε.

□ □

Ἐξαιρεσὴ ἀπετέλεσαν μόνον τὰ φίλγια, ὁ σημερινὸς σταθμὸς Μυκηνῶν. Ἐκεῖ προσέφεραν στὸν Βασιλέα ἀντὶ λουλουδιῶν, ἕνα κλαδί Ἑλῆας.

—Σὰς προσφέρω, Μεγαλειότατε, τὸ σύμβολον τῆς Σοφίας, εἶπε ὁ Πρόεδρος τῆς Κοινότητος δίδοντάς το.

Ὁ Βασιλεὺς τὸ πήρε καὶ βλέποντας

Ἡ Α. Μ. ὁ Βασιλεὺς μετὰ τοῦ κ. Προέδρου τῆς Κυβερνήσεως εἰς τὸ Ἄρνος.

τὸν πλούσιο καρπὸ του, ρώτησε τὸν χωρικό:

—Ὅπως δείχνει ὁ καρπός, θὰ ἔχωμε πολὺ λάδι ἐφέτος. Τί λές κι' ἐσύ;

Ὁ χωρικός, μπροστὰ σὲ μιὰ τέτοια ἐρώτησιν ποὺ δὲν τὴν ἐπερίμενε, πρὸς στιγμὴν τὰ ἔχασε. Γρήγορα ὅμως βρῆκε τὸ θάρρος του.

—Ἀσφαλῶς, Μεγαλειότατε, εἶπε, ἀφοῦ πάτησε τὸ πόδι Σας στὸν τόπο μας.

Ὁ Βασιλεὺς χαμογέλασε καὶ τοῦ ἀπήντησε:

—Πάντως θὰ πρέπει νὰ μὴν πῆσῃ χαλάζι τὸ Μάη, ποὺ δὲν θὰ ἔχη δέσει ἀκόμῃ ὁ καρπός...

Εἶχε δεχθῇ τὴν ἐλῆα ὡς σύμβολον τῆς Σοφίας, ἀλλὰ τὴν κυττοῦσε ὅπως τὴν ἔβλεπε κι' ὁ χωρικός ποὺ τοῦ τὴν προσέφερε.

□ □

Στὴν Δαλαμανάρα, ἕνα σταθμὸ πρὶν ἀπὸ τὸ Ναύπλιο, ἡ Βασιλικὴ ἀμαξοστοιχία ἐφθασε ὑπὸ ραγδαιστὴν βροχή. Ἐκεῖ, ἐκτὸς τῶν λουλουδιῶν, προ-

τοῦ παρακολουθοῦντος τὴν περιοδείαν ἀπεσταλμένου διὰ τὸν περιοδικὸν τύπον κ. ΝΙΚΟΛΑΟΥ ΤΣΕΚΟΥΡΑΣ

σέφεραν στὸν Βασιλέα καὶ στὸν Πρωθυπουργό, καὶ ἀπὸ μιὰ πλεξούδα μὲ πορτοκάλια μοναδικὰ σὲ μέγεθος. Κάποιος ἀπὸ τοὺς συναδέλφους ποὺ τὰ λιγούρεψε, διπλῶσε τὸν χωρὶς ποὺ τὰ κρατοῦσε καὶ τὸν ρώτησε ἂν εἶχε κι' ἄλλα γιὰ ν' ἀγοράσῃ. Ὁ χωρικός ὅμως τοῦ ἔρριξε ἕνα αὐστηρὸ βλέμμα καὶ τοῦ ἀπήντησε:

—Ἐμεῖς ἐδῶ δὲν τὰ πουλάμε τὰ πορτοκάλια. Αὐτὰ ποὺ εἶδες, ἦσαν τὰ μόνα ποὺ ὑπῆρχαν στὸ χωριὸ καὶ τὰ φυλάγαμε σ' ἂν τὰ μάτια μας γιὰ νὰ τὰ προσφέρωμε στὸ Βασιλεῖο μας.

□ □

Στὸν σταθμὸ τῆς Νεμέας, ἡ ἀμαξοστοιχία καθυστέρησε πέντε λεπτά, γιὰ νὰ μπορέσουν νὰ βγάλουν ἀπὸ τὶς γραμμές ἕνα γέρο ποὺ ἤθελε, σώνει καὶ καλὰ, «νὰ τὸν κόψῃ τὸ τραῖνο τοῦ Βασιλεῖο». Μὲ πολὺ κόπο κατάρθωσαν νὰ τὸν πάρουν οἱ συγχωριανοὶ του καὶ ἡ ἀμαξοστοιχία ἐκκίνησε ἐν μέσῳ φρενιτιῶδους ἐνθουσιασμοῦ.

Ὁ κ. Πρωθυπουργός, καθ' ὅλο τὸ ταξίδι ὡς τὴν Τρίπολη, ἦταν... ἀκριβοῦς. Γιὰ νὰ μὴν ἀπασχολοῦνται τὰ πλήθη μ' αὐτὸν

καὶ νὰ βλέπουν τὸν Βασιλέα, ἀπέφευγε στοὺς σταθμούς νὰ βγαίνει στὸ μπαλκόνι τοῦ διαμερίσματός του.

Δὲν τὸ κατάρθωνε ὅμως. Οἱ χωρικοὶ σκαρφίζονταν στὰ παράθυρα τοῦ βαγονιοῦ του καὶ τὸν ἀνάγκασαν νὰ κἀνὴ τὴν ἐμφάνισίν του θέλοντας καὶ μὴ. Καὶ ὁ ἐνθουσιασμός ὅταν παρουσιαζόταν εἶναι ἀνώτερος περιγραφῆς.

Ἄνδρες καὶ γυναῖκες ἐφώναζαν καὶ χειρονομοῦσαν σὰν τρελλοί:

—Νὰ μᾶς ἔλθῃ, πατέρα μας.

—Συνέχισε τὸ ἔργο σου καὶ μὴ φοβάσαι, γιὰτὶ ἔχεις ἐμᾶς στὸ πλευρὸ σου.

Καὶ εἶναι ἀλήθεια. Ὁλος ὁ κόσμος, ἀπ' ὅπου περάσαμε, ἀπεδείκνυε μὲ τὸν ἐνθουσιασμό του ὅτι εἶναι μαζί του.

Ν. ΤΣΕΚΟΥΡΑΣ

(Τῆς Ἑνώσεως Συντακτῶν Περιοδικοῦ Τύπου).

ΠΕΡΙΛΗΨΙΣ ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΩΝ

Ένας άνδρας τυλιγμένος σ' ένα βαρύ παλτό προχωρεί διασπαστικά κατά μήκος του ποταμού Κοσσόν μέσα στο χιονισμένο σούρουπο. Κάτω από τον μανδύα του κρατά ένα μαρδ που κλαίει σιγανά πότε-πότε. Είναι ο ύπολοχαγός Ροζέ Ρεμοντιέ πουν έπείσθησε πριν από λίγες μέρες από την 'Ιταλία μ' ένα βαρύ τραύμα άνεπούλωτο ακόμη.

Έξαφνα ένας λιπεύς του κόβει τόν λαιμό:

—Είμαι ο Άντουαν ντε Πονταλές, λέγει στὸν άξιωματικό, ο άδελφός της νέας που άπεπλάνησε τόσο άνανδρα γιατί άρνηθήκαμε να σου την δώσαμε και ήλθα να μονομαχήσωρε.

Ο Ροζέ άρνείται να μονομαχήση γιατί δέν θέλει να άγκαταλείψη έτσι τὸ παιδί του άλλ' ο άλλος τὸν ραβίζει δυο φορές και τὸν έξαναγκάζει να δεχθί. Τὸ περίστροφο όμως τὸν Άντουαν πὸν πυροβολεί πρώτος παθαίνει άφλογιστία και περιμένει τὸν θάνατο άλλα την στιγμή πὸν ο Ροζέ έτοιμάζεται να πυροβολήση, ή παλὰ πληγή του άνοίγει και σωριάζεται κάτω άναίσθητος.

Ο Άντουαν νομίζει ότι πέθανε και άπομακρύνεται μέσα στο σκοτάδι. Ο Ροζέ συνέχεται σε λίγο και σέρνεται εως τὸν ποταμό για να σβύση τή δίψα του. Ζαλίζεται όμως, πέφτει και χάνεται. Τήν σκηνή αυτή καθώς και όλες τις προηγούμενες τις είχε παρακολουθήσει άθέατη ή μικρή Μαριζολά, κόρη τὸν πλανοδίου γανωματή Ρουτάρ. Αυτή σώζει τὸ μωρό. Ο πατέρας τὸν Άντρέ, ο βιομήχανος Πονταλές, έχει περιέλθει σε κακὰ οικονομικά χάλια. Ο παλός του φίλος και συμμαθητής, ντε Σεβερνύ, τὸν βοηθεί και τὸν σώζει από την καταστροφή. Ένα δυσφημιστικό όμως άρθρο δημοσιεύεται έναντίον τὸν Πονταλές, άρθρο πὸν δέν μπορεί αυτός να τὸ άγνοήση. Στέλνει λοιπὸν τὸν υθριστή του τὸς μάγνυράς του τὸν νηματουργὸ Μπριάρ και τὸν στρατηγὸ ντε Σεβερνύ.

Η μονομαχία άποφασίζεται, την τελευταία όμως στιγμή ο Πονταλές λιποφυχεί και παίρνει την θέση τὸν Σεβερνύ, ο οποίος και πληγώνεται θανάσιμα από τὸν Ζαγκελαιν. Ο στρατηγός, αισθάνεται ότι δέν θα ζήση γι' αυτό και έξορμίζει τὸς παρισταμένους να μη φανερώσουν τί πραγματικὸς έλαβε χώραν στὸ πεδίο της τιμής. Τὸν τὸ υπόσχονται.

ΕΝΑ ΝΕΟ ΑΡΙΣΤΟΥΡΓΗ

ΔΙΚΗ

Ο Μπριάρ τη-
λεγραφεί με-
τά την μο-

νομαχία στὸν γυιὸ τὸν Σεβερνύ Ζώρζ, πὸν ύπηρετούσε στίς Βερσαλλίες. Ο νέος λάτρευε κι' αυτός τὸ στρατιωτικό έπάγγελμα και είχε τὸ σύνταγμά του ως δεύτερή του οικογένεια.

4. (Η συνέχεια)

Απόφοιτος της Σχολής τὸν Σαιν — Σὺρ είχε κατορθώσει να λάβη μέρος στην μάχη της Σεβαστουπόλεως, όπου πληγώθηκε, και τιμήθηκε με τὸν στρατιωτικό σταυρό.

Καθὼς ήταν πολὺ καλός, πολὺ δίκαιος, ὅλοι οί συνάδελφοί του τὸν άγαπούσαν, οί άνωτέροι του τὸν έκτιμούσαν και οί στρατιώται και οί ύπαξιωματικοί τὸν έλάτρευαν.

Δέν είχε καμμιὰ κλίση στίς εύκολες έρωτικές περσιπέτειες, ίσως γιατί ή καρδιά του έκρυβε έναν βαθύτατο έρωτα πὸν την γέμιζε δλόκληρη. Σπανίως πήγαινε στίς λέσχες και στίς συγκεντρώσεις. Ποτέ δέν ήταν τόσο εύτυχής ὅσο όταν κλεινόταν, μετά την ύπηρεσία του, στὸ διαμέρισμά του και άφωσιωνόταν στίς άγαπημένες του στρατιωτικές μελέτες.

Ο Ζώρζ ντε Σεβερνύ, όταν για τὸν πατέρα του, τὸν ποί, με μωρέσει να έκτιμήση πρὸ πολλοὺς τις σπάνιες άρετές, την μεγάλη και πλαταία αντίληψη, μιὰ άληθινή λατρεία.

Τὸ τηλεγράφημα τὸν γιαιροῦ τὸν πλήγωσε κατάκαρδα. Ήταν σύντομο και τρομερὸ τὸ τηλεγράφημα αυτό: «Ο πατέρας σας πληγώθηκε σοβαρώτατα σε μονομαχία. Έλάτε χωρίς να χάνετε στιγμή».

Και είχε έλθει... Όταν έφθασε ο στρατηγός είχε συνάθει. Άναγνώρισε τὸν γυιὸ του και τὸν έτεινε τὸ χέρι.

Ο Ζώρζ έξέσπασε σε λυγμούς κι' έπρεσε γονατιστὸς κοντὰ στὸ κρεβάτι.

— Πατέρα μου! Πατέρα μου!

— Παιδί μου! ψιθύρισε ο έτοιμοθάνατος με φωνή πὸν μόλις άκούσαν. Και τὰ θολωμένα μάτια του φανέρωναν μιάν άνείπωτη χαρά.

Καθὼς ο Ζώρζ, γονατιστὸς δέν μπορούσε την στιγμή εκείνη να τὸν αντίληφθί, ο Σεβερνύ έκανε νεύμα στὸν γιαιροῦ να σιωπήση βάζοντας ένα δάχτυλο στὸ στόμα του. Δέν μπορούσε, βέβαια, να πῇ μεγαλόφωνα:

— Σας παρακαλῶ να μην πῇτε τίποτα στὸν γυιὸ μου από ὅσα συνέβησαν... Τίποτα, ποτέ!

Ο γιαιροῦ άντελήφθη τὸ νόημα και προσποιούμενος ότι διορθώνει τὸ προσκέφαλό του, έσκυψε στὸν άρρωστο.

— Μοῦ ὀρκίσεσθε ότι θα σιωπήσετε; ψιθύρισε στ' αὐτί του ο στρατηγός. Σας παρακαλεί γι' αυτό, ένας έτοιμοθάνατος...

— Μένετε ήσυχος, άπάντησε ο γιαιροῦ. Σας τ' ὀρκίζομαι.

Ο Ζώρζ, κλαίνοντας πάντα με λυγμούς, δέν άντελήφθη τὸ παραμικρὸ από τὸν σύντομο αὐτὸ διάλογο.

Ο Σεβερνύ προσπάθησε να χαμογέ-

λάση.

— Μην ξεχνάτε, γιαιτρέ, ότι χρειάζομαι δυὸ μέρες ζωής.

Ο γιαιτροῦ είχε έτοιμάσει ένα δραστήριο καρδιοτονωτικό. Τὸν έδωσε μερικές σταγόνες.

— Μοῦ κάνει καλὸ, έίπε ο πληγωμένος. Εὐχαριστῶ, γιαιτρέ! πρόσθεσε, τινίζοντας ιδιαίτερα τή λέξη.

Ύστερα άπευθύνθηκε στὸν γυιὸ του:

— Γιατί κλαίς σάν παιδί; Δείξου άντρας... Ο θάνατος δέν είναι δα και κανένα σπουδαίὸ πράγμα για μās τὸς στρατιώτες...

Ο Ζώρζ σκούπισε τὰ δάκρυά του, σηκώθηκε και φίλησε τὸν πατέρα του.

— Σ' αγαπῶ τόσο πολὺ, τὸν έίπε, σ' άφησα πριν από δυὸ μέρες γεμάτο ζωή και υγεία... Και σήμερα, σήμερα, ὦ, Θεέ μου!

Η φωνή του κόπηκε από τὸς λυγμούς. Μὰ έξαφνα, τὰ δάκρυά του σταμάτησαν άπότομα:

— Ώ! Μὰ θα έκδικηθῶ τὸν άθλιο πὸν σε πλήγωσε... Θέλω να τὰ μάθω ὅλα... Ποιὸς είναι αυτός; Και για ποιὸ λόγο μονομαχήσατε;

Στράφηκε στὸν γιαιροῦ:

— Είνε άνώφελο να κουράσω τὸν πατέρα μου για να μὸς διηγηθί τί συνέβη. Γιαιτρέ, άφοῦ ήσασαν παρών στην μονομαχία, πῆτε μου εσεις...

— Δέν ξέρω τὸς λόγους της μονομαχίας. Ξέρω μόνο αὐτὸ πὸν εἶδα ότι ο πατέρας σας πληγώθηκε στὸν πρώτῃ άνταλλαγή σφαερῶν.

— Και ο αντίπαλός του;

— Ονομάζεται Ζαγκελαιν.

— Ο ξιφομάχος και σκοπευτής;

— Ναί.

— Πατέρα, για ποιὸ λόγο μονομαχήσατε;

— Για μιὰ άσήμαντη άφορμή, παιδί μου, ὅπως ὅλες οί άφορμές.

— Μοῦ φαίνεται πολὺ παράξενο, εσύ, τὸν ὁποίου κανείς δέν μπορεί να άμφισβήτηση την άνδρεία, να μονομαχήσης για τὸ τίποτα...

— Και ὅμως μονομάχησα, Ζώρζ. Άκουσε, παιδί μου, θέλω να μὸς υποσχεθίς κάτι: "Οτι δέν θα μὸς κάμης άλλες έρωτήσεις σχετικές με τή μονομαχία αυτή."

— Σοῦ τὸ υπόσχομαι, έίπε ο άξιωματικός σκεπτικός.

— Θέλω ακόμη μιὰ υπόσχεση: Αισθάνομαι ότι θα πεθάνω. Θέλω, ὅμως, να εἶσαι βέβαιος ότι ή μονομαχία διεξήχθη εντίμως. Θα σοῦ τὸ πουν οί μάρτυρες. Θα σοῦ τὸ βεβαιώση τὸ πρακτικόν. Θέλω, λοιπόν, να μὸς υποσχεθίς ότι ποτέ δέν θα προκαλέσης τὸν Ζαγκελαιν και ότι ποτέ δέν θα επιδώσης να μάθης την πραγματική άφορμή της μονομαχίας αὐτής...

Και καθὼς ο Ζώρζ δίσταζε, ο στρατηγός πρόσθεσε:

— Σε παρακαλῶ. Σε διατάσσω!

— Καλὰ, πατέρα... Ποτέ δέν σε παρακούσα ὡς τώρα.

Ο πληγωμένος άφησε ένα στεναγμὸ άνακουφισέως.

— Γιαιτρέ, έίπε, άφήστε με σὰς παρκαλῶ μόνο με τὸν Ζώρζ.

Ο γιαιτροῦ βγήκε έξω.

ΜΑΤΙΚΟ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΤΟΥ ΙΟΥΛΙΟΥ ΜΑΡΥ ΣΟΥ ΓΙΑ ΠΙΑΝΤΑ!

— Άκουσε, Ζώρζ, έίπε ο στρατηγός, έρχομαι άμέσως στὸ θέμα γιατί δέν έχω παρὰ μερικές ὥρες ζωής ακόμα. Και θέλω να τις χρησιμοποιήσω καλὰ τις ὥρες αυτές... Δέν σ' έρώτησα ποτέ για τις υποθέσεις της καρδιάς σου. Περιμένα τις έξιμολογήσεις σου. Καθὼς ὅμως δέν μὸς έμπιστεύθηκες τίποτα εἶμαι ὑποχρεωμένος να προκαλέσω μόνος μου αὐτὴ τή συζήτηση. Έδω και λίγον καιρὸ, άγαπητέ μου Ζώρζ, νομίζω ότι ή καρδιά σου δέν είναι πια έλεύθερη...

— Είναι άλήθεια πατέρα.

— Και γιατί δέν μὸς έίπες τίποτα;

— Γιατί ήθελα προηγουμένως να πεισθῶ ότι εκείνη πὸν αγαπῶ άναποκρίνεται στὸ αἰσθημά μου.

— Και πεισθήκες;

— Όχι. Έλπίζω, μὰ δέν εἶμαι βέβαιος ακόμη...

— Πῶς θα μπορούσε να μη σε άγαπήση κανείς; έίπε ο πατέρας με περηφάνεια κυττάζοντας τὸν γυιὸ του. Έχω μαντεύσει τὸ δνομα της άγαπημένης σου.

Θα μὸς επιτρέψης να σοῦ τὸ άποκαλύψω; Εἶνε ή Μαργαρίτα ντε Πονταλές, ή κόρη τὸν παλῆού μου φίλου...

Και μέσα του πρόσθεσε: «Η κόρη της Τερέζας!»

— Ώ να! πατέρα μου, αὐτή είναι!

— Τήν αγαπῶς πολὺ;

— Μὲ ὅλη μου τήν καρδιά!

— Και θα ήσουν εύτυχισμένος αν γινό-

αν γυναίκα σου;

— Ο πατέρα, μὰ δέν καταλαβαίνω καν τή ζωή χωρίς αὐτήν! Η σκέψη μου είναι γεμάτη από την εἰκόνα της... Μπορεί να τήν δῇ κανείς χωρίς να τήν άγαπήση; Δέν ξέρω πῶς θα ζήσω αν δέν θα τήν έχω δίπλα μου...

— Θα γίνῃ γυναίκα σου. Σοῦ τὸ υπόσχομαι.

— Αν ὅμως δέν μ' αγαπῶ;

— Θα γίνῃ γυναίκα σου. Θα σοῦ τήν δώσω έγώ...

Ξανάπασε στὸ προσκέφαλό του με μισόκλειστα μάτια. Μπροστὰ του περνούσε ή εἰκόνα ενός μέλλοντος — ενός μέλλοντος πὸν εύτυχισμένου από ὅλη τή δική του ζωή — τὸν μέλλοντος τὸν Ζώρζ.

— Τί παρῆξεν μοῖρα! σκεφτόταν. Άγαπούσα την Τερέζα. Δέν μπόρεσα να τήν παντρευθῶ. Έγινε ή γυναίκα ενός φίλου μου. Άγρύπνησα ἐπὶ της εύτυχίας της σ' ὅλη μου τή ζωή. Έσώσα την περιουσία της και τήν τιμή τὸν δνόματός της.

Θα τὸ άγνοή πάντα, ὅπως δέν έμαθε ποτέ ότι τήν άγαπήσα. Και τώρα ο γυιὸς μου παντρεύεται τήν κόρη της...

— Έτσι, ή άγάπη μου θα ξαναζήση στὸν γυιὸ μου, ὅπως ή Τερέζα θα ξαναζήση στην κόρη της...

Γιατί ή Μαργαρίτα θ' αγαπήση τὸν γυιὸ μου. Τὸν αγαπῶ ήδη... εἶμαι βέβαιος γι' αὐτὸ. Εἶναι πολὺ εύγενικός, πολὺ τρυφερός, πολὺ καλός, ὥστε να μην τήν έχῃ ξεχωρίσει πρὸ πολλοῦ...

Παράξενη μοῖρα! Αὐ παθάνω τὸλάχιστον εύχαριστήμενος...

Ξεχνούσε τήν βαθύτατη άπόγνωση της νεότητός του όταν έμαθε ότι ποτέ ή Τερέζα δέν θα γινόταν γυναίκα του. Δέν σκεφτόταν παρὰ τήν εύτυχία τὸν γυιὸ του.

Στὰ χαρακτηριστικά τὸν πληγωμένου

είχε άπλωθί μιὰ τέτοια έκφρασις μακαρί-
ότητος, ένα τέτοιο χαμόγελο πὸν ο Ζώρζ
άναστατώθηκε. Νομισε ότι ο πατέρας
του είχε πεθάνει και χαμογελοῦσε στὸν
θάνατο πὸν έφερνε τήν άπολύτρωση:

— Πατέρα! πατέρα! φώναξε.

Μὰ ο στρατηγός έστρεψε τὸ βλέμμα
του πρὸς τὸ μέρος τὸν γυιὸν του και ά-
παντώντας, χωρίς άλλο, στίς ένδομυχες
σκέψεις του, έίπε μόνο:

— Σ' αγαπῶ τόσο πολὺ, παιδί μου!

ΜΙΑ ΣΥΜΦΩΝΙΑ

Τήν στιγμή εκείνη ο γιαιτροῦ χτύπησε
έλαφρά τήν πόρτα. Ήταν αρκετή ὥρα
πὸν είχε άφήσει τὸν στρατηγὸ μόνο του
με τὸν Ζώρζ και άνησυχούσε.

Όταν ὅμως μπήκε και είδε τόσο ήρε-
μα τὰ χαρακτηριστικά τὸν Σεβερνύ και
τὰ μάτια του τόσο λαμπερά, καθού-
χασε.

Ο Ζώρζ άποσύρθηκε. Ο Σεβερνύ ρώ-
τησε τὸν γιαιροῦ:

— Διαβάσατε τις βραδυές έφημερί-
δες; Δημοσιεύουν τὸ πρακτικὸ της μο-
νομαχίας μου;

— Ναί, ὅπως ακριβῶς τὸ θελήσατε.

— Και θα σὰς κάνω ακόμη μιὰ πα-
ράκληση, έίπε ο στρατηγός.

— Όσες θέλετε.

— Πρέπει να δῶ τὸν Πονταλές και

τὸν Μπριάρ τὸ ταχύτερον...

— Θα γράψω τώρα άμέσως στὸν
Μπριάρ. Όσο για τὸν Πονταλές... είναι
τώρα τρεις τέσσερις ὥρες πὸν περιφέ-
ρεται κάτω από τὰ παράθυρά σας, με
βλέμμα άπλανές, με ὕφος τρελλοῦ...

Ο γιαιτροῦ πλησίασε στὸ παράθυρο
κι' άνασκήκωσε μιὰ κουρτίνα:

— Κυττάζει αδιάκοπα τὸ σπιτί σας,
συνέχισε, μὰ δέν τολμᾷ να μπῇ. Φαίνε-
ται ότι ὑποφέρει γιατί τὸ πρόσωπό του
έχει συσπασθί τρομακτικὰ...

Πράγματι ο Πονταλές πηγαίνερχόταν
σάν τρελλὸς στὸ δρόμο με τολμώντας
να ζητήσει νέα από τὸν θυρωρὸ, φοβού-
μενος μήπως τὸν πουν ότι ο Σεβερνύ
πέθανε.

Ο στρατηγός κινήθηκε με κόπο μέσα
στὸ κρεβάτι του.

— Γιαιτρέ, έίπε, άφοῦ βρίσκεται έδῶ
αὐτὸς ο δυστυχισμένος, έχετε τήν καλω-
σύνη να κατεβήτε και να τὸν παρακα-
λέσετε να έλθῃ κοντὰ μου;

— Άμέσως, στρατηγέ.

Ο γιαιτροῦ βγήκε. Σε λίγο έπέστρεψε
κρατώντας από τὸ χέρι τὸν Πονταλές,
άγνώριστο.

Ο Πονταλές στάθηκε ὀρθὸς στη μέ-
ση τὸν δωματίου με τὰ μάτια χαμηλω-
μένα, με τολμώντας ν' άντικρύση τὸ
κρεβάτι ὅπου κοιτόταν ο πληγωμένος.

Αὐτὸς, άπεναντίας, τὸν παρατηρούσε μ'
ένα βλέμμα περιφρονήσεως άνάμικτης
με συμμόνοι.

Προφανῶς, ο άνθρωπος αὐτὸς πὸν
ήταν συνθημένος σε ὅλους τὸς κινδύ-
νους και ήταν πάντα έτοιμος να θυσιά-
ση τήν ζωή του, συμπονοῦσε εκείνον πὸν
έδειξε τόσο τρόμο μπροστὰ στὸν πρῶτο
κίνδυνο πὸν διέτρεξε. Άλλως τε στην
άνωτερη αὐτὴ ψυχὴ πὸν δέν μπορούσε
να νοιώση ταπεινά αισθήματα, δέν ὤ-

πήρχε καμμιὰ πίκρα, καμμιὰ μεταμέ-
λεια γι' αὐτὸ πὸν έκαμε. Ήταν εἰς-
τής για τήν υπέρτατη αὐτοθυσία του,
εύτυχής πρὸ πάντων γιατί είχε μιὰ με-
γάλη θλίψη από τήν Τερέζα.

Ο γιαιτροῦ άπεσύρθηκε.

Ο Πονταλές είχε άπαυδήσει πια; Ή
μήπως περίμενε να φύγῃ ο γιαιτροῦ, για
να άφήση να ξεσπάσῃ έλεύθερα ὅλος ο
πόνος του, ὅλη ή συγκίνησή του; Ίσως
να τὸν είχε μένει κάποιο ὑπόλοιπο έ-
γώισμο, πὸν τὸν έμπόδιζε να ταπεινω-
θῇ μπροστὰ σ' έναν άγνώστο.

Γονάτισε μπροστὰ στὸ κρεβάτι και
ξέσπασε σε λυγμούς:

— Άντρέ! Άντρέ!... Συγγνώμη!

— Σε συγχωρῶ... Θα παραδεχθίς, δα-
μως, βέβαια, ότι δέν είναι σωστὸ να γί-
νω δυὸ φορές θυμὰ της φύλας μου πρὸς
έσένα...

— Συγγνώμη, Άντρέ, συγγνώμη!

— Σε συγχωρῶ, σοῦ εἶπα, έχω ὅμως
τὸ δικαίωμα να θέσω ὀρισμένους ὅρους
στην συγγνώμη αὐτή.

— Μιλήσε! Δέχομαι, δτι κι' αν ζητή-
σης... Φέρθεκα άνανδρα κι' ὅμως αν
ήμουν βέβαιος ότι θα μπορούσα να σώ-
σω τή ζωή σου θυσιάζοντας τή δική μου,
θα τόκανα... σοῦ τ' ὀρκίζομαι... δέν θα

Ο Πονταλές πηγαίνερχόταν σαν τρελλός
στὸ δρόμο.

ήμουν πιά άνανδρος...

Καί βλέποντας ένα άνεπαύστο ερωτικό χαμόγελο του στρατηγού προσέθεσε:

— Δεν με πιστεύεις, Άντρέ...

— Για να εμποδίσω την ολοκληρωτική καταστροφή σου... σου έδωσα την περιουσία μου, την περιουσία του γιου μου... Δεν βρήκες καιρό να αναστηλώσεις τα οικονομικά σου. Ή περιουσία μου βρίσκεται πάντα στα χέρια σου... Έχω, όμως, εμπιστοσύνη σε σένα... Άφου θα πεθάνω έχω, θα την επιστρέψης στο γιο μου...

— Έλπίζω, ότι δεν αμφιβάλεις και γι' αυτό, Άντρέ.

— Όχι... Νά, όμως, που θέλω να καταλήξω: Έχεις μια κόρη, την Μαργαρίτα, που είναι χαριτωμένη, γλυκειά, καλή, που έχει όλη την ομορφιά, όλη την τρυφερότητα, όλες τις αρετές της μητέρας της...

— Λοιπόν;

— Είναι σε ώρα γάμου... Την έχεις άρραβωνιάσει με κανένα; Έδωκες τον λόγο σου;

— Όχι.

— Πιστεύεις ότι αγαπά τον γιο μου;

— Τον γιο σου; Τον Ζώρζ; Σκέφθη-

κες λοιπόν να...

— Πιστεύεις ότι τον αγαπά;

— Δεν το ξέρω... Είναι ευχαριστημένη όταν τον βλέπει... μιλά πάντα γι' αυτόν με θέρμη και συμπάθεια... Ίσως να τον αγαπά.

Καί πάλι μια ανέκφραστη γαλήνη πληγήθηκε στο πρόσωπο του Σεβερνύ. Ξανάβλεπε την Τερέζα. Του φαινόταν — σαν από μια παράξενη μετάθεση όλου του είναι του — ότι δεν ζητούσε εις γάμον την Μαργαρίτα για τον γιο του, αλλά την Τερέζα για τον εαυτό του.

Με φωνή που έτρεμε, πρόσθεσε:

— Ο Ζώρζ την λατρεύει... Θέλεις να γίνης γυναικα του;

— Η κόρη μου θα παντρευτή τον γιο σου, είπε ο Πονταλές.

— Τί ευτυχισμένος που είμαι, Θεέ μου! είπε ο πληγωμένος χαμηλόφωνος.

— Είχες σκεφθή, λοιπόν, ότι θα σου άρνιόμουν;

— Όχι. Φοβόμουν μήπως αγαπούσε κανέναν άλλον.

— Αυτό δεν συμβαίνει, ευτυχώς!

— Έτσι ξεοφλείς μαζί μου... Άν τ ο κάνης αυτό, δεν μου οφείλεις κάτι τίποτα... Θά το κάνης, όμως; Ποιός μου έγγυδαται;

— Αμφιβάλεις για μένα; Σου το όρκίζομαι.

— Άλλοίμονο!... Σε νόμιζα γενναίο και δυνατό... Δείχθηκες, όμως, δειλός και το μέτωπό σου είναι ακόμη κόκκινο από την πρωινή σου ανανδρία. Έχω το δικαίωμα να σου μιλή έτσι αφού πεθαίνω για σένα... Τί θ' απογίνης όταν εγώ πεθάνω; Είναι άναγκασιμένος να δυσπιστώ σε σένα, να πάρω έναντιόν σου προφυλάξεις που θά σε υποχρεώσουν να μην ξεχνάς ποτέ τον όρκο που μου έδωσες πρό όλίγου και θά εξασφαλίσουν έτσι την ευτυχία του γιου μου...

Ο Πονταλές κρατούσε το κεφάλι του σκυμμένο.

— Φάνηκα άξιος της δυσπιστίας αυτής...

Δεν θέλω να δείξης περισσότερη ακόμη μεγαλοψυχία απ' όσην έδειξες... Μίλησε...

Υποκλινόμαι μπροστά στη θέλησή σου! Όποιος κι' αν είναι οι διαταγές σου, όποιες κι' αν είναι οι αξιώσεις σου, θά υπακούσω... Θέλω να πεθάνης ήρεμα, αν πρόκειται να πεθάνης και θέλω μέσα στο χέρι μου να νιώσω το δικό σου χέρι να με συγχωρή.

— Ίδου τί αποφάσισα, είπε ο Σεβερνύ. Οι βροδινές έφημερίδες δημοσιεύσαν

Δική σου για πάντα!

το πρακτικό της μονομαχίας.

Καί βλέποντας μια ανήσυχη κίνηση του Πονταλές:

— Διάβασε! του είπε.

Ο Πονταλές διέτρεξε τις έφημερίδες.

Το πρακτικό είχε συνταχθή έτσι, αφή-

γούμενο τη συνάντηση σαφώς και συν-

τόμως, όπως όλα τα πρακτικά του εί-

δους του:

«Κατόπιν μιάς ζωηράς φιλονεικίας

μεταξύ του κ. Ζ. και του στρατηγού ντε

Σ. (οί έφημερίδες ανέγραψαν μόνον τα

άρχικά) απέφασισθη μία μονομαχία διά

περιστρόφου. Θά λάβη χώραν εις τό δά-

σος του Σαβύλ. Αί ανταλλαγούν δύο

σφαίραι εις απόστασιν είκοσι βημάτων.

Διά τόν κ. Ζ. Διά τόν στρατηγόν Σ.

ΣΑΒΒΑΝΟΝ ΠΟΝΤΑΛΕΣ

ΡΩΚΟΥΡ ΜΠΡΙΑΡ

»Συμφώνως με τ' αποφασισθέντα υπό

τών μαρτύρων, οί δύο αντίπαλοι συνη-

τήθησαν σήμεραν 11 'Ιουλίου, ώραν έ-

βδόμην πρωινήν, εις τό δάσος του Σα-

βύλ. Άφου έδόθη τό σύνθημα, έπυροβό-

λησαν ταυτόχρονως και ό στρατηγός

ντε Σ. έτραυματίσθη εις τό στήθος.

Διά τόν κ. Ζ. Διά τόν στρατηγόν Σ.

ΣΑΒΒΑΝΟΝ ΠΟΝΤΑΛΕΣ

ΡΩΚΟΥΡ ΜΠΡΙΑΡ

Ο Πονταλές είχε τό μέτωπό του πλημ-

μυρισμένο από τόν ιδρώτα. Τα γόνατά

του λυγίζαν. Δυσκολευόταν πολύ να δια-

βάσῃ γιατί τά μάτια του ήταν θολά.

— Καί δεν γράφει τίποτ' άλλο, τραύ-

λισε... Τίποτα...

— Τίποτα, είπε σάν ήχώ ό στρατη-

γός.

— Κανείς δεν άπεκάλυψε την αλή-

θεια;

— Κανείς δεν την άπεκάλυψε, ούτε θά

την άποκαλύψῃ... Έγώ ζήτησα να συν-

ταχθῇ έτσι τό πρακτικόν.

— Τί καλός που είσαι! μου έρχεται

να πεθάνω από την ντροπή μου...

— Ζήτησα, έπίσης, να συνταχθῇ κι' έ-

να άλλο πρακτικόν, άφηγούμενο τά γε-

γονότα όπως άκριβώς συνέβησαν....

— Αί έκανε τρομαγμένος ό δυστυ-

χής.

— Το πρακτικό αυτό, υπογεγραμμένο

από όλους όσοι παρίσταντο στην σκηνή

αυτή — και από σένα ακόμη — θά δια-

πιστώνη την ανανδρία σου...

— Και τί θά κάνης;

— Θά συνταχθῇ και θά υπογραφῇ εις

διπλούν. Καθένα από τά δύο αυτά πρα-

κτικά θά κλεισθῇ σ' έναν φάκελλο και

θά σφραγισθῇ. Θα εμπιστευθῇ τόν πρῶ-

το στον γιο μου Ζώρζ, και ό φάκελλος

αυτός θα γράφῃ απ' έξω: «Θά καψῇ, χω-

ρίς να διαβασθῇ, την ήμέρα του γάμου

σου με την Μαργαρίτα».

— Και ό άλλος; είπε ο Πονταλές, που

άρχισε να καταλαβαίνει.

— Ο άλλος, έπίσης κλεισμένος σε φά-

κελλο και σφραγισμένος, θα δοθῇ στον

δεύτερο μάρτυρα Μπριάρ. Καί θα γρά-

φῇ απ' έξω τό εξής:

«Διά να δημοσιευθῇ εις τας έφημερί-

δας την ήμέραν του γάμου της Μαργα-

ρίτας ντε Πονταλές με οίονδηποτε άλλον

έκτος του Ζώρζ ντε Σεβερνύ».

Τώρα ο Πονταλές καταλάβαινε έντε-

λώς. Άναστέναζε κι' έμεινε σιωπηλός.

Βέβαια, είχε υποφέρει πολύ, από τό

πρωί, μά τώρα υπέφερε άσυγκρίτως πε-

ρισσότερο. Έβλεπε ότι δεν του είχε έμ-

πιστοσύνη ό μόνος άνθρωπος που μονά-

χα ευεργέσεις του είχε προσφέρει ως

τώρα, ό μόνος άνθρωπος για την σωτη-

ρία του οποίου — δεν έλεγε ψέμματα

λίγα λεπτά πριν — εύχαρίστως θά πέ-

θαινε με τη σειρά του. Αυτό ήταν για

τόν Πονταλές μια πληγή σκληρότερη απ'

όλες τις πληγές. Φαινόταν συντριμμένος

και τά μάτια του δάκρυσαν.

Μολαταύτα δεν άγανάκτησε. Δεν έκα-

νε καμιά παρατήρηση. Περιορίστηκε

να πῇ:

— Φάνηκα άξιος της δυσπιστίας σου...

Με τιμωρείς πολύ σκληρά, σε βεβαιώνω.

Κάνεις καλά. Ή θέληση σου είναι και

δική μου. Την κόρη μου θά την δώσω

στον γιο σου με όλη μου την καρδιά,

γιατί ό γιός σου είναι ό γαμπρός που

άνειρευθήκαμε εγώ και η Τερέζα... Και

για να μη σου μένη καμιά αμφιβολία,

καμιά δυσπιστία, καμιά κακή σκέψη,

θά υπογράψω τό πρακτικό αυτό της

ντροπής μου και της ανανδρίας μου....

Θά τό υπογράψω και με τά δύο μου

χέρια, Άντρέ... μ' άκούς; Μά θά ήθελα

πολύ να σβύσω την υπογραφή αυτή με

τό αίμα μου, με όλο μου τό αίμα...

Ο στρατηγός έκανε μια άργη κίνηση

της κεφαλής που έσήμαινε:

— Είναι πολύ άργά!

Ο Πονταλές τό κατάλαβε, άνεστέναι-

ξε και σιώπησε.

Ο ΘΑΝΑΤΟΣ ΕΝΟΣ ΓΕΝΝΑΙΟΥ

Αντίθετα πρὸς τις υποθέσεις του για-

τρού, ο στρατηγός ντε Σεβερνύ φάνηκε

να καλύτερευη τις μέρες που έπακολού-

θησαν. Ή γερή κράσις του φαινόταν να

έπαναστατή έναντιόν του θανάτου που

τόν κατελάμβανε έτσι άπρόοπτα. Παρ'

όλα αυτά διατηρούσε έλάχιστες έλπίδες

και κάθε φορά που ο Ζώρζ τόν ρωτούσε

άπαντούσε με θλίψη:

— Είστε άνδρας, είστε στρατιώτης. Δεν

θάθελα να σας δώσω μια έλπίδα που δεν

θά μπορούσε να πραγματοποιηθῇ... Ο πα-

τέρας σας δεν θά θεραπευθῇ. Οι μέρες

του είναι μετρημένες....

— Μπορεί, όμως, να πλανάσθε...

— Το εύχομαι με όλη μου την καρ-

διά...

Και ό γιατρός κουνούσε τό κεφάλι του

με αμφιβολία.

Ο μόνος που δεν είχε την παραμικρή

έλπίδα για την κατάστασή του ήταν ό

στρατηγός. Καταλάβαινε εκείνος πολύ

καλά ότι αυτή η παροδική βελτίωσις ή-

ταν ένα είδος αναστολής που του έδινε ό

θάνατος.

Πάντως, έπωφελήθηκε της ευκαιρίας

για να προετοιμάσῃ ακόμη καλύτερα τό

μέλλον. Όλη του η σκέψις όπας και όλη

η ζωή είχε συγκεντρωθῇ σ' ένα σκο-

πό: στην ευτυχία του Ζώρζ.

Προσεκλέσε στο σπίτι του τούς μάρ-

τυρας του Ζαγκελαιν και τόν Μπριάρ.

Και αυτός ό ίδιος υπαγόρευε, ψυχραι-

μα, με άκριβεια έντελώς στρατιωτική, τό

άκόλουθο πρακτικό:

(Άκολουθεί)

Θαύματα με ψύχα ψωμιού και πόδια άστακού!

έρετε να κάνετε κοκκίες από...

παπαρούνες; Και άνθρωπάκια

από ποδάρια άστακών ή καβου-

ριών; Και ζωά από ψύχα ψω-

μιού; Όχι; Έλάτε λοιπόν να σας μά-

θουμε έμείς. Ή μάλλον, για να είμε-

θα ειλικρινείς, δεν θά σας μάθωμε διό-

λου την τέχνη αυτή, γιατί δεν διδάσκε-

ται, αφού είναι μια ιδιοφυία, αλλά θά

σας παρουσιάσωμε τούς περιέργους

αυτούς άριστοτέχνες, που κάνουν κυ-

ριολεκτικώς θαύματα με τό τίποτε, τά

τέρατα αυτά της ύπομονής, που θά

μπορούσαν να ήσαν σήμερα τόσο διά-

σημοι, αν ήθελαν, όσο ένας Μιχαήλ

Άγγελος, ή ένας Μπενβενούτο Τσελ-

λίνι. Γιατί όχι;

Ζούσε άλλοτε στο Παρίσι ένας πολύ

γνωστός τύπος. Τι έκανε ο άνθρωπος

αυτός; Τό έζηζε άπλούστατο: γυρίζε

στά έστιατόρια, τά κοσμικά κατά προ-

τίμησιν, —έκει δηλ. όπου ο άστακός

δεν είναι φαινόμενο—και μάζευε τά

ποδάρια τών άστακών από τά τραπέ-

ζια τών ευτυχών που είχαν γευθῇ τό

νοστιμώτατο αυτό όστρακόδεριο. Κα-

τόπι καθότανε σε μια γωνιά και μέσα

σε λίγα λεπτά της

ώρας έφκικανε αν-

θρωπάκια λογής -

λογής από τά ά-

στακοπόδαρα και

τά καβουροπόδαρα

που είχε μαζέψει!

Μετά, έφερνε βόλτα

τά τραπέζια και

πουλούσε, μωγο-

πουλούσε, καλλιτε-

ρα, τά προϊόντα

του. Γιατί αν αυτός

ο άνθρωπος δεν πέ-

ρασε στην γορεία

των μεγάλων καλ-

λιτεχνών, έκανε ό-

μως περιουσία με

την πρωτότυπη τέχ-

νη του.

Λίγο σύμμα και

3-4 ποδάρια άστα-

κού, έφθαναν για

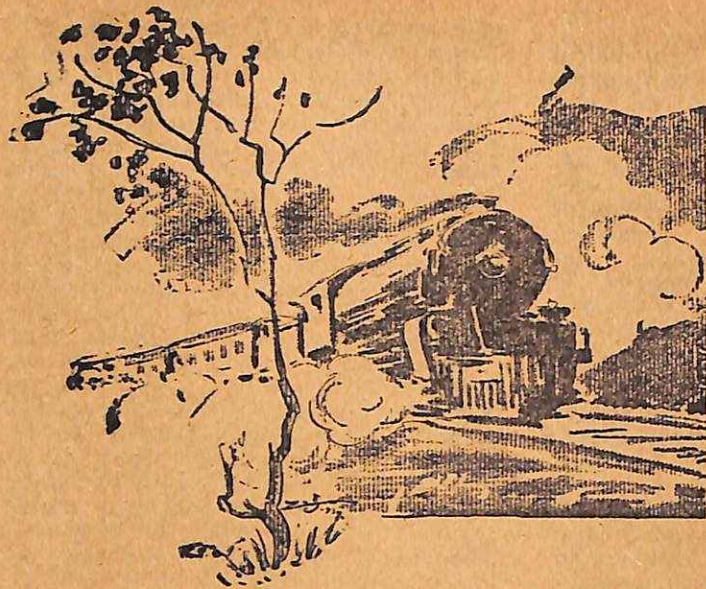
να σας σκαρώση

Κοκκίες από ψύχα ψωμιού...

αμέσως σχεδόν, έναν ανθρω-
πάκο άστείότατο, που προκα-
λούσε την θυμψία στην πελα-
τεία των κέντρων που ήταν και
δική του πελατεία.

Ο καλλιτέχνης αυτός έκανε
με τά

Ταξιδιωτική περιπέτεια

ΔΙΗΓΗΜΑ ΤΟΥ ΝΤΑΝ ΝΙΜΠΛΟ

σίες, για να δώ το ξέω-φυλλο που έκείνη κρατούσε γυρισμένο στα γόνατά της.

Μάταια όμως! Τότε χαμογελώντας ή νέα μουδίζει το βιβλίο. Ήταν ένα βιβλίο ξένο, αγγλικό.

Με μία καταπληκτική προσπάθεια έκανα σε μία στιγμή συλλογή όλων των αγγλικών λέξεων που γνώριζα κι

αντελήφθην πως άρκοιςαν για να κατασκευάσω, είπα την πρώτη:

— Com ing to Venice you also, or are you lighting before?

(‘Ερχόσαστε κι’ εσείς στην Βενετία ή θα κατεβήτε πριν;).

Το πρόσωπο της νέας κασουφίσε, μούκανε νόημα πως δεν καταλάβαινε κι’ ύστερα ξάρωσε στο κάθισμά της, έκλεισε το βιβλίο κι’ άρχισε να με κυττάζει με παρόξενο ύφος: σαν να την ευχαριστούσα και να την δυσχεροστούσα συγχρόνως!

«Δεν εινε ‘Εγγλέζα, συλλογίστηκα. Τόσο το καλλίτερο. Γιατί όμως τότε να διαβάζω αγγλικό βιβλίο; ‘Ισως να το διαβάζω χωρίς να ξέρω να μιλά. ‘Ας δοκιμάσω τα γαλλικά».

— Mademoiselle, est -ce que vous auss allez à Venise, on vous vous arêtez avant.

Η ΤΡΑΓΙΚΗ ΣΤΙΓΜΗ

‘Εκείνη με κοινοίτησε:

—‘Επί τέλους άνθρωλή μου τρώμε κι’ εμείς για μία φορά ξέω...

‘Εκείνος άφηγημένος.

—Νά δούμε αν θα το έαναλάβω αυτό την ώρα του λογαριασμού,

Και πάλι κούνησε το κεφάλι κάπως πειραγμένη, έκλεισε το βιβλίο πήρε απ’ το δίκτυ μιάν έκδοση του τουρισμού από εκείνες που βρίσκει κανείς μέσα στα τραίνα, τυπωμένη γερμανικά.

‘Εδω είμαστε», είπα από μέσα μου. Τα πράγματα ώρισμένως δεν πήγαιναν καλά: τα γερμανικά δεν είναι εύκολη γλώσσα και δεν ήξερα παρα μόνο ένα « gute nacht » που σήμαινε «καληνύχτα!».

Εύτυχως που ήταν νύχτα κι’ ή φράση αυτή εφαρμόζονταν. Δεν σκέφτηκα απάνω στην απόγνωση μου, πως αυτά τα λόγια μπορούσαν να παρακινήσουν την άγνωστη να άναυαυθή και να εγκαταλείψη κάθε απόπειρα να πιάση όμιλία μαζί μου.

Καθώς όμως δεν γνώριζα άλλη φράση, της είπα αυτήν κι’ έκείνη, ακόμα πιο πειραγμένη, δεν έδειξε ούτε όν την κατάλαβε ούτε αν δεν την κατάλαβε.

Πάντως, ύστερα, από ένα τέταρτο της ώρας, άφοδ έφριξε μιά τελευταία ματιά προς το μέρος μου άποκοιμήθηκε θασειά, κι’ αυτό μ’ έκανε να συμπεράνω πως ήταν Γερμανίδα.

Κι’ εγώ, άργότερα άποκοιμήθηκα.

□ □

‘Όταν ξυπνήσαμε, το τραίνο, πλησιάζοντας στον σταθμό της Βενετίας, κυλούσε άργα και σφύριζε.

—‘Εφτάμιση! είπα κυττάζοντας το ρολόι μου. Πότε δημέρωσε!

—Είσθε ‘Ιταλός; σχεδόν μου ξεφώνησε ή νέα.

—Μάλιστα. Γιατί ρωτάτε;...

Μιά σκέψη πέρασε σαν άστραπη απ’ το μυαλό μου:

—Μήπως είσθε κι’ εσείς ‘Ιταλίδα; Κυταγήκαμε για κάμποση ώρα χωρίς λέξη.

—Γιατί όμως τότε, της είπα στο τέλος, την ώρα που σταματούσε το τραίνο, γιατί διαβάζατε εκείνο το αγγλικό βιβλίο;

—Δεν το διαβάζα: έκανα πως το διαβάζα έξωβη πως θα με ρωτούσατε τον τίτλο του!... Κι’ ύστερα για να κάνω και περισσότερη έντύπωση. ‘Όταν όμως μου είπατε εκείνη την φράση: «Κατάρα! σκέφτηκα. Είναι ξένος, άντιο ταξιδιωτική περιπέτεια που είχα όνειρευτή...».

—‘Όστε κι’ εσείς ζητούσατε ταξιδιωτική περιπέτεια;...

—Κι’ εγώ θέβαια. Τώρα όμως πιά...

Κι’ άναστέναζε κυττάζοντας απ’ το παραθυράκι και δείχνοντάς μου έναν νέο που έσπευδε προς το βαγόνι μας.

—Τώρα όμως πιά είναι πολύ άργα. Νά ο άδελφός μου...

ΝΤΑΝ ΝΙΜΠΛΟ

Χαμογελάστε, παρακαλώ!...

ΕΥΘΥΜΟΣ ΔΙΑΔΟΓΟΣ ΤΟΥ ΖΕΠ

‘Η σκηνή στο σπίτι του Κουκουλόν. Στο άνοιγμα της αψαίας, ο ‘Ελουά Κουκουλόν καθισμένος σε μιά πολυθρόνα, διαβάζει την έφημερίδα του.

Κουκουλόν.— ‘Ας δούμε ποιους παρασημοφόρησαν στην «Βιοτεχνία». Διαβάζει: ‘Αγκριπά... Ζανζάμπρ... Κορκοράν...

Κουκουλόν ‘Ελουά... Τόνομα και το έπιθετό μου! Δεν κάνω λάθος! ‘Επιτέλους, παρασημοφορήθηκα για τόν καινούργιο μουστακοδέτη μου! ‘Όστε ύπάρχει δικαιοσύνη σ’ αυτόν τόν κόσμο! Γυός και έγγονός κατασκευαστών μουστακοδετών, συνεχίζοντας ο ίδιος την οικογενειακή παράδοση, κατώρθωσα να φέρω τόν μουστακοδέτη σε ύψη δυσθεώρητα μεγαλείου και τέχνης. Και μολονότι ο μουστακοδέτης πέρασε δύσκολες στιγμές με την μανία τών νέων να ξυρίζουν τόν «άρειμάνιο» τών προγόνων τους, πάλι κατώρθωσα να σταματήσω την καταβράθρωση του χάρις σε μερικά γεροντοπαλλήκαρα που διατηρούν το έμβλημα του άνδρισμού μέχρις έσχάτων. ‘Αλήθεια, τώρα που παρασημοφορήθηκα, άς καλέσω τόν διπλανό φωτογράφο να μου πάρη πόζα, για να την δημοσιεύσω στις έφημερίδες. (Παίρνει το τηλέφωνο) ‘Ο κ. Ντυφλού, φωτογράφος; Μπορείτε νάρηθε μιά στιγμή δίπλα, στο κ. Κουκουλόν; Ναι, με την μηχανή σας.

Σε λίγο μπαίνει ο κ. Ντυφλού, συνοδευόμενος από έναν μεγαλοπρεπή λανέ με επίσημη λιβρέα.

Ντυφλού.— Καλημέρα σας, κ. Κουκουλόν. ‘Εφερα μαζί μου κι’ έναν διακοσμητικό λακέ, να ποζάρη πίσω σας την ώρα που θα σας φωτογραφίσω. Είλικρίνεια... Τέχνη... Τιμιότης... Κοιμότης... Στερεότης... Ντυφλού, φωτογράφος τών βασιλέων και βασιλεύς τών φωτογράφων!

Κουκουλόν.— Ξέρω... Ξέρω... Με δυό λόγια όμως, έχω παρασημοφορηθή...

Ντυφλού.— Τά συγχαρητήριά μου...

Κουκουλόν.— Και θέλω να με φωτογραφίσετε για να δημοσιευθώ στις έφημερίδες. ‘Εχω έτοιμο κι’ ένα σύγγραμμα «Ο μουστακοδέτης διά μέσου τών αιώνων» που όταν θα έκδοθώ οι συναγωνιστάί μου... θα φάνε τά μυστικά τους! Καταλαβαίνετε;

Ντυφλού.— Βεβαίως. Και μην ξεχνάτε πως:

«‘Η φωτογραφία Ντυφλού έπεβλήθη πρό πολλού...».

Στο άναμεταξύ, ο Ντυφλού τοποθετεί την φωτογραφική μηχανή, αντίκειρ στον Κουκουλόν. Πίσω απ’ τόν πελάτη, στέκεται μεγαλοπρεπώς ο λακέ.

Κουκουλόν.— Κι’ εσείς, λάβετε όπ’ όψει σας πως:

«Μουστακοδέτη αν θες καλόν προτίμησε τόν Κουκουλόν!».

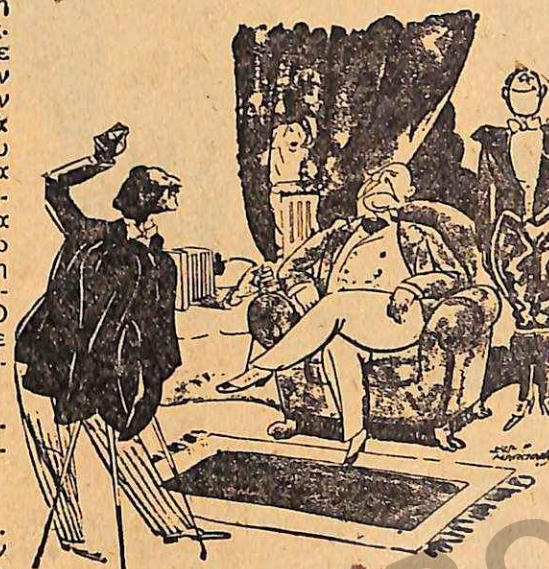
Ντυφλού.— Κι’ άλλη ένόχληση, κ. Κουκουλόν; ‘Ενόχληση, λέει; Χάνω μισό έκατομμύριο φράγκα κι’ αυτό το λέτε «ένόχληση»; Πρέπει να πάω άμέσως στον εισαγγελέα (σηκώνεται)

Ντυφλού.— ‘Εν τάξει. Συνεννοούμεθα λαμπρά. Τώρα, προσοχή. Το κεφάλι λίγο προς τά πίσω. ‘Ετσι μπράβο... Μην κινηθήτε!... Τι πόζα!... Τι έκφραση!... Τώρα, χαμογελάστε, παρακαλώ...

Αυτή άκριβώς την στιγμή άκούγεται θόρυβος σπασμένων πλατικών απ’ τά παρασκήνια.

Κουκουλόν (φωνάζει).— ‘Αμαλ! ‘Αμαλ! (καμαριέρα.— Μπαίνοντας).— Νά με συγχωρήση ο κύριος που έσπασα εκείνο το βάζο της τραπέζας...

Κουκουλόν.— Το βάζο που προ-

—Χαμογελάστε, παρακαλώ!...

σέφερε ο Λουί-Φιλίπ στον πρόπαππό μου για τόν πρώτο μουστακοδέτη του! Τι συμφορά! Χάσου απ’ τά μάτια μου! (‘Η ‘Αμαλία φεύγει).

Ντυφλού.— Μη συγχύζεστε, κύριε, για τόν θνομα του Θεού!... Το κεφάλι λίγο προς τά πίσω... ‘Ετσι μπράβο... Και τώρα, χαμογελάστε, παρακαλώ... ‘Οχι έτσι... Θάρρει κανείς πως θα δαγκώσετε! Συλλογιστήτε κάτι το εύθυμο, το εχάριστο, το διασκεδαστικό...

‘Ακούγεται το κουνούνη του τηλεφώνου.

‘Ο Κουκουλόν παίρνει το άκουστικό.

Κουκουλόν.— Πέντε λεπτά ήσυχα δεν σ’ αφήνουν! Τι; Πώς; Μιά κακή είδηση; Μιλήστε... Πώς; ‘Ο τραπέζης Καρούζ σήκωσε το ταμείο του κι’ έγινε μαραθωνοδρόμος... ‘Οχι! Δεν είναι δυνατόν! ‘Η δικαιοσύνη έπελήφθη της υποθέσεως; Τόν παληάνθρωπο! Κι’ είχα καταθέσει 500.000 φράγκα στην Τράπεζά του! (άφήνει το άκουστικό).

Ντυφλού.— Κι’ άλλη ένόχληση, κ. Κουκουλόν;

Κουκουλόν.— ‘Ενόχληση, λέει; Χάνω μισό έκατομμύριο φράγκα κι’ αυτό το λέτε «ένόχληση»; Πρέπει να πάω άμέσως στον εισαγγελέα (σηκώνεται)

Ντυφλού (του φράζει τόν δρόμο).— Σας παρακαλώ, κ. Κουκουλόν, λίγα λεπτά για να τελειώνουμε... Πάρτε πόζα... Σκεφθήτε πως άλλοις δεν θα δημοσιευθώ ή φωτογραφία σας... (‘Ο Κουκουλόν διστάζει) Κυττάzte να ξεχάσετε για λίγα λεπτά τις σκοτούρες σας... Το κεφάλι πίσω... Και χαμογελάστε, παρακαλώ... (‘Ο Κουκουλόν κάνει μιά φριχτή γκριμάτσα...) Μά αυτό είναι χαμόγελο χωρίς πεποίθηση... Μιά μικρή προσπάθεια, κ. Κουκουλόν... ‘Υποθέστε πως κερδίσατε πεντακόσια φράγκα στο ‘Εθνικό Λαχείο... Χαμογελάστε, παρακαλώ...

‘Αμαλία (μπαίνει).— ‘Ενα έπειγον γράμμα για τόν κύριο...

Κουκουλόν (το διαβάει και τινάζεται).— Νά πάρη ή όργη! (‘Η ‘Αμαλία φεύγει).

Ντυφλού.— ‘Αλλη άναποδιά; Κουκουλόν.— Φοβερόν!... Τρομερόν!... ‘Η γυναίκα μου τόσκασε μ’ έναν άργεντινό χορευτή!

Ντυφλού.— Καμιά γυναίκα δεν αξίζει φράγκο! ‘Ετσι είναι όλες τους! Δεν πρέπει να συγχύζεστε! Ελάτε... λίγο πίσω το κεφάλι... Χαμογελάστε, παρακαλώ...

Και πάλι χτυπά το τηλέφωνο. ‘Ο Κουκουλόν παίρνει το άκουστικό με πένθιμο ύφος.

Κουκουλόν.— ‘Αλλό... Ναι, ο ίδιος... Τι είναι εκεί; ‘Εφημερίς της Κυβερνήσεως; Τι; Πώς; Δεν έχω παρασημοφορηθώ; Πώς; Τυπογραφικό λάθος; Είναι ένας άλλος Κουκουλόν; ‘Εδουάρδος Κουκουλόν είπατε; Καλά... (‘Αφήνει το άκουστικό) Καταραμένη μέρα! ‘Εχασα τά πάντα!

Ντυφλού.— Και δεν θα δημοσιευθώ ή φωτογραφία σας στις έφημερίδες!

Κουκουλόν (σηκώνεται άγριος).— Και δεν θα δημοσιευθώ, ύστερα από όσα έγιναν; Καταστράφηκα, έγκαταλείφθηκα απ’ την γυναίκα μου και δεν θα δημοσιευθώ ή φωτογραφία μου! ‘Ε λοιπόν, θα δημοσιευθώ! Και θα δής πως! (Σκοτώνει τόν φωτογράφο με τόν ρεβόλβερ του).

Κουκουλόν.— Τώρα θα δής αν θα δημοσιευθώ! (Στήνει το φωτογραφικό μηχανήμα και προσπαθεί να φωτογραφηθώ μόνος του).— Κι’ έτσι που σε σκότωσα να δής που θα δημοσιευθώ ή φωτογραφία μου στην πρώτη σελίδα όλων τών έφημερίδων με τίτλους, υποτίτλους! Νά δής που θα βγώ διάσημος, έστω και χωρίς την άναθεματισμένη αυτή παρασημοφορία! Τ’ άκους αυτά, μελλοθάνατε; ‘Η μήπως τά φτερά του γάρου σε σκέπασαν; Τι διάβολο! ‘Αργίσα να γίνωμαι και ποιητής! Κακό σημάδι!

Ντυφλού.— ‘Ωωωωωω!

Κουκουλόν.— Πώς; ‘Ακόμα δεν πέθανες;

Ντυφλού.— Κοντεύω... Προτού πεθάνω όμως, θα σας ζητήσω μιά τελευταία χάρη...

Κουκουλόν.— Λέγε, μελλοθάνατε...

Ντυφλού.— Χαμογελάστε, παρακαλώ...

ΖΕΠ

Σάρλ Μπουαγιέ, ο γόης τῆς ὀδόνης

Πῶς κατακτᾷ τὶς γυναῖκες

ἄβρότης του. Καπνίζει μὲ τὴν κομψή ἀνέση ἑνὸς Παριζιάνου κοσμοπολίτου καὶ μιλά θαυμάσια. Ἡ φωνή του εἶναι βαθειά καὶ πλούσια.

■ ■

Γὰ πῶς ἀγαπημένα θέματα τοῦ Σάρλ Μπουαγιέ εἶναι τὸ θέατρο, ἡ τέχνη, ὁ κινηματογράφος. Φάνηκε λίγο διστακτικός ὅταν τὸν παρεκάλεσα νὰ μοῦ πῇ τίς γνώμες του γιὰ τὸν ἔρωτα.

—Ὁ ἔρωτας εἶναι δυσκολώτερη τέχνη στὴν Γαλλία παρὰ ἐδῶ στὴν Ἀμερική, μοῦ εἶπε. Οἱ γυναῖκες ἐκεῖ δὲν ἔχουν τὴν ἐλευθερία τῶν Ἀμερικανίδων. Ἐκτὸς ἀπὸ τὸ Πανεπιστήμιο, τὰ σχολεῖα δὲν εἶναι μικτά. Ἔτσι οἱ γυναῖκες εἶναι περισσότερο αἰσθηματικές καὶ ἀκολουθοῦν ὀρισμένους ἀπαραίτητους κοινωνικοὺς τύπους. Μιᾶ φυσικὰ γιὰ τὴν Γαλλία γενικῶς καὶ ὄχι γιὰ τὸ Παρίσι.

»Πέρασα ἥμερα καὶ εὐτυχισμένα παιδικὰ χρόνια ἀνὰ καὶ ὁ θάνατος τοῦ πατέρα μου ὅταν ἦμουν 10 χρόνων ἦταν ἕνα μεγάλο πλήγμα. Ἡ οἰκογένειά μου ἦταν μιὰ τυπικὴ ἀστική γαλλικὴ οἰκογένεια πολὺ συντηρητικὴ. Οἱ Μπουαγιέ ἦταν ἀνέκαθεν ἔμποροι καὶ βιομήχανοι ἐπὶ γενεὰς γενεῶν. Εἶμαι ὁ μόνος ποὺ ἀφιερώθηκα στὸ θέατρο. Ἦμουν ἕνα ἀνήσυχο καὶ ρομαντικὸ παιδί, ἐρωτευμένο πάντα μὲ καμμιά δεσποινίδα ποὺ οὔτε γυρνοῦσε, φυσικὰ, νὰ μὲ δῇ. Εἶχα ἀγαπήσει μάλιστα φλογερὰ καὶ μιὰ δασκάλα μου στὸ... δημοτικὸ σχολεῖο!

Ἡμερομηνία χαμογέλασε,

—Τώρα ὅμως ἀλλάξαν οἱ ἐποχές, συνέχισε. Ἐξασκοῦσθε νὰ ἔχουμε χωριστὰ σχολεῖα γι' ἀγόρια καὶ κορίτσια, ἀλλὰ ἡ νεολαία τῆς Γαλλίας ἀρχίζει καὶ ἐξομοιώνεται περισσότερο μὲ τὴν Ἀμερικανική.

Τὸν ρωτήσαμε ἂν εὑρίσκε καλύτερη ἢ χειρότερη τὴν ἀλλαγὴ αὐτή.

—Εἶμαι ἕνας φανατικὸς φεμινιστής, ἀπήντησε ὁ Σάρλ Μπουαγιέ. Παραδέχομαι τὴν ἀνεξαρτησία τῶν γυναικῶν,

Ἡ ὀρατομένη Πάτ Πάτερσον.

νὰ καλὰ τὴν ψυχοσύνθεσή τους καὶ τὸ βάθος τῶν σκέψεών τους κάτω ἀπὸ τὴν ἐπιπόλαιη ἐμφάνισή τους.

Στὸ ζήτημα αὐτό, ὁ Λέλυ Χόβαρτ, ὁ συμπαθέστατος Ἀγγλὸς ἡθοποιὸς ποὺ θαυμάσαμε στὸν ρόλο τοῦ «Ρωμίου» τοῦ Σαίξπηρ, μοιάζει περισσότερο ἀπὸ ὅλους μὲ τὸν Σάρλ Μπουαγιέ. Μὰ ὁ Μπουαγιέ ἔχει καὶ κάτι ἄλλο ἀκόμη: Ἐχει ἐπάνω του κάποιον ἀέρα ἐξωτικὸ μυστηρίου, κάτι τὸ ποιητικὸ, τὸ παλλόμενο, τὸ αὐθόρμητο, ποὺ ἦταν ἐπίσης καὶ ἡ πραγματικὴ αἰτία τῆς καταπληκτικῆς γοητείας ποὺ ἐξασκοῦσε ὁ Βαλεντίνος στὶς γυναῖκες.

—Προτιμῶ νὰ παίζω «πνευματικούς» παρὰ «φυσικούς» ρόλους, μοῦ ἔλεγε τελευταίως ὁ Μπουαγιέ. Δὲν φαντάζομαι ὅτι μπορῶ ποτὲ νὰ ἔχω τὴν θαυμασιὰ φυσικὴ ἐμφάνιση τῶν Ἀμερικανῶν ἡθοποιῶν.

Χαμογέλασε σὰν ἕνας ἄνθρωπος ποὺ παραδέχεται ἕνα μειονέκτημά του.

Ἡ πρώτη ἐντύπωσίς σας ἀπὸ τὸν Μπουαγιέ εἶναι ὅτι ἔχετε ἀπέναντί σας ἕναν ἐξαιρετικὰ πολιτισμένο ἄνθρωπο ποὺ θὰ εἶχε ὅλο τὸ δικαίωμα νὰ εἶναι ὑπερήφανος καὶ ὁμοῦ εἶναι καταπληκτικὰ μετριοφρων. Τρία πράγματα κυρίως συγκεντρώνουν ἀμέσως τὴν προσοχή σας: τὰ ἐξαιρετικὰ μάτια του (μιὰ τὰ ἑνὸς ἀνθρώπου ποὺ σκέπτεται βαθειά), οἱ κρόταφοί του ποὺ ἀρχίζουν νὰ ἔχουν μερικὲς γκριζέες ἀνταύγειες, οἱ ὁποῖες συμπληρώνουν τὴν λεπτότητα τῆς ἐκφράσεώς του καὶ ἡ ἱπποτικὴ

ὑπὸ τὸν ὄρον φυσικὰ ὅτι μὲ τὴν ἀνεξαρτησία αὐτὴ δὲν θὰ χάσουν τίς γυναικεῖες τῶν ιδιοτήτες. Νομίζω ὅτι στὸ ζήτημα αὐτὸ εἶμαι λίγο τοῦ «παλιοῦ καιροῦ». Φταίει ἀσφαλῶς ἡ περιορισμένη παιδική μου ἡλικία.

■ ■

Ἡ Μπουαγιέ δίνει μεγάλη σημασία στὸ παίξιμό του. Ἡ τέχνη εἶναι μιὰ θρῆσκεία γι' αὐτόν. Ἀπὸ πολὺ μικρὸς εἶχε δεῖξει μιὰ ὀριμὴ καταπληκτικὴ εὐαισθησία στὸν ἀνθρώπινο πόνο καὶ στὴν ὁμορφιά, μιὰ κατανόηση πρόωρη τῆς ζωῆς. Σὲ ἡλικία ἐννέα χρόνων ἀπήγγελλε στὸ λυκεῖο μεγάλες περικοπὲς ἀπὸ τὸν Ρακίνα καὶ τὸν Σαίξπηρ μὲ τόση τέχνη ποὺ ὅλοι οἱ καθηγηταὶ ἐθαύμαζαν τὸ ταλέντο του.

Σὲ ἡλικία δεκαοχτῶ χρόνων, πῆγε στὸ Παρίσι καὶ ἐνεγράφη στὴν Σορβὼνη. Ἦταν τότε ἕνας ὀνειροπαρμένος νεαρός.

Στὸ Παρίσι ζοῦσε στὴν ἀρχὴ σὲ μιὰ αὐστηρὴ οἰκογενειακὴ πανσιόν. Οἱ ὡρεσ τοῦ φαγητοῦ ἦταν κανονισμένες μὲ τὸ ρολοῖ καὶ δὲν ἐπετρέπετο στοὺς ἐνοίκους νὰ γυρίζουν ἀργὰ τὴ νύχτα. Ὁ Μπουαγιέ ἀναγκάστηκε γρήγορα ν' ἀλλάξῃ ξενοδοχεῖο. Τότε γνωρίστηκε καὶ μὲ τοὺς δύο στενότερους φίλους του, τὸν Πιερ Μπλανσάρ καὶ τὸν Φίλιπ «Ερῶ» ποὺ ἦταν κι' αὐτοὶ ὅπως κι' ἐκεῖνος θαυμαστά τοῦ ἀξέχαστου Λουσιέν Γκιτρώ ποὺ ἐθεωρεῖτο τότε ὡς ὁ βασιλεὺς τῆς Γαλλικῆς σκηνῆς. Σήμερα ὁ Πιερ Μπλανσάρ εἶναι ἕνας ἀπὸ τοὺς μεγαλύτερους Γάλλους ἡθοποιούς κι' ὁ Φίλιπ «Ερῶ» εἶναι γνωστότατος διηγηματογράφος.

Οἱ τρεῖς φίλοι ἀρχίσαν νὰ μελετοῦν μαζὶ τὴν Ζωὴ ὑφ' ὅλας τὰς ἀπόψεις της. Πήγαιναν στὰ περίφημα κέντρα τοῦ Παρισιῦ, στὰ καμπαρέ, στὸ Κασιέ-Λατέν, στὶς κηδεῖες, στοὺς γάμους, στὶς κλινικές, στὶς παραστάσεις, στὶς πολιτικὲς συγκεντρώσεις, μελετώντας ἀκούραστα τίς στάσεις καὶ τίς κινήσεις τῶν ἀνθρώπων, αὐξάνοντας τίς γνώσεις ποὺ ἀπαιτοῦνται γιὰ νὰ διαπρέψουν μιὰ μέρα στὸ ἀγαπημένο τους θέατρο.

Ὅταν ὁ Σάρλ πῆρε δίπλωμα φιλολογίας, ἐνεγράφη στὴν Δραματικὴ Σχολὴ τοῦ Παρισιῦ, ποὺ εἶχε δοξασθῇ ἀπὸ τὴν Ραχίλ, τὴν Σάρα Μπερνάρ, τὸν Κοκλέν.

Σὲ λίγα χρόνια ἔγινε τὸ θεατρικὸ εἰδωλό τῆς Γαλλικῆς πρωτευούσης. Ἦταν ὁ ἀγαπημένος τῶν Παρισινῶν σαλονιῶν καὶ ὁ δημοφιλέστερος ἡθοποιὸς τῆς Γαλλίας. Ὁ Σάρλ Μπουαγιέ δὲν πέρασε ἀπὸ ἀγωνίες καὶ στερήσεις. Ἡ δόξα τοῦ χαμογέλασε γρήγορα καὶ σταθερὰ. Εἶχε γεννηθῇ γιὰ τὴν ἐπιτυχία καὶ τὸν θρίαμβο, κάτω ἀπὸ ἕναν εὐνοϊκὸ ἀστερισμὸ ὅπως στὸ Χόλλυγουντ ὁ Ρόμπερτ Ταίηλορ.

■ ■

Ἡ Μπουαγιέ εἶχε προσκληθῇ τὸ Χόλλυγουντ τίς πρώτες μέρες τοῦ «δμιλουίντος». Τοῦ ἔχσαν δοθῇ ὁμοῦ ἀσημαντοὶ ρόλοι, ἐντελῶς ξένοι στὴν τέχνη του καὶ στὴν ιδιοσυγκρασία του. Ἀπογοητευμένος, ἐπέστρεψε στὴ Γαλλία καὶ συνέχισε τίς θριαμβευτικὲς ἐπιτυχίες του στὸ θέατρο καὶ στὸν κινηματογράφο.

Γιὰ δευτέρη φορὰ τὸν προσεκάλεσαν στὸ Χόλλυγουντ, ὅπου γύρισε ἕναν ἄλλο ἀτυχὴ ρόλο: τοῦ ἀρχιστρίγγανου βιολιστοῦ τοῦ «Καραβάν». Ἐτοιμαζόταν νὰ γυρίσῃ καὶ πάλι στὸ Παρίσι, ὅταν γνωρίστηκε μὲ τὸν διάσημο σκηνοθέτη Οὐάλτερ Βάγνερ ποὺ κατάλαβε πῶς ἔπρεπε νὰ χρησιμοποίησῃ τὰ μεγάλα προσόντα τοῦ Σάρλ Μπουαγιέ.

Ἡ ταινία «Ἐσωτερικοὶ Κόσμοι» μὲ τὸν Μπουαγιέ στὸν ρόλο ἑνὸς ψυχιάτρου καὶ τῆς Κλωντὲ Κολμπέρ στὸ ρόλο μιᾶς ἱατροῦ, ἐκρίθη πράγματι ὡς ἀριστουργηματικὴ τόσο ἀπὸ τοὺς Ἀμερικανούς ὥσο καὶ ἀπὸ τοὺς κορυφαίους Εὐρωπαίους κριτικούς.

Καὶ τότε, γνώρισε τὴν Πάτ Πάτερσον, τὴν Ἀγγλίδα καλλονή, καὶ τὴν ἴδια στιγμὴ κατάλαβε—μὲ τὴν ἐνστικτὴ ἐκείνη ἀντίληψη ποὺ εἶναι ὁ ἀσφαλέστερος ὁδηγὸς γιὰ τὴν ἐκλογὴ τοῦ συντρόφου μιᾶς ζωῆς—ὅτι ἦταν Ἡ Εὐκλείνη: ἡ γυναῖκα ποὺ εἶχε πάντα ὀνειρευθῇ, ἡ γυναῖκα, τῆς ὁποίας τὴν εἰκόνα ἐκρυβε πάντα μέσα στὴν καρδιά του.

—Μοῦ φάνηκε ὅτι τὴν γνώριζα ἀπὸ πολλὰ χρόνια, τὴν πρώτη μέρα ποὺ συναντηθήκαμε.

Ἡ Πάτ Πάτερσον ἐνεσάρκωσε ὅλες τίς ἀρετὲς ποὺ εἶχε ὀνειρευθῇ γιὰ τὴν μέλουσα σύζυγό του.

—Ποιὲς εἶναι οἱ ἀσχολίες ποὺ ἀγαπᾶτε; ρώτησα τὸν Μπουαγιέ.

—Τὸ κολύμβημα, τὸ γκόλφ, τὸ διάβασμα, τὸ γράφιμο. Μὰ εἶναι κανεὶς τόσο ἀπάσχαλμένος στὸ Χόλλυγουντ ποὺ δὲν βρῶ σκεῖ καιρὸ γι' αὐτά.

Ἡ μεγαλύτερη «ἀντιπάθεια» τοῦ Σάρλ Μπουαγιέ εἶναι ἡ ὁποκρία. «Εἶναι τόσο εὐγενικὸ νὰ εἶναι κανεὶς εὐκρινής!» λέγει. Ἡ μεγαλύτερη του φιλοδοξία εἶναι νὰ καλυτερεύῃ ὅσο τὸ δυνατόν περισσότερο τὸ παίξιμό του.

Τὸν ρώτησα, γιὰ νὰ κλείσωμε τὴ συζήτηση, τί τοῦ εἶχε

διδάξει ἡ ζωὴ.

Σκέφθηκε λίγο κι' ὕστερα εἶπε σοβαρά:

—Ἐκεῖνο ποὺ μὲ δίδαξε ἡ ζωὴ εἶναι αὐτό: «Ὅτι ἡ Ἀγάπη εἶναι τὸ μεγαλύτερο πρᾶγμα τοῦ κόσμου. Ἐπιτυχία, τελειοποίησις, ἐργασία, ὅλα τὰ πράγματα ἔχουν τὴν ἀξία τους. Μὰ ποιὰ εἶναι ἡ χρησιμότης τῶν ἂν δὲν μπορῆτε νὰ τὰ συμμερισθῆτε μὲ τὸν σύντροφο τῆς ζωῆς σας; Εἶναι φρικτὸ πρᾶγμα ἡ ψυχικὴ μόνωσις...

ΛΕΟΝ ΣΟΥΡΜΕΛΙΑΝ

Ἡ Σάρλ Μπουαγιέ καὶ ἡ Πάτ Πάτερσον κάνουν ἕνα περπάτημα στὸ Χόλλυγουντ.

Σκύλοι. όδηγοί τυφλών

ΕΝΑ ΣΧΟΛΕΙΟ ΣΚΥΔΩΝ ΟΔΗΓΩΝ

Αναλογισθήκατε ποτέ την τρομερή θέση στην οποία βρίσκονται οι τυφλοί; Πόσες φορές δεν θα σ' ε-
τυχε να συναντήσετε στο δρόμο σας έναν από τους δυστυχισμένους αυτούς συνανθρώπους μας να προχωρή δια-
τακτικά, ψάχνοντας να βρή τον δρόμο του με το μπαστούνι του! Κάπου-κάπου θα συναντήσατε και κανέναν προνομιού-
χο — θάλεγε κανείς — τυφλό, που τον οδηγεί ένα γυμνασμένο σκυλί. Πόσο σπάνια όμως! Τι χαρά, τι ευτυχία θάταν για τους δυστυχισμένους αυτούς αναπήρους, αν είχαν όλοι τους έναν τόσο πιστό, άφω-
σιωμένο και πρό πάντων έξυπνο σύτρο-
φο και οδηγό! Πριν λίγα χρόνια αυτό θάταν δύσκολο, αν όχι αδύνατο. Τώρα, όμως, χάρις στις προσπάθειες μερικών φιλανθρωπών, το όνειρο αυτό κάθε άο-
μάτου είναι, όπωσδήποτε, πραγματοποιημένο.

□ □

Στην Έλβετία γεννήθηκε πρώτα η ιδέα της εκγυμνάσεως ώρισμένων σκυλίων για τον σκοπό αυτόν. Μιά Αμερικανίδα, ζωό-
φιλος, η μίς Χάρισσον Έδελ, είχε εκ-
καταστήσει στο Μονπελιέρ ένα κυνοτρο-
φείο στο οποίο ανέτρεφε τους περιφίλους για την νοημοσύνη τους γερμανικούς μο-
λοσσούς. Είναι γνωστόν ότι τα ξυπνότε-
τα αυτά ζώα προσφέρουν καταπληκτικές
υπηρεσίες κυρίως στην αστυνομία, βο-
θώντας στην ανακάλυψη των εγκλημα-
τιών.

Η μίς Χάρισσον, όμως, ήταν γυναίκα
ευαίσθητη κι' οι προσπάθειές της δεν άρ-
γησαν να στραφούν προς την ανακούφιση
των δυστυχισμένων τυφλών.

Είχε κάποτε γνωρίσει στην Αμερική
έναν περιέργο τύπο, τον Τζάκ Χάμφρεν,
έναν κάου-μπόξ και δαμαστή λεοντα-
ριών. Ο Τζάκ ήταν φημισμένος για τις
γνώσεις του σχετικά με την ψυχολογία
των ζώων. Του έγραψε λοιπόν η μίς Χά-
ρισσον άρθρο να την συναντήσει στην Έλ-
βετία, για να την βοηθήσει στην διάπλαση
του χαρακτήρος των τετραπόδων οικοτρο-
φών της. Ο Χάμφρεν δέχθηκε την πρότα-
ση κι' οι δυο μαζί άρχισαν την εξαιρετικά
λεπτή αυτήν δουλειά. Παρατήρησαν ότι
μερικοί τυφλοί — άνάπηροι πολέμου —
είχαν για οδηγούς γερμανικούς μολ-
σοσούς γυμνασμένους γι' αυτόν τον σκοπό.

Ενθουσιασμένη η μίς Χάρισσον έγρα-
ψε ένα σχετικό άρθρο που δημοσιεύθηκε
άμέσως στο «Σατερνταίν» (Ηβνικ Πόστ),
μιά εφημερίδα από τις πρώτες σε κυκλο-
φορία στην Αμερική.

□ □

Το άρθρο αυτό έκανε έντύπωση σε κά-
ποιον νεαρό τυφλό της Νάσιβιλ των Η-
νωμένων Πολιτειών. Ο νέος αυτός είχε
χάσει το φως του σε ηλικία 15 ετών, κα-
τά την διάρκεια ενός ποδοσφαιρικού α-
γώνος.

Ο Μόρρις Φράνκ — έτσι ονομαζόταν ο
τυφλός νέος — έγραψε άμέσως στην μίς
Χάρισσον ζητώντας να του προμηθεύσει
έναν γυμνασμένο σκύλο για οδηγό του.
Είς αντάλλαγμα της ύποσχότα να άφο-
σιωθεί ο ίδιος ψυχρή τε και σώματι στην
δημιουργία ενός ειδικού κυνοτροφείου
και στην Αμερική, για να μπορέσει ν' α-

νακουφίσει και τους άλλους έν αναπήρι-
άδελους του.

Φαντάζεσθε τον ένθουσιασμόν της μίς
Χάρισσον. Απάντησε άμέσως στον νεαρό
Φράνκ, προτρέποντάς τον να έλθη ο ίδιος
στην Έλβετία.

Ένα μήνα άργότερα ο Μόρρις ήταν
στο Μονπελιέρ. Η μίς Χάρισσον κι' ο
Χάμφρεν τον ένεπιστεύθησαν στον Μπάν-
τυ, ένα θαυμάσιο σκυλί, εξαιρετικής αντί-
ληψως. Έπί εβδομάδες ο τυφλός Φράνκ
γυρνούσε στους δρόμους της πόλεως, τι-
άρες της μεγαλύτερας κινήσεως, με μό-
νον οδηγόν τον πιστό Μπάντυ. Το έξυ-
πνο αυτό ζώο όχι μόνον τον οδηγούσε
ανάμεσα από τους διαβάτες, τα αυτοκι-
νητα και τα τράμ, αλλά τον ειδοποιούσε
και για κάθε άλλο κίνδυνο, για κάθε ξα-
φνικό εμπόδιο. Τόση ήταν η νοημοσύνη
του ζώου αυτού ώστε αν π.χ. συνέβαινε

Ένας γυμνασμένος σκύλος - οδηγός.

να περάσουν, ο άφέντης του κι' αυτό,
κοιτά από μια τέτα καταστήματος κάτω
άπ' την οποία θα μπορούσε μόν να περά-
ση ο σκύλος, θα χτυπούσε, όμως, το κε-
φάλι του ο τυφλός, τότε το ζώο οδηγού-
σε λίγο πλαγίως τον άφέντη του άποφεύ-
γοντάς του το χτύπημα.

□ □

Ο Μόρρις Φράνκ κράτησε το λόγο του
και μόλις επέστρεψε στην Αμερική, ίδρυ-
σε με την βοήθεια και συνεργασία του
Γζάκ Χάμφρεν, ένα κυνοτροφείο στο Ουί-
παντ της Νέας Υερσέης. Το ίδρυμα αυτό
είναι παλίνωστο τώρα στην Αμερική.
Σ' αυτό διαλέγονται γερμανικοί μολ-
σοί και εκπαιδεύονται ως οδηγοί τυφλών.
Η «φιλιτρίς» διαρκεί τρία ολόκληρα χρό-
νια. Γιατί η εργασία είναι εξαιρετικά λε-
πτή και δύσκολη. Τα έξυπνα αυτά τετρα-
πόδα διδάσκονται, ότι θα τους είναι άρ-
γότερα χρήσιμο για να οδηγούν τους τυ-
φλούς ανάμεσα στους μύριους κινδύνους
μιάς μεγαλούπολεως.

Ο διευθυντής του ιδρύματος, ο Τζάκ
Χάμφρεν, διαλέγει έναν άπ' τους «μαθη-
τάς» του και τον εμπιστεύεται σ' έναν τυ-

φλό για να τον συνηθίσει. Αυτό βαστά
ένα μήνα περίπου.

Πρέπει ο σκύλος να άφοσιωθεί στον ά-
φέντη του κι' ο άφέντης του πάλι να μά-
θη την βουλή γλώσσα του τετραπόδου ό-
δηγού του.

Μετά ένα μήνα ο τυφλός κι' ο σκύλος
είναι άχώριστοι, άποτελούν ένα όλον. Δεν
μπορείτε να φαντασθήτε πόσο εύεργετικά
επιδρά αυτό στο ηθικό των δυστυχισμέ-
νων αυτών ανθρώπων. Ζωντανεύουν κυ-
ριολεκτικά, όπως επίσης κυριολεκτικά
εμπιστεύονται τυφλά στους οδηγούς των.

Μεταξύ του ζώου και του ανθρώπου
δημιουργούνται δεσμοί πάντοτε συγκινητι-
κοί. Ο σκύλος μαντεύει την κάθε έπιθυ-
μία του άφέντη του και προσπαθεί κατά
το δυνατόν να την ικανοποιήσει, δίνοντας
έτσι την ψευδαίσθηση στον δυστυχισμέ-
νο τυφλό ότι δεν έχει χάσει το φως του.

Πρέπει, όμως, το ζώο να μένει πάντοτε
κοντά στον κύριό του. Δεν πρέπει να το
άπομακρύνουν άπ' αυτόν έστω και για
λίγο. Γιατί τότε όλο το έργο καταστρέφε-
ται. Το ζώο άποφεύγει τον τυφλό.

Κάποιοι τυφλός άπ' το Βάλσαυ, κοντά
στην Λίβερπουλ, είχε προμηθευθεί ένα τέ-
τοιον οδηγό-σκύλο. Δεν πέρασε, όμως,
πολύς καιρός και το ζώο έπαυσε να έν-
διαφέρεται για τον κύριό του. Η γυναίκα
του τυφλού παραπονέθηκε στο ίδρυμα που
είχε προμηθεύσει το ζώο. Οι έρευνες, ό-
μως, απέδειξαν ότι η γυναίκα από το
φόβο μήπως το ζώο λερώσει το σπίτι, το
άφηνε πάντα στον κήπο. Φυσικά το ζώο
φантаζόταν πώς το φέρισμα αυτό ήταν ά-
χαριστία εκ μέρους του άφέντη του. Κι'
άρχισε να παραμελή το καθήκοντά του.

Αυτά, όμως, είναι εξαιρέσεις. Εύτυχός
που τα περισσότερα άπ' αυτά τα ζώα
βρίσκουν τόση άγάπη και περιποίηση κον-
τά στους άφέντες τους που άφοσιώνονται
σ' αυτούς τυφλά, χαρίζοντάς τους έτσι
λίγη χαρά και παρηγοριά. Κι' έχουν τό-
ση άνάγκη άγάπης και χαράς οι δυστυ-
χισμένοι αυτοί άνάπηροι συνάνθρωποί
μας!

ΒΟΗΘΟΥΣΕ Κ' ΕΚΕΙΝΟΣ

Τρεις γείτονες κι-τροφόροι είχαν πάει
σε μια αγορά πουλερικών, και ο ένας άπ' αυ-
τούς άγόρασε έναν μικρό όρνιθώνα. Οι άλ-
λοι δύο, ο Ντίκ και ο Φρέντ του προσφέρθη-
καν να τον βοηθήσουν να τον μεταφέρει
σπίτι του.

Ο Τόμ (ο άγοραστής) τους εύχαρίστησε,
άλλά την τελευταία στιγμή παρουσιάστηκε
μόνο ο Ντίκ. Έτσι η μεταφορά έγινε μονά-
χα από τους δύο.

Σε λίγο όμως κουράστηκαν, γιατί ο όρνι-
θώνας ήταν βαρύς.

— Έί σύντροφε! είπε ο Τόμ, «Ας σταμα-
τήσουμε να ξεκουρασθούμε. Απορώ όμως
που είναι ο Φρέντ. Μου ύποσχέθηκε ότι θα
βοηθούσε στην μεταφορά.

Έξαφνα μια φωνή άκούστηκε από το έ-
σωτερικό του όρνιθώνος.

— Εδώ είμαι παιδί. Μεταφέρω τα ρα-
βδιά πάνω στα όποια κουρνιάζουν οι κότ-
τες.

«Ένας άγνωστος που σ' αγαπά...»

ΕΥΘΥΜΟ ΔΙΗΓΗΜΑ ΤΟΥ ΛΕΟ ΣΤΕΖΑΚ

«Κύριε, σ'άς πληροφορώ φιλικώς πώς η
σύζυγός σας σ'άς άπατά. Συγκεκριμένως,
άπόψε, Παρασκευή, στις όχτώ, θα συναντη-
θή με τον έραστή της στον Πύργο του λό-
φου Άγίου Ιωάννου. Ένας άγνω-
στος που σ'άς αγαπά...»

Ο Τορόκ τσαλάκωσε το γράμμα. Την
στιγμή, όμως, ακριβώς που έτοιμαζόταν
να το κάνει χίλια κομμάτια άλλαξε ιδέα.
Το σιδέρωσε με την παλάμη του και τό-
βαλε στην τσέπη.

Αυτό συνέβη στις έννιάμισι το πρωί
στην Τράπεζα. Ο Τορόκ χτύπησε το κου-
δοι. Ένας γκρομύ φάνηκε:

— Τι διατάσσει ο κύριος διευθυντής;
— Άκούσε... σήμερα έχω πολλές δου-
λειές έξω... Φέρε μου το πανωφόρι μου.

— Κύριε διευθυντά, σ'ας περιμένουν έ-
να σωρό επισκέπτες... Ο κ. Σλέτοβ των
άνθρακωρυχείων, η κ. Λάσμπας της ζα-
χαροβιομηχανίας «Λάσμπας και Σίας»...

— Να τους π'ας όλους στον γραμματέα
μου. Πες πώς είμαι άρρωστος...

Υστερα από μισή ώρα, ο Τορόκ μιλού-
σε μ' έναν παλιό συμμαθητή του που ή-
ταν έκπληκτος για την ανανέστη επί-
σκεψη.

— Τι συνέβη;
— Άσε με πρώτα να άνασάνω. Είσαι
πιστός φίλος κι' έκτός αυτού συγγραφέας
ειδικευμένος στην γυναικεία ψυχανά-
λυση...

— Τι θέλεις τόσοις προλόγους;
— Είναι άπαραίτητοι για να φθάσω έ-
κεί που πρέπει. Λοιπόν, μου συμβαίνει
κάτι το καταπληκτικό, το φοβερό... ό-
πως θέλεις πέστο! Μιά γυναίκα...

— Καμιά έρωτοδουλειά;
— Όχι! Πρόκειται, αντιθέτως, για την
γυναίκα μου!

— Για την Κλάρα; Με καταπλήσσεις...
— Είναι τρία χρόνια που είμαστε παν-
τρεμένοι και ξέρεις με τι ένθουσιασμό
άγαπά την γυναίκα μου. Έως τώρα πί-
στευα πώς ο έρωας μας είναι άμοιβαίος.

Ένα άνώνυμο, όμως, γράμμα με πληρο-
φορεί πώς η Κλάρα...

— Δεν ντρέπεσαι να πιστεύεις ένα άνώ-
νυμο γράμμα!

— Αυτό σκέφτηκα κι' εγώ στην αρχή.
Θυμήθηκα, όμως, πώς η Κλάρα μου φέ-
ρεται παράξενα τις τελευταίες μέρες. Τα
φιλά της μου φαίνονται παγωμένα, το
βλέμμα της άποφεύγει το δικό μου...

— Φαντασιοληξίες! Ανήκουν στην ψυ-
χολογία του άνδρος που άρχίζει να ζη-
λεύει και που μεγαλοποιεί και τις ελαχι-
στες λεπτομέρειες.

— Ω! μακάρι νάταν όπως τα λές!
Τρέμα, όμως, μήπως το άνώνυμο γράμ-
μα έχει κάποια βάση. Έρχεσαι να φάμε
σπίτι;

— Εύχαρίστως.
— Τότε, να τηλεφωνήσω στην Κλάρα
πώς σε κάλεσα για το μεσημέρι. Υστερα
άπ' το γεύμα, θα σ' άφήσω μόνο μαζί
της να την ψυχολογήσεις κατά βάθος...

□ □

Το γεύμα δεν είχε τίποτα το εξαιρετι-
κό. Ο συγγραφέας έφαγε με πολλή όρε-
ξη, αντιθέτως, όμως, ούτε ο Τυχάμερ Το-
ρόκ, ούτε η γυναίκα του άγγιξαν φαγη-
τό... σαν να ήσαν συνειδημένοι. Ο συγ-
γραφέας «με την ψυχανάλωση της γυναί-
κας» δεν παραινήθηκε καθόλου που δεν

έφαγαν οι άλλοι... άλλα προσπάθησε να
τους αναπληρώσει, καταβροχθίζοντας...
για τρεις!

«Υστερα άπ' το γεύμα, άφοδ πήραν τον
καφέ τους, οι δυο φίλοι έγκατέλειψαν
την κ. Τορόκ που δεν μπορούσε να καθή-
ση σε μια καρέκλα κι' όλο κύτταζε με
παράξενο βλέμμα τον σύζυγό της.

Τέλος ξαναβρέθηκαν στον δρόμο, ο
Τυχάμερ Τορόκ με τον συγγραφέα, και
σταμάτησαν για μια στιγμή.

Ο Τορόκ έσφιξε το μπράτσο του φί-
λου του.

—Τυχάμερ! φώναξε η γυναίκα.

— Έ, λοιπόν;
— Άκούσε... Ποτέ δεν βρέθηκα σε πιο
δύσκολη θέση. Η εκτίμησή μου για την
Κλάρα...

— Κοντολογής, την ύποπτεύεις κι'
έσύ;

— Είναι περιττόν να το άρνηθώ. Δεν
άποκλείεται να θέλη η Κλάρα να σε κά-
νη να ζηλεύεις.

— Αυτό είναι γελοίο! Για ποιο
σκοπό;

— Αυτός είναι ο κόσμος! Άν ήσουν
κανέναν δόν Ζουάν, θα το δικαιολογού-
σα, αντιθέτως όμως... Ποιος ξέρει γιατί
θέλει να ξυπνήσει μέσα σου τον δαίμονα
της ζηλοτυπίας! Λόγω τιμής, αυτό το
πρόβλημα τώρα με κυριεύει κι' έμένα.

— Καί... τί, με συμβουλεύεις να κάνω;
— Μά... να επιτηρής την γυναίκα σου.
Άν έξεις κανέναν ιδιωτικό ντέτεκτιβ...

— Όχι! Δεν θα κατέλθω ως αυτό το
έπιπέδο! Τι θάλεγε αν πήγαινα άπόψε
έγώ στον Πύργο του λόφου του Άγίου
Ιωάννου;

— Δεν ντρέπεσαι να σπιουνάρεις άν-

θρωπος του κόσμου, διευθυντής Τραπέ-
ζης; Άς είναι, όμως, ξέρεις τί πρόσεξα;

— Τι πράγμα;
— Πώς η καμαριέρα σου είναι άνακα-
τεμένη, όπωσδήποτε, σ' αυτή την ύποπτη
υπόθεση. Παρατήρησες τί άνήσυχη που
ήταν;

— Όχι. Στο γεύμα πρόσεχα μόνο την
γυναίκα μου...

□ □

Άπ' τις εξήμιση ο Τορόκ βρισκόταν
στον Πύργο. Με σηκωμένο γιακά στεκό-
ταν πίσω από μια κολόνα κι' έτρεμε άπ'
το κρύο. Φυσούσε ένας παγερός άνεμος
και τα δέντρα όλόγυρα έμοιάζαν με σκο-
τεινά φαντάσματα.

Ο Τυχάμερ Τορόκ συλλογιζόταν. «Ι-
σως αυτή τη στιγμή η Κλάρα έτοιμαζό-
ταν να βγεί έξω, ίσως να ήταν ήδη στον
δρόμο...

Ξαφνικά, είδε στην άλλη άκρη του
πύργου μια γυναίκα. Κόπηκε το αίμα
μου. Τέντωσε τ' αυτιά του. Πέρασαν μερι-
κά λεπτά της ώρας. Η γυναίκα έμενε ά-
κίνητη, μισοκρυμμένη όπου ήταν.

Τότε ο Τορόκ πλησίασε στις μύτες των
ποδιών. Δεν είχε προβλέψει, όμως, πώς
θάναβαν όλα μαζί τα φώτα του πύργου.
Ξαφνικά, το πρόσωπό του πλημμύρισε ά-
πο φώς και ταυτόχρονας η γυναίκα στρε-
φόταν άπότομα προς το μέρος του.

— Τυχάμερ! φώναξε η γυναίκα.

Η γυναίκα του! Την κύτταζε κατάπλη-
κτος, χωρίς να μπορεί να προφέρει λέξη.

— Τι γυρεύεις εδώ; είπε η Κλάρα.
Άπότομα η καρδιά του ξεχείλισε από
πικρία:

— Με ρωτάς για να μην σε ρωτήσω,
της είπε. Έσύ μου ζητάς να άπολογηθώ!

— Σε τσάκωσα έπ' αυτοφώρῳ!

— Έσύ;... Είναι πρωτάκουστο!

Άντί άπαντήσεως, η γυναίκα πήρε άπ'
το τσαντάκι της ένα γράμμα:

— Διάβασε, τόν είπε.

Με χείλη που έτρεμαν, ο Τορόκ διά-
βασε:

«Κυρία, σ'άς πληροφορώ φιλικώς πώς ο
σύζυγός σας σ'άς άπατά. Συγκεκριμένως ά-
πόψε Παρασκευή, στις όχτώ θα συναντηθή
με την έρωμένη του στον Πύργο του λόφου
Άγίου Ιωάννου. Ένας άγνωστος
που σ'άς αγαπά...»

□ □

Την έπομένη, ο συγγραφέας τηλεφώνου-
σε στον Τορόκ:

— Τι είναι αυτά που μου λές;

— Πώς; Δεν διάβασες τις πρώινες έ-
φημερίδες;

— Τις έφημερίδες; Τώρα μόλις ξύπνη-
σα και...

— Χθες, στις έφτά, διαρρήκτες πάτη-
σαν το σπίτι μου. Ο δρόστης του άνώνυ-
μου γράμματος είναι και δράστης της δι-
αρρήξεως. Σημείωσε πώς κι' η γυναίκα
μου πήρε το ίδιο άνώνυμο γράμμα με
μένα. Την καυμένη την Κλάρα! Να βγεί
έξω με τέτοια παγωνιά!... Κανείς δεν
έμεινε στο σπίτι κι' ο κλέφτης έδρασε με
όλη του την άνεση.

— Κανείς; Μά... κι' η καμαριέρα σου;

— Ά... εκείνη πήγε στους Δημοσίους
Κήπους για να σπιουνάρη τον άρραβωνια-
στικό της... Κι' εκείνη πήρε ένα άνώνυμο
γράμμα, καταλαβαίνεις;...

ΛΕΟ ΣΤΕΖΑΚ

'Απ' ὅλα δι' ὅλους

ΕΝΑ ΠΟΛΥΤΙΜΟ ΜΗΧΑΝΗΜΑ

Οις ἠνωμένους Πολιτείες ἐφευρέθηκε ἓνα πολὺ χρήσιμο μηχανήμα, τὸ «ἀντανακλασιόμετρον» προσωρισμένως.

νο ὅπως, δείχνει καὶ τ' ὄνομά του, νὰ καταμετρά τις ἀντανεκλαστικές ιδιότητες ἑνὸς ἀτόμου, καὶ συγκεκριμένως: τὸν σοφὸν.

Γιατὶ γι' αὐτοὺς προορίζεται τὸ μηχανήμα. Ἡ δοκιμὴ γίνεται ὡς ἑξῆς: Ὁ σοφὸς ἀφίηται μέσα στ' αὐτοκίνητό του, σ' ἓνα δρόμο τελείως ἐλεῦθερο. Ξαφνικά, προβάλλουν μπροστά του διάφορα ἐμπόδια. Ὁ σοφὸς, φυσικά, δοκιμάζει διάφορα συναισθήματα, χάνει ἢ διατηρεῖ τὴν ψυχραιμία του, ἀντιδρᾷ κ.τ.λ. Τὸ «ἀντανακλασιόμετρον» καταγράφει ὅλα αὐτὰ καὶ δίνει ἐν τῇ μιᾷ κατὰστασιν τῆς δυναμικότητος τοῦ σοφοῦ, ὑπὸ ἐποψὴν ψυχραιμίας, ἐγκαίρως καὶ ἀποτελεσματικῆς ἐπεμβάσεως σὲ μιὰ στιγμή κινδύνου κ.τ.λ. Ἐλπίζεται μὲ τὸ μηχανήμα αὐτὸ νὰ περιορισθοῦν σημαντικὰ τὰ αὐτοκίνητικα δυστυχήματα, δηλ. οἱ ἀνέκωνοι σοφοί.

Τὸ μηχανήμα θὰ τὸ χρησιμοποιοῦν οἱ ἐξετασταὶ τῶν ὑποψηφίων σοφῶν, καὶ ἀναλόγως θὰ κἀμουν: θὰ τοὺς δίνουν δηλ. ἢ ὄχι δίπλωμα.

ΜΙΑ ΤΕΡΑΣΤΙΑ ΟΜΕΛΕΤΤΑ

Ἐνα πολὺ ἀσυνήθιστο καὶ διασκεδαστικὸ, ἂν θέλετε, δυστύχημα ἔγινε αὐτὲς τις μέρες στὴν Γαλλία, ἔξω ἀπὸ τὸ Παρίσι: Ἐνα μεγάλο φορτηγὸ αὐτοκίνητο, φορτωμένο μὲ 70.000 ἀγὰ ἐτρεχε πάνω στὸν δρόμο πρὸς τὸ Μαριὺ-λέ-Ρουά. Ξαφνικά, σὲ μιὰ ἀπότομη στροφῇ, τὰ φρένα τοῦ φορτηγοῦ δὲν λειτουργοῦν καὶ τὸ βαρὺ αὐτοκίνητο πέφτει μὲ δύναμη πάνω σὲ μιὰ προεξοχὴ τοῦ δάφους. Εὐτυχῶς ὁ σοφὸς δὲν ἔ-

παθε τίποτε, τὰ ἀγὰ ὅμως ἔχουν γίνει ὅλα θρύματα, κι' ὅπως χύθηκαν στὸ δρόμο, παρυσίασαν μιὰ τεραστία ὁμελέττα, τὴν ὁποία θυμοῦνται ἀκόμη οἱ κάτοικοι τοῦ Μαριὺ-λέ-Ρουά!

ΜΙΑ ΠΕΤΡΑ ΠΟΥ

ΑΛΛΑΖΕΙ ΧΡΩΜΑΤΑ

Ὁ χαμαιλέον δὲν ὑπάρχει μονάχα στὰ ζῶα, ἀλλὰ καὶ... στὶς πέτρες. Πραγματικά, ὑπάρχει μιὰ πέτρα ποὺ ἀλλάζει χρῶμα, ὅπως τὸ μικρὸ ἐκείνο ζῶο τῆς Ἀσίας, ἀναλόγως τοῦ φωτισμοῦ καὶ τῆς θερμοκρασίας στὴν ὁποία ὑποβάλλεται ἡ περιέργη πέτρα.

Ἡ πέτρα λοιπὸν αὐτὴ, ποὺ χρωματίζεται πορτοκαλί καὶ ἀπὸ τὸ ἡλεκτρικὸ φῶς γίνεται μαύρη καὶ λαμπερὴ ἀπὸ τὸ φῶς τοῦ ἡλίου. Τὴν ἴδια πέτρα, ἂν τὴν ζεσταίνετε ἐλαφρᾶ, παίρνει ἓνα χρῶμα κόκκινου τῆς φωτιάς. Οἱ γεωλόγοι εἶναι τῆς γνώμης ὅτι πρόκειται γιὰ ἓνα εἶδος ρουμπίνου. Δὲν μπορεῖ ὅμως κανεὶς νὰ φορέσῃ τὴν πέτρα αὐτὴ ὡς κόσμημα, γιατί ἐρεθίζει τὸ δέρμα, ὅποτε ἀπὸ μερικὲς ὥρες. Κι' αὐτὴ εἶναι ἡ πιδ περιέργη ιδιότης τῆς πέτρας-χαμαιλέοντος!

Μιὰ κυρία ποὺ ἐπεχείρησε κάποτε νὰ φο-

ρέσῃ ἓνα παντατίφ ἀπὸ πέτρα-χαμαιλέοντα, ἔπαθε κάτι σὰν ἐγκύματα!

ΡΕΚΟΡ ΥΠΟΜΟΝΗΣ

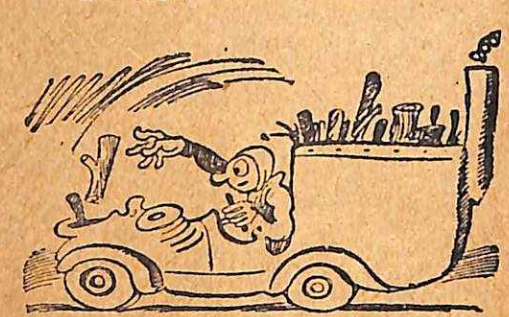
Ὁ ρέκορντμαν τοῦ κόσμου, δὲν ἔχουν κάποτε μόνο τὸ ρέκορδ σ' αὐτὸ ἢ ἐκείνο τὸ ἀγώνισμα, ἀλλὰ καὶ στὴν ὑπομονή. Ἐνὸς ἀπὸ αὐτοὺς, ἡ ὑπομονὴ ἐδοκιμάσθηκε τώρα τελευταία δεινότερα ἀπὸ ἓναν φωτογραφικὸ ρεπόρτερ. Εἶναι γνωστὴ ἡ ἐπιμονὴ τῶν συμπαθῶν κατὰ τὰ ἄλλα, ἐπαγγελματιῶν αὐτῶν, σὲ νὰ κάνουν ὅποσδήποτε τὴν δουλειά τους, ἀδιαφορώντας ἂν θὰ κουράσων ἢ ὄχι τὸ θῆμα των.

Ἐνας ἀπ' αὐτοὺς, πλησιάζει γνωστὸ πρωταθλητὴ τοῦ δρόμου, μόλις εἶχε ντυθῇ ὁστερ' ἀπὸ μιὰ νέα νίκη του, καὶ τὸν παρακαλεῖ εὐγενέστερα νὰ γδυθῇ καὶ νὰ ποζάρῃ μὲ τὴν φανέλλα καὶ τὸ παντελόνι του γιὰ τὴν ἐφημερίδα τὴν ὁποία ἀντεπροσώπευε. Καλόβολος ὁ δρομεὺς συνεμορφώθη. Ὅταν τελείωσε, ξαναντύθηκε φρονικὰ καὶ ἦταν ἔτοιμος νὰ βγῇ ἀπὸ τὸ στάδιο, ὅποτε τὸν πλησιάζει δεύτερος φωτορεπόρτερ καὶ τοῦ διατυπώνει τὴν ἴδια... παρακάλη-ἀξίωση. Ὁ δρομεὺς συμμορφώνεται καὶ πάλι. Νὰ μὴν τὰ πολυλογεῖ, τέσσερις κατὰ συνέχειαν φορές, ἐπανελήφθηκε ἡ ἱστορία αὐτή, καὶ τίς τέσσερις φορές ὁ ἀθλητὴς μας ὑπέστη ἀγόνισμα τὸ μαρτύριο.

Δὲν εἶναι ἓνα θαῦμα ὑπομονῆς ἀλλὰ καὶ ἀνιοχίης ὁ δρομεὺς αὐτός;

ΑΥΤΟΚΙΝΗΤΑ ΠΟΥ ΚΑΙΟΥΝ ΞΥΛΑ

Τελευταία στὴν Γερμανία, ἔγινε ἓνα πολὺ περίεργο «εἰδήσειον». Τὰ αὐτοκίνητα ποὺ πήραν μέρος στὸν ἀγῶνα αὐτὸν ἔκαιαν

ἀντὶ βενζίνης... ξύλα! Οἱ Γερμανοὶ ὠνόμασαν τὴν περιέργη ἀλλὰ καὶ τόσο ἀπλὴ αὐτὴ καύσιμο ὕλη: «ἀεγογόνον τῶν δασῶν». Ἀλλὰ αὐτοκίνητα καίνε σκέτο ξύλο καὶ ἄλλα ἀνάμικτο τὸ ξύλο μὲ ἀνθρακίτη. Ἐξωτερικῶς τὰ αὐτοκίνητα αὐτὰ ποὺ καίνε ξύλα μοιάζουν μὲ ὅλα τὰ ἄλλα αὐτοκίνητα. Ὁ μηχανισμὸς τους ὅμως διαφέρει—φυσικά—πολὺ ἀπὸ τῶν συνηθισμένων αὐτοκινήτων. Θὰ χρειαζόντανε χώρος πολὺς γιὰ νὰ σὰς ἀναπτύξουμε τί περίπου γίνεται μὲ τὴν καύση τοῦ ξύλου, ἀντὶ τῆς βενζίνης, περιορίζομαστε, λοιπὸν, νὰ σὰς πούμε ὅτι ἡ νέα καύσιμος ὕλη εἶναι πολὺ οἰκονομικὴ, ἀφοῦ στοιχίζει τὸ ἓκτο περίπου τῆς βενζίνης...

ΤΟ ΣΠΙΤΙ ΤΟΥ ΚΑΡΤΟΥΣ

Δὲν διατηροῦνται σήμερα μονάχα τὰ σπῖτια τῶν μεγάλων ἀνδρῶν ποὺ εὐεργετοῦν τὴν ἀνθρωπότητα ἢ τὴν πατριδα τους, ἀλλὰ καὶ τὰ σπῖτια τῶν μεγάλων κακουργῶν. Ἐστὶ στὸ Παρίσι σφάζεται σήμερα καὶ διατηρεῖται μὲ ἐξοδα τοῦ Κράτους τὸ σπῖτι ποὺ εἶχε ὡς ἀρχηγεῖο τοῦ ὁ διαβόητος κακοποιὸς Καρτούς.

ΤΟΥ ΤΟ ΠΛΗΡΩΣΕ

Ὁ ἀστεῖο αὐτὸ ἔγινε στὸν γενικὸν γραμματέα, τῆς Ἀγγλικῆς Ὀμοσπονδίας Ἀθλητισμοῦ, ἀλλὰ πληρώθηκε. Κάποιος τηλεφώνησε μιὰ μέρα ξαφνικά. —Ἐγὼ νὰ σὰς ἀνακοινώσω κύριε ἓνα σπουδαῖο ρέκορδ, τοῦ λέγει. Εἶχα χάσει τὸ κουμπὶ τοῦ κολάρου μου, καὶ τὸ ξανάβρα μέσα σὲ 15 δευτερόλεπτα καὶ 3)5. Δὲν εἶναι σπουδαῖο τὸ κατόρθωμά μου;

—Σπῖ-δινάτο, ἀπαντᾷ, ὁ γενικὸς γραμματεὺς ἀμέσως. Περάστε ἀπὸ τὸ γραφεῖο μας νὰ ἐξελέγουμε μὲ τὸ χρονόμετρο μας τὸ κατόρθωμά σας καὶ νὰ σὰς δώσουμε τὸν τίτλο!...

Ξανασκληρωμένη...

ΔΙΗΓΗΜΑ ΤΗΣ ΝΕΝΕΛΛΑΣ ΡΟΣΣΙ

—Μὲ συνοδεύεις στὸν χορὸ τῶν Ἀστούλφι; ρωτῶ μὲ φωνὴ ποὺ τρέμει τὸν σύζυγό μου ποὺ καθισμένος ἀναπαυτικὰ στὴν πολυθρόνα τοῦ εἶναι βυθισμένος στὴν ἀνάγνωση τῶν τελευταίων εἰδήσεων. Τεντώνεται, ἀναστενάζει κι' ἀπαντᾷ:

—Εἶμαι κουρασμένος, ἀγάπη μου. Σήμερα ἐργάστηκα ἐξαντλητικά... Ἀδύνατον νὰ πάω σὲ χορὸ...

Κάθομαι κι' ἐγὼ καὶ παίρνω ἓνα βιβλίο, κάνοντας πῶς διαβάζω. Τὸ μυαλό μου ὅμως βασανίζεται ἀπὸ χίλιες-δύο σκέψεις, ἀπὸ ἀναμνήσεις. Ὁ σύζυγός μου εἶναι μεγαλύτερός μου στὴν ἡλικία κατὰ δέκα χρόνια περίπου. Ὑστερα ἀπὸ μιὰ μικρὴ περίοδο εὐτυχίας ποὺ ἐγὼ πίστευα αἰώνια τὰ πράγματα ἄλλαξαν. Ὁ Τζοβάνι, ὁ σύζυγός μου μὲ παραμελεῖ, ἔγινε ἀδιάφορος, ἀφηρημένος, κουρασμένος. Ὅλο τὸν καιρὸ εἶναι ἀπασχολημένος μὲ τίς υποθέσεις του. Τὸ πρῶτ', ὅταν ξυπνῶ δὲν τὸν βλέπω στὸ πλευρὸ μου. Τὸ μεσημέρι, μάταια τὸν περιμένω στὸ γεῦμα. Ἐνα ἄλλο τηλεφώνημα: «Ἐσὺ εἶσαι ἀγάπη μου; Μὲ συγχωρεῖς ποὺ δὲν μπορῶ νὰρθῶ στὸ σπῖτι... Μιὰ σπουδαία ὑπόθεση...» Τὸ βράδυ, ἐπιστρέφει κουρασμένος, μοῦ ψιθυρίζει βιαστικὰ μερικὲς φράσεις, μὲ φιλεῖ ἀφηρημένα, κάθεται σὲ μιὰ πολυθρόνα, βάζει τὸ ραδιόφωνο, διαβάζει καὶ τὸν παίρνει ὁ ὕπνος στὴν πολυθρόνα του. Αὐτὸ συμβαίνει κάθε βράδυ. Μὰ δὲν μπορεῖ νὰ ἐπαναλαμβάνεται αἰωνίως. Νέα εἶμαι, ὁ καθρέφτης μὲ δείχνει ὡραία, καλὸφτιαγμένη, μὲ γοητευτικὸ γαμόγλο. Φαντάζομαι πῶς ἔχω τὸ δικαίωμα νὰ ζήσω μιὰ διαφορετικὴ ζωὴ. Εἶμαι κουρασμένη καὶ πειραγμένη. Νοιώθω πῶς δὲν τὸν ἀγαπῶ, ὅπως τὸν πρῶτο καιρὸ. Θὰ ἤθελα νὰ φύγω, νὰ ξεφύγω χωρὶς νὰ ξέρω ποῦ νὰ κατευθύνω τὰ πρῶτα μου βήματα, γιὰ νὰ γλυτώσω ἀπὸ αὐτὴ τὴν ἀποπνικτικὴ ἀτμόσφαιρα...

Φλεβάρης. Γκριζὸ ἀπόγευμα μελαγχολικὸ. Εἶμαι μόνη στὸ σπῖτι. Τὸ παίρνω ἀπόφαση. Ἀνοίγω τὴ ντουλάπα, φορῶ ἓνα φόρεμα μῶβ ποὺ μοῦ πηγαίνει πολὺ, στολίζομαι μπροστὰ στὸν καθρέφτη, βάζομαι, πουδράρομαι. Βάζω τὴν γούνα μου καὶ βγαίνω.

Προχωρῶ στὴν τυχρὴ ἄσκαπα. Λίγος κόσμος στὸν δρόμο. Μιὰ παρέα ἀπὸ κυρίους μπαίνει γελώντας σὲ μιὰ πόρτα ὅπου εἶναι γραμμένο «ΝΤΑΝΣΙΝ». Νοιώθω μιὰ κρυφὴ χαρὰ. Λίγη μουσικὴ, μιὰ στάλα μέθη, στιγμὲς δνείρου στὴν ἀγκαλιά ἑνὸς ἀγνώστου. Ἐνα ἀπόγευμα ποὺ νὰ διαφέρῃ ἀπ' τὰ ἄλλα, μελαγχολικὰ ἀπογεύματα... Μπαίνω.

Ἡ ὀρχήστρα παίζει ἓνα ταγκό κι' ἡ σάλα εἶναι βυθισμένη σ' ἓνα ροζ μισοσκόταδο ὅπου τὰ ζευγάρια χορεύουν, μ' ἓνα γαμόγελο εὐτυχίας στὰ χεῖλούς τους. Μόλις κάθομαι κάπου, βλέπω ἓναν ἄνδρα νὰ μὲ πλησιάζει καὶ νὰ μοῦ ψιθυρίζῃ, χαμογελώντας:

—Ἐπιτρέπετε; Ἐνῶ χορεύομε, τὸν κυττάζω. Εἶναι νέος, ψηλὸς καὶ συμπαθητικὸς, κομψόν-

τυμένος. Μὲ κυττάζει ἀπὸ πάνω ὡς κάτω, ἴσως γιὰ νὰ διαπιστώσῃ μὲ τί γυναικὰ ἔχει νὰ κάνῃ. Χαμογελᾷ καὶ ρωτᾷ:

—Εἶσθε μόνη;

—Μάλιστα.

—Υστερα ἀπ' τὸν χορὸ, μοῦ συστήνε-ται:

—Τζούλιο Μάρτσα.

—Χαίρω πολὺ.

—Ἐπιτρέπετε νὰ καθίσω στὸ τραπέ-ζι σας;

—Εὐχαρίστως.

Ὁ νέος αὐτός εἶναι πολὺ ἐνδιαφέρων τύπος. Μιλᾷ πολὺ καὶ μὲ κέφι ποὺ φαίνεται ἐπίπλαστο. Ἴσως νὰ θέλῃ νὰ κρύψῃ καμμιὰ δική του ἔγνοια. Μοῦ λέει πῶς εἶμαι ὁμορφὴ, γεμάτη γοητεία, ἢ ἰδεώδης ὑπαρξὴ ποὺ ὀνειρευόταν στὰ ἐφηβικά του χρόνια... Ἐνα ρολοὶ χτυπᾷ τὴν ἑβδόμη ἑσπερινή. Κι' ὁ σύζυγός μου; Πόσο μὲ κουράζει καὶ μ' ἐνοχλεῖ ἡ σκέψη του, ἐν τῇν στιγμῇ.

—Πρέπει νὰ φύγω, λέω στὸν Τζούλιο ποὺ μὲ κυττάζει κάπως θλιμμένος. Δὲν τὸν ἀφήνω νὰ μὲ συνοδεύσῃ.

Βγαίνω στὸν δρόμο. Νοιώθω τὸν ἑαυτὸ μου πῶς ἀνάλαφρο καὶ ψιθυρίζω: «Τὶ συμπαθητικὸς νέος ὁ Τζούλιο. Καὶ τί ὁμορφὰ πράγματα ποὺ λέει...»

Ἀργὰ τὸ ἀπόγευμα. Μόλις ντύθηκε κι' ἐτοιμάζομαι νὰ βγῶ. Τὸ συνηθισμένο μας ραντεβὺ μὲ τὸν Τζούλιο. Ἄνα-

—Κάθισε ἐδῶ λίγο, μοῦ λέγει. Δὲν θὰ ἀργήσω...

γνωρίζω πῶς αὐτὲς οἱ σχέσεις μποροῦν νὰ καταλήθουν ἐπικίνδυνες, ἴσως καὶ νὰ μὲ ἐκθέσουν, ἀλλὰ...

Χτυπᾷ τὸ κουδούνι. Ἀκούω τὴν φωνὴ τοῦ συζύγου μου ποὺ ρωτᾷ τὴν καμαριέρα:

—Ἡ κυρία εἶναι στὸ σπῖτι;

—Μάλιστα κύριε;

Πῶς ἦρθε τέτοια ὥρα; Σὲ λίγο μπαίνει, μὲ κυττάζει κατὰματα καὶ μοῦ λέει:

—Ἐτοιμάζομαι νὰ βγῇ, ἀγάπη μου;

—Θὰ πάω στὴν Κλάρα ποὺ μὲ κάλεσε ἀπὸ προχθές...

—Ἐ λοιπὸν, νὰ ἀναβάλλῃς τὴν ἐπισκεψή σου. Σὲ λίγα λεπτά, θάρρηθ' ἓνα πρόσωπο ποὺ θὰ ἤθελα πολὺ νὰ τὸ δῇς.

Μὲ κυττάζει. Τὸ βλέμμα τοῦ κρύβει κάποια πικρία. Νοιώθω παράξενη τα-ραχή.

—Κάθισε ἐδῶ λίγο, μοῦ λέει, δὲν θ' ἀργήσω.

Ἀκούω στὴν διπλανὴ αἴθουσα τὴν φωνὴ τοῦ συζύγου μου:

—Περάστε, παρακαλῶ, κ. Μάρτσα...

Αὐτὸς εἶναι: ὁ Τζούλιο! Μοῦ φαίνεται πῶς ὅλα γυρίζουν ἰλιγγιωδῶς γύρω μου: κάδρα μπιμπλό, τραπεζάκια... Καὶ πάλι ἀκούω τὴν φωνὴ τοῦ συζύγου μου:

—Ξέρω πῶς ἔχετε σχέσεις μὲ τὴν γυναικὰ μου. Δὲν θέλω νὰ πάρω στὸ τρα-γικὸ τὰ πράγματα. Εἶσθε νέος, τύνε-στε καλά, ἔχετε ὀμιλία ποὺ κατακτᾷ τις γυναῖκες χαμογελᾶτε ὁμορφα γο-ρεῦτε λαμπρά, κάνετε ἓνα σωρὸ πράγματα. Ἐχετε, λοιπὸν, σχέσεις μὲ

πράγματα. Ἐχετε, λοιπὸν, σχέσεις μὲ τὴν γυναῖκα μου καὶ δὲν μπορῶ νὰ ἀντιμετωρίθω μὲ σὰς, γιατί εἶμαι ἀπορ-ροφημένος ἀπὸ τίς υποθέσεις μου, εἶ-μαι πῶς μεγάλος ἀπὸ σὰς, κ.τ.λ. Δουλεῖς δὲν ἔχετε; Ἐ λοιπὸν, σὰς προτείνω μιὰ θέση στὸ Κάιρο, δουλεῖς πολὺ ἐύκολη

μὲ δυὸ χιλιάδες λιρέττες τὸν μήνα, ὅ-λα τὰ ἐξοδα τοῦ ταξιδιοῦ πληρω-μένα καὶ 10.000 λιρέττες προκα-ταβολή γιὰ νὰ κρατηθοῦν μέσα σὲ τρία χρόνια. Σύμφωνοι; Ἄν ὑπογράψετε τὸ συμβόλαιο, ἀπό-ψε θὰ φύγετε γιὰ τὴν Νάπολη νὰ πάρετε τὸ βαπόρι. Δέχεστε;

Ὁ Τζούλιο διστάζει. Τὶ ἀγῶνας γίνεται μέσα του! Μιὰ καλὴ θέ-ση ἕνας λαμπρὸς μισθός, ἡ κοι-νωνικὴ ζωὴ σὲ μιὰ πόλιν γεμάτη γυναῖκες, στὰ μεγάλα ξενοδο-χεῖα... Τὸν βλέπω ἀπ' τὴν γαρα-μάδα τῆς πόρτας ποὺ ὁ σύζυγός μου ἄφησε μισάνοιχτη—νὸ σηκώ-νεται, «θάρρηθ'», σκέφτομαι.

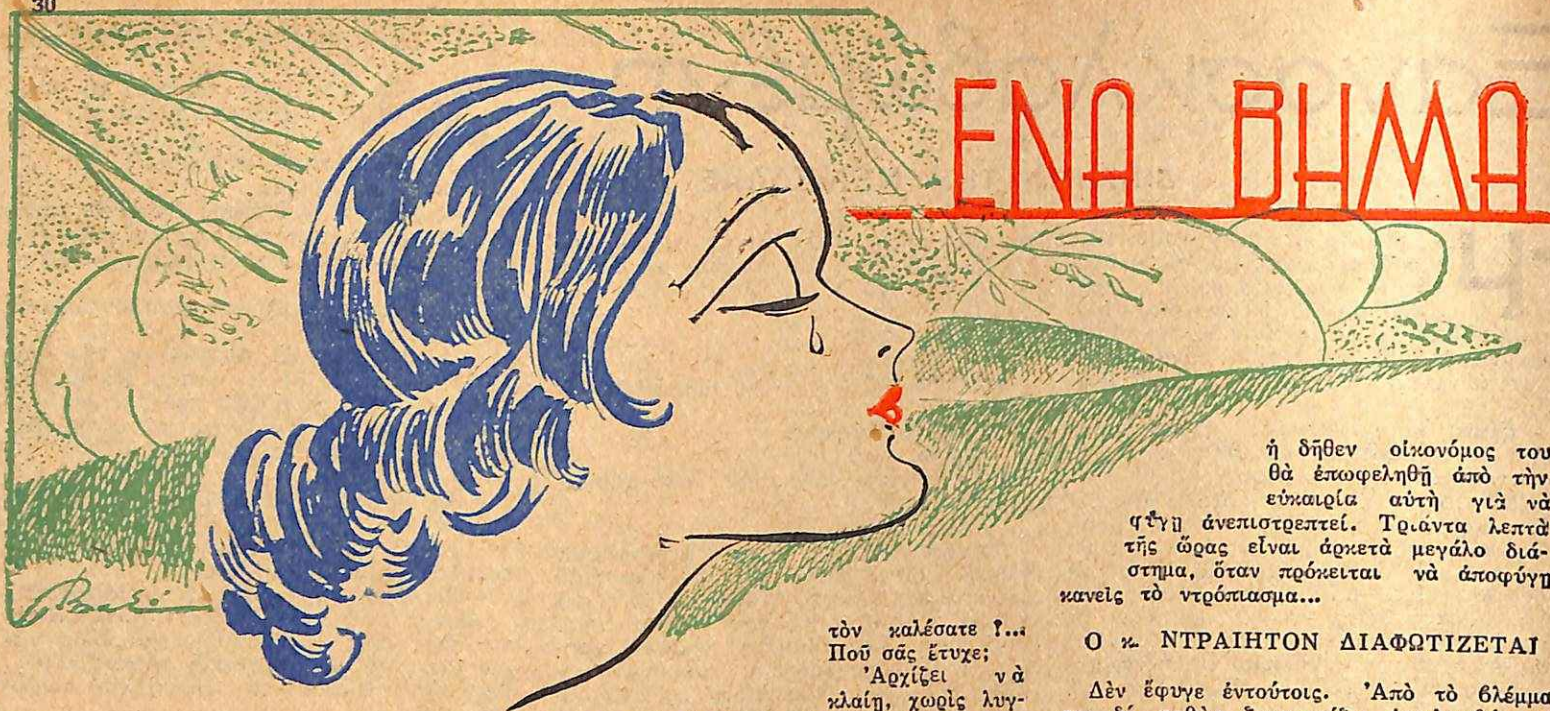
—Δέχομαι, λέει ἀποφασιστικά.

Ὁ σύζυγός μου πλησιάζει τὸ σαλόνι ὅπου βρίσκομαι ἐγώ:

—Ἰρέν, λέει, ἔρχεσαι, σὲ παρα-καλῶ; Ἐλπίζω νὰ κατάλαβες... Καμμιὰ θέση στὸ Κάιρο, κανέ-νας μισθός... Ἦθελα νὰ σοῦ ἀπο-δείξω πόσο μεγάλη ἦταν ἡ ἀγά-πη τοῦ ποὺ τὴν θυσίασε γιὰ δυὸ χιλιάδες λιρέττες μισθό... Ὁρ-βουάρ, κ. Μάρτσα...

Εἴμαστε μόνοι, ὁ σύζυγός μου κι' ἐγώ. Σουρουπώνει. Ὁ σύζυγός μου ἀνοίγει τὸ ραδιόφωνο, παίρ-νει τὴν ἐφημερίδα του. Ἐνας λυγμὸς μὲ πνίγει. Κάθομαι στὰ γόνατά του. Ἀκουμπῶ τὸ κεφάλι μου στὸν ὦμο του, τὸν φιλῶ. Στὰ μάγουλα, στὰ μάτια, στὸ μέτω-πο. Τὸν σφίγγω στὴν ἀγκαλιά μου, ξανασκληρωμένη...

NENEΛΛΑ ΡΟΣΣΙ

ΠΕΡΙΛΗΨΙΣ ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΩΝ

Η νεαρά και ωραιότατη Λαίδη Ρόντα Βέρνερ, ύστερα από μια φοβερή σκηνή με τον σύζυγό της σερ Γάστωνα, ο οποίος την παντρεύτηκε μόνο για την προίκα της και κάνει τη ζωή της άφορητη, τον εγκαταλείπει.

Κατά σύστασιν της θείας της λαίδης Κάρυσφορντ, πηγαίνει ως οικονόμος στο σπίτι κάποιου κυρίου Ντραίητον, κι' εκεί δοκιμάζει μια μεγάλη εκπλήξη όταν βλέπει ότι ο κ. Ντραίητον είναι ένας νέος άνδρας κι' όχι ηλικιωμένος όπως είχαν φαντασθή. Έν τώ μεταξύ ο σερ Γάστων συκοφαντεί παντού την γυναίκα του ότι έφυγε με κάποιο λόρδο Ουίλντς που την αγαπά.

Ο κ. Ντραίητον δεν άργει και από το δλον της Ρόντας και από διάφορα περιστατικά, να καταλάβει ότι η νέα γυναίκα δεν ήταν διόλου γεννημένη για να γίνει οικονόμος και ότι προέρχεται από την αριστοκρατία. Τού κάκου όμως προσπαθεί να της αποσπάσει μια εξήγησή. Μια μέρα ο κ. Ντραίητον προσκαλεί μερικούς φίλους του για κυνήγι. Έν τούτοις η Ρόντα βλέπει μεταξύ των και τον Βέρνερ! Εκείνος δεν την αντιλαμβάνεται, αλλά η Ρόντα, είναι ήδη πανικόβλητη. Παρακαλεί τον κ. Ντραίητον που εμφανίζεται ξαφνικά, να μην την δη ο άνθρωπος αυτός.

11. (Η συνέχεια)

Εκείνος κυριευμένος ήδη από νέες υποψίες, άσπασε ελαφρώς τα χέρια της. —Ποιός άνθρωπος; ρωτά.

—...Εδώ ήταν! Τόν είδα!

—Ποιόν είδατε; Ξαναλέει εκείνος με πολλή ψυχραιμία. Μιλήστε μου, παρακαλώ, ελεύθερα. Αν μπορώ, θα σας βοηθήσω.

—Πώς να με βοηθήσετε;... Τα μάτια της έντρομα προσηλώνονται στην άνοικτη πόρτα.

—Ω! Κλείστε την! Μπορεί να με δη...

Και έπειτα με ψίθυρο που μόλις ακούγεται:

—Λέτε να με είδε; Πέστε μου, λοιπόν! Γιατί δεν μιλάτε... Με είδε άραγε κι' αυτός; Για δεύτερα φορά, βάζει το χέρι της στο μπράτσο του και για δεύτερη φορά εκείνος παραμερίζει αποφεύγοντας την επαφή:

—Αυτός; Ποιός αυτός; Τό όνομά του!

—Ο Γάστων, απαντά εκείνη. —Ω! Γιατί

ΕΝΑ ΒΗΜΑ

ή δὴθεν οικονόμος του θὰ ἐπωφεληθῇ ἀπὸ τὴν εὐκαιρία αὐτὴ γιὰ νὰ γέγῃ ἀνεπίστρεπτεῖ. Τριάντα λεπτά τῆς ὥρας εἶναι ἀκριβὰ μεγάλο διάστημα, ὅταν πρόκειται νὰ ἀποφύγῃ κανεὶς τὸ ντροπιασμό...

Ο κ. ΝΤΡΑΙΗΤΟΝ ΔΙΑΦΩΤΙΖΕΤΑΙ

Δὲν ἔφυγε ἐντούτοις. Ἀπὸ τὸ δλέμμα τῆς δέ, καθὼς ξαναγυρίζει ἀντιλαμβάνεται ὅτι τὸν περιμένε μὲ ἀγωνία:

—Λοιπόν; τὸν ρωτᾷ διασπικᾷ.

—Τί θέλετε; ἀνερωτᾷ ἐκείνος ἀσυγκλῆντος.

—Τὸν εἶδατε;

—Ἄν ἐννοεῖτε τὸν σερ Γάστωνα Βέρνερ, ναι! Τὸν εἶδα!

—Αὐτός, λοιπόν, ἦταν! φωνάζει ἀπελπισμένη ἡ Ρόντα. Τὰ μάτια μου δὲν μὲ γέλασαν... Μὰ γιατί τὸν φέρατε;... Δὲν ὑπῆρχαν ἄλλοι ἄνθρωποι στὸ Λονδίνο παρὰ πῆγατε καὶ καλέσατε αὐτόν;

—Γιατί νὰ μὴ τὸν καλέσω;

—Ναί, βέβαια! Γιατί;... Μὰ γιατί δὲν εἶναι δυνατόν νὰ συμπιέτουν, καὶ σ' ἕνα ἔστω σημεῖο, οἱ σκέψεις καὶ οἱ γνώμες σας. Δὲν ξέρετε τί ἄνθρωπος εἶναι! Πρέπει νὰ ἀπαλλαγῇτε ἀπ' αὐτόν! Καὶ τὸ ταχύτερο μάλιστα... Ὑποσχέθηκε μου πὼς θὰ τὸν διώξετε, αὐριο τὸ πρωῒ...

Καὶ μὲ ἀπερίγραπτη ταραχὴ συνεχίζει:

—Γιὰ σὰς θὰ εἶναι εὐκόλο νὰ τὸ κάμετε αὐτό. Ἐνῷ γιὰ μένα (ἐδῶ ἕνας λυγμός τὴν διακόπτει)... γιὰ μένα, σὺν μείνῃ, θὰ εἶναι καταστροφὴ...

Καταστροφὴ; Ἡ λέξη ἔρχεται τώρα ὡς τελειωτικὴ ἐπιβεβαίωση ὅλων τῶν υποψιῶν του. Μὲ μιὰ κίνηση ἀποστροφῆς ὁ Ντραίητον τὴν ἀφήνει στὴν μέση τοῦ δωματίου καὶ πηγαίνει νὰ ἀναπνεύσῃ στὸ παράθυρο... Ἄν, τοῦλάχιστον ἐπρόκειτο γιὰ κανένα ἄλλο! Ἀλλ' ὁ Βέρνερ εἶναι πασίγνωστος γιὰ τὴν κακίαν του φήμην... τόσο κακὴ ὥστε καὶ μετὰ τὸν ἀνδρῶν ἀκόμη, πολλοὶ νὰ μὴν τὸν χαιρετοῦν. Πρὸ μηνός, ὅταν τὸν κάλεσε νὰ ἔλθῃ γιὰ τὸ κυνήγι, τὸν εἶχε γνωρίσει ἐπιπολαιῶς στὴν Λέσχη, ὅπου τοῦ εἶχαν πῆ, ὅτι εἶναι καὶ καλὸς κνηγός. Ἀπὸ τότε ὅμως, ἀκουσε εἰς βάρος του τόσα πράγματα, ὥστε ἀσφαλῶς, ἂν εἶχε μητέρα ἢ ἀδελφὴ στὸ Κίγκσλανδς, θὰ ἀκύρωνε τὴν πρόσκληση... Καὶ νὰ μανθάνῃ τώρα, ὅτι αὐτὴ ἦταν...

Ἡ φωνὴ τῆς διακόπτει τὶς σκέψεις του:

—Θὰ τὸν διώξετε; ρωτᾷ ἀπὸ μακριά.

—Ὁχι!

—Ὁχι, ἐπαναλαμβάνει ἐκείνη χωρὶς νὰ τὸ πιστέψῃ. Καὶ ὅμως... λέγατε πὼς εἶσθε φίλος μου;

—Τότε! λέγει ὁ Ντραίητον ψυχρά.

—Καὶ τώρα;

ΜΑΣ ΧΟΡΙΖΕΙ ΑΠΟ ΤΗΝ ΕΥΤΥΧΙΑ

—Τώρα δὲν ξέρω. Θυμῶμαι μόνο εἰ ἤμουν τότε.

—Μὴ μοῦ μιλάτε ἔτσι ψυχρά..., λέγει ἡ Ρόντα ἱκετευτικά. Τοῦλάχιστον ὅχι αὐτὴ τὴ στιγμὴ, ποὺ χρειάζομαι βοήθεια... Μὴ μοῦ τὸ ἀρνηθῇτε! Θὰ μπορούσα, βέβαια, νὰ φύγω ἀπ' ἐδῶ. Ἀλλὰ πὼς νὰ θρῆθῶ πάλι μόνη μου στὴν κοινωνία—καὶ στὴν διάθεσή του.

Τὰ μάτια τῆς γεμίζουν πάλι δάκρυα, ἐνῷ ὁ Ντραίητον τὴν παρατηρεῖ μὲ τρόπο. Τί ἀπατηλὴ ποὺ εἶναι ἡ καλλονὴ τῆς! Ἀσφαλῶς θὰ τὴν ἐπαίρνε κανεὶς γιὰ τὴν ἀθωότητα προσωποποιημένη. Εὐτυχῶς ποὺ τὴν ξέρεי καλά καὶ δὲν εἶναι διατεθειμένος νὰ τὴν ξαναπαθῇ...

—Πολλὺ φοβοῦμαι, τῆς λέγει μὲ ὕφος παγερό, ὅτι στὸ ζήτημα αὐτὸ δὲν ἔχω μὲν πρῶτον νὰ σὰς φανῶ εὐχάριστος. Ὁ σερ Γάστων εἶναι φιλοξενούμενός μου, ἐνῷ σεις—Τί μοῦ εἶσατε σεις;

—Ω! Τίποτε! Τίποτε! λέγει ἐκείνη διασπικᾷ.

Γίνεται ὅμως κατάχλωμη καθὼς τὰ λέγει αὐτὰ καὶ σιγά-σιγά ἀπομακρύνεται πάλι πρὸς τὴν ἄλλη γωνία τοῦ δωματίου. Στέκεται ἐκεῖ, μὲ τὰ μάτια καρφωμένα στὸ πάτωμα καὶ τὰ χέρια συμπεπλεγμένα—εἰκὼν ζωντανὴ τῆς Ἀπελσιόας... Ὁ Ντραίητον στὸ θέαμα τῆς καταράται τὸν ἑαυτό του, γιὰ τὴν ἀπανθρωπία μὲ τὴν ὁποία τὴν βασανίζει. Ἀλλ' εἶναι ἀνάγκη νὰ μάθῃ τὴν γυμνὴ ἀλήθεια καὶ ἂν ἀκόμη πρόκειται αὐτὸ νὰ τοῦ στοιχίσῃ τὴν ζωὴ... Διασχίζει τώρα αὐτὸς τὸ δωματίο καὶ τὴν παίρνει ξαφνικὰ ἀπὸ τὸ χέρι.

—Πέστε μου, λέγει μὲ πάθος ἀνυπόκριτο. Πέστε μου, τί σημαίνουν ὅλ' αὐτά;

—Μὴ μ' ἐρωτᾶτε, ἀπαντᾷ ἐκείνη τρέμοντας καὶ προσπαθώντας νὰ ἀπαλλαγῇ.

—Πρέπει! ἐπιμένει ἐκείνος ἀνένδοτος. Δὲν μπορῶ νὰ ζήσω ἂν δὲν τὸ μάθω! Ἀπαντήσατέ μου λοιπόν!

—Μὰ εἶναι τὸ μυστικὸ μου...

—Δὲν εἶναι πιά δικό σας. Ἄν ἄρνηθῇτε θὰ πῶ ὅτι οἱ ὑποψίες μου εἶναι ἀκριβεῖς.

—Υποψίες; Σεῖς ὁ πο σι α ἴ ζ ε σ θ ε;

—Τὸ χειρότερο... Ἀλλ' ὅπωςδήποτε θέλω νὰ τὸ μάθω.

Ἐξ ἐνστικτοῦ ἀντιλαμβάνεται ἡ Ρόντα, ὅτι ἂν δὲν τοῦ φανερώσῃ τώρα τὴν ἀλήθεια θὰ χάσῃ γιὰ πάντα τὴν ἐκτίμησή του.

—Μὰ τί θέτε στὸν νοῦ σας! λέγει ἀπελπισμένη. Καλὰ! Θὰ σὰς τὰ πῶ ὅλα καὶ θὰ κοίνατε μετὰ τὸν δύο... Ἀλλ' ἴσως δὲν θὰ— μὲ συγχωρήσετε.

—Μιλήστε, λοιπόν. Αὐτὸς ὁ ἄνθρωπος, ὁ Γάστων Βέρνερ... τί σὰς εἶναι;

Ἐκείνη μόλις βρίσκει τὴν δύναμιν νὰ ψιθυρίσῃ:

—Σύζυγός μου!

ΠΡΟΤΟΥ ΦΥΓῆ

Νεκρικὴ σιωπὴ ἐπακολουθεῖ. Νεκρικὴ πράγματι, ἀφοῦ γι' αὐτὸν συνεπάγεται τὸν θάνατο τόσων ἐλπίδων. Καὶ ὅμως ὑπάρχει μιὰ ἀχτίδα φωτός. Τὸ γεγονός ὅτι εἶναι σύζυγος ἄλλου, νὰ μὲν τοῦ κλεῖει γιὰ πάντα τὸν δρόμο πρὸς αὐτήν, ἀλλὰ τοῦλάχιστο διαλύει τὴν τρομερὴ ἐναντίον τῆς ὁποψία. Εἶναι τίμια!

Τὴν πρώτη στιγμὴ ὁ Ντραίητον δὲν ξέρει ἂν πρέπει νὰ χαρῇ ἢ νὰ λυπηθῇ.

—Ὁ σύζυγός σας, εἰπατε;

ΤΟ ΑΙΣΘΗΜΑΤΙΚΟ ΑΡΙΣΤΟΥΡΓΗΜΑ ΤΗΣ ΜΙΣΣΕΣ ΧΟΥΓΚΕΡΦΟΡΔ

ἀμφιβολίες νὰ σβύνουν:

—Σὰς ζητῶ συγγνώμην, λέγει συντετριμένος. Φαντάζομαι πόσο θὰ εἴσατε θυμωμένη μαζί μου... Ἀλλὰ πρέπει νὰ λάβετε ὑπ' ὄψιν πόσο παράδοξα εἶναι γιὰ μένα ὅλα αὐτὰ τὰ πράγματα! Καὶ ἔπειτα... ἕνας ἄνθρωπος ποὺ ἔχασε γιὰ πάντα τὴν μόνη ἐλπίδα του, ἀξίζει νὰ συγχωρηθῇ καὶ ἀπὸ τὸν χειρότερό του ἐχθρό.

—Δὲν εἶμαι ἐχθρός σας! λέγει ἐκείνη σιγανά. Καὶ ἔπειτα προσθέτει:

—Φοβοῦμαι, ὅτι φταίω ἐγώ, ποὺ σὰς ἄφηνα νὰ πιστεύετε ἄλλ' ἀντ' ἄλλων. Ἐπρεπε, ἴσως, νὰ σὰς ἔλεγα ἐξ ἀρχῆς, τὴν ἀλήθεια... Γιὰ τίποτε ἄλλο, ὅμως, δὲν μπορεῖτε νὰ μὲ κατηγορήσετε...

—Δὲν ὑπάρχει τίποτε ἄλλο. Ὅλα τελείωσαν! λέγει ὁ Ντραίητον.

—Μὲ συγχωρεῖτε ὑπάρχει! Ὑπάρχει αὐτὴ ἡ ἱστορία τοῦ λόρδου Ουίλντς. Πρέπει νὰ

Ἐπειτα ἀσυναίσθητα σχεδὸν βρίσκονται ἀγκαλιασμένοι. Ἐνα παρατεταμένο φιλί...

σας την πώ... Μπορείτε να με πιστεύετε ή όχι αλλά πάντως πρέπει να είστε εν γνώσει.

—Θα σας πιστεύω!

—Ο λόρδος Ουίλντς, που μου ήταν άδελφός, άλλ' ό οποίος, νομίζω, φαντάστηκε ότι με είχε έρωτευθεί, έφυγε από την Λονδίνο την ίδια μέρα, πού... άπεφάνισα να αφήσω τον Γάστωνα! 'Ήξευρα ότι ο λόρδος Ουίλντς έπρόκειτο να φύγει και ήτο ίσως τρέλλα να κάνω αυτό το πράγμα εγώ... 'Αλλ' είχα τόσο ύποψεση... τόσο πολύ... ώστε δεν σκέφτηκα παρά μόνο πως να σωθώ από τον Γάστωνα—πως να μη τον ξαναδώ πιά... Σάν λαχείο μου φάνηκε τότε ή πληροφορία, ότι κάποιος κύριος ζήτησε οικονομία σε έξοχικό σπίτι. Έκωφελήθηκα της ευκαιρίας και ήλθα εδώ... Μπορείτε να συγκρίνετε τις ήμερομηνίες, αν... αν τυχόν...

—Δεν θέλω ήμερομηνίες!

—Ο άλλος κόσμος θα θέλη, αν ξαναγυρίσω στην κοινωνία. 'Αλλά δεν θα γυρίσω... Έσείς άρνηθήκατε να διώξετε τον σερ Γάστωνα και δεν άποκλείεται να με ι-δω αύριο...

—'Αναστενάζει βαθεία και προσθέτει:

—'Αλλά και αυτό άκόμη αν συμβή, δεν θα ξαναγυρίσω μαζί του, στην παλιά μου ζωή...

—Ο Βέρνερ θα φύγει, διακόπτει άποφασιστικά εκείνος.

—'Α! Έκανε ή Ρόντα χαμογελώντας αλλά χωρίς καμμία χαρά πιά. Τέλος πάντων... 'Αλλά να σας πω το τέλος: Και εγώ και ο Λόρδος Ουίλντς έφυγε, να εξαφανισθούμε σχεδόν μαζί από το Λονδίνο. Το γεγονός αυτό έδωσε στον σύζυγό μου σερ Γάστωνα, μίαν ευκαιρία να στιγματίσει το όνομά μου. Και δυστυχώς την έμεταλλεύθηκε όσον μπορούσε περισσότερο... Αυτό είναι όλο, προσθέτει με χείλη που έτρεμαν και αν έ-λεγε με πιστεύετε.

—Ο λόγος σας μου άρκει!

—Έτσι το λέτε, άπαντά εκείνη με ένα λυγρό. 'Αλλ' είστε και σεις σαν τον άλλο κόσμο—δεν πιστεύετε... Πρέπει, όμως να με πιστεύετε, σ' αυτό το ζήτημα. Μπορώ να βρω, την άκριβή ήμέρα, που έφυγε ο λόρδος Ουίλντς και είμαι βεβαία, ότι ήλθα εδώ μια δυό ήμέρες νωρίτερα...

—Σας είπα, ότι δεν χρειάζομαι άποδείξεις, τονίζει εκείνος, με μικρία. Θέλετε δηλαδή να με προσβάλετε;

—Όστε δεν έχετε καμμία άμφιβολία;

—Ούτε μία, άπαντά εκείνος μελαγχολικά. Μακάρι να είχα! 'Όλα τελείωσαν πιά, ύποθέτω...

—'Η Ρόντα τον κυττάζει για μια στιγμή με άνακούφιση. Έπειτα περιφέρει με άπογοήτευση τα μάτια της στο συμπαιγνικό δωμάτιο, που της έδωσε τόσο καιρό καταφύγιο και άναστενάζει:

—Ναι! Τελείωσαν. Αύριο το πρωί θα φύγω.

—Επακολουθεί μακριά σιωπή, την οποία διακόπτει ο Ντραίητον:

—'Εγώ έχω ένα άλλο σχέδιο. Γιατί να φύγετε. Γιατί να άφήσετε το σπίτι που σας στέγασε έως τώρα και που έλπιζω να σας έγινε άγαπητό;... 'Όχι! Έσείς να μείνετε εδώ και εγώ θα φύγω.

—'Όχι, όχι!

—Σας παρακαλώ! Μη μου αντίλέγετε! έπιμένει εκείνος σοβαρά. Θά ήθελα πολύ, να παρηγορηθώ με την ιδέα ότι βρίσκεσθε εδώ, όταν εγώ θα είμαι...

—Πού; διακόπτει εκείνη με άγωνία.

—Θα ξαναγίω την παλιά μου δουλειά... λέγει ο Ντραίητον μ' ένα βεβιασμένο μειδίαμα. Ξέρετε, πως μ' άρέσουν τα ξύλινα. Θα συγκροτήσω πάλι καμμία έ-

ΕΝΑ ΒΗΜΑ ΜΑΣ ΧΩΡΙΖΕΙ

ΑΠΟ ΤΗΝ ΕΥΤΥΧΙΑ

Ξερευνητική άποστολή και έλπιζω να βρω κάποια διασκέδαση σ' αυτό. Θά...

—'Ω, δεν το πιστεύω, τον διακόπτει εκείνη με δάκρυ στα μάτια. Καμμία διασκέδαση πιά δεν υπάρχει, ούτε για μένα ούτε για σας!

—Διασκέδαση—όχι, λέγει ο Ντραίητον. 'Αλλά θέλω να είστε τουλάχιστο ήσυχοι. 'Υπάρχουν και άλλα πράγματα έξω απ' την διασκέδαση. Μη κλαίτε τώρα, και μ' άπελπίσετε περισσότερο. Τούλάχιστο για τις λίγες ώρες, που μένουν άκόμη, όσπου να φύγω.

—Λίγες ώρες! Τον βλέπει έντρομη. Δεν μπορείτε να φύγετε έτσι γρήγορα. Είναι και οι ξένοι σας. Πώς θα τους άφήσετε;

—'Ω, δικαιολογούμαι πρόχειρα και τους διώχνω με τρέπο. Αυτό είναι το όλιγώτερο. 'Εγώ... Διακόπτει, διστάζει και έπειτα δια μις παίρνει την άπόφασή του: 'Ετελείωσε! Θά φύγω άμέσως!

—Τελείωσε;...

—Ναι, έπαναλαμβάνει ο Ντραίητον με νεκρική ώρηξη, αλλά με σταθερή φωνή. Θά άποχαιρετισθούμε τώρα Ρόντα! Τώρα άμέσως! Ποτέ πιά δεν θα ξαναδωθούμε!

—Ποτέ; 'Ω, όχι!, λέγει εκείνη ταραγμένη με ένα μικρό νευρικό γέλιο. Ξεχνάτε ότι είναι και αύριο...

—Για μās δεν υπάρχει αύριο! Δεν θα σας ξαναδώ!

—Ούτε το πρωί;

—'Η φρίκη ζωγραφίζεται στα μεγάλα στακτογάλανα μάτια της, ενώ με μια άπλησιμένη χειρονομία τον πιάνει από το χέρι:

—Δεν μπορεί να το λέτε σοβαρά! Είναι αδύνατο να φύγετε τώρα! Θέλετε μόνο να με τρομάξετε... Αύριο—αύριο θα σας ξαναδώ...

—Δεν είστε καλά! λέγει εκείνος με δραχνή φωνή. Γιατί με βάλετε σε τέτοιο πειρασμό! Προς χάριν σας, φεύγω όχι προς χάριν μου, Ρόντα, λυπηθήτε με!

—'Α! Πώς μπορείτε να το λέτε! Δεν ξέρετε τί σημαίνει; 'Όταν θα φύγετε τί θα μου μείνει;

—'Η άνάνυση, λέγει εκείνος μελαγχολικά και ή πεποιθήση ότι δεν φάνηκε άνάξιος της έμπιστοσύνης σας...

—Αυτό είναι όλο; Τί φτωχή παρηγορία! Μά δεν έχετε λοιπόν καθόλου καρδιά;

Τον ξανακυττάει με άπερίγραπτο παράπονο:

—'Όστε ώρισμένως... θά... φύγετε;

—Ρόντα, λέγει εκείνος... μόλις συγκρατούμενος... Πέστε μου να μείνω, και μένω!

—Εκείνη δια μις άντιλαμβάνεται την δύναμή της, αλλά διαισθάνεται και τις συνέπειες και ύποχωρεί:

—'Όχι, λέγει με ένα θλιβερό χαμόγελο. Δεν θα σας πω να μείνετε... Ναι! Βλέπω! Είναι άνάγκη να φύγετε... Πηγαίνετε...

—'Εκείνος, προτού άποκλυθήση την μοιραία σάσταση, παίρνει τα χέρια της στα δικά του:

—Δεν θα με ξεχάσετε, ψιθυρίζει με άνεκφραστο πάθος.

—Να σας ξεχάσω!

Το βλέμμα της είναι παραπάνω από εύγλωτο.

—'Αντίο, λοιπόν! 'Αντίο ά γ ά π η μου! Για ένα δευτερόλεπτο κυττάζονται στα μάτια. Και έπειτα, άσυναίσθητα σχεδόν, βρίσκονται άγκαλιασμένοι.

Ένα παρατεταμένο φίλημα. Μία άπελπισμένη προσπάθεια να τον κρατήσει—και έπειτα εκείνος, άποσπόμενος ξαφνικά, φεύγει διασπαστικά. Στο μέσο του δωματίου ή Ρόντα στέκεται πάλι μόνη. Ποτέ δεν ένοιωσε τον έαυτό της τόσο έγκαταλελειμμένο.

ΤΟ ΤΕΛΟΣ ΤΟΥ ΒΕΡΝΕΡ

—'Η ξαφνική άνακοίνωση του Ντραίητον, ότι ήταν ύποχρεωμένος να διακόψει το κυνήγι και να φύγει με το νυκτερινό τραίνο, έγινε δεκτή με έκπληξη από όλους τους ξένους, αλλά πρό πάντων απ' τον Βέρνερ. Τώρα τελευταία έπαυρε όλοένα σπανιότερα προσκλήσεις για καθώς πρέπει σίτια, και γι' αυτό είχε δεχθή με έξαιρετική ευχαρίστηση την πρόσκληση του Ντραίητον. Μια άκαθόριστη μάλιστα ύπόνοια, ότι ένδεχεται να έφθασαν ως τον οικοδεσπότη τίποτε κακές φήμες εις βάρος του, και ότι εκείνος έσπευσε γι' αυτό να διακόψει το κυνήγι, τον έκανε τώρα έξω φρενών.

Οι άλλοι τέσσερες καλεσμένοι, μετά την πρώτη έκπληξη άκουσαν με πολλή συμπάθεια τις δικαιολογίες του Ντραίητον μολονότι εκείνος άπέφυγε να καθορίση τον λόγο της ξαφνικής του άναχώρησης. Το πρόσωπό του, όμως, τόνον χλωμό και άπελπισμένο, μιλούσε άρκετά άφ' έαυτού, ώστε να μη τον παρεξηγήσουν. Τον άπεχειρέτησαν με θερμή χειραψία, και άφου πέρασαν άκόμη την νύχτα στο Κίγκολαντς, πήραν τὸ πρωί τὸ πρόγευμά των, κι' έτοιμάσθηκαν να φύγουν.

Ο Βέρνερ μόνο δεν κατόρθωσε ούτε τότε να κρύψει την κακή του διάθεση:

—Σάν πολύ άγαρμος, σ'ότος ο τρόπος, είπε κατά τὸ πρόγευμα, έννοώντας την ξαφνική άναχώρηση του οικοδεσπότη.

Κανείς όμως δεν του άπήντησε. Και στο θαγόνι, όπου βρέθηκε πάλι μόνος του—οι άλλοι κάθισαν σ' ένα διαμέρισμα, όπου ύπνηχαν μόνο 4 θέσεις—έξακολουθούσε να νευριάζη με τις δυσάρεστες σκέψεις του.

—'Ηταν μεσημέρι, όταν έφθασε στο Λονδίνο και γι' αυτό άφου δίστασε λίγο, διέταξε τὸν άμαξά του μονίππου του να τὸν οδηγήσει στην Λέσχη... «Κατά πάσαν πιθανότητα θα είναι άδειανή άκόμη—σκέφθηκε και δεν θα κινδυνεύη κανείς να συναντήσει παλιές γνωριμίες». Γιατί τελευταία, ο σερ Γάστων είχαν άρχιση να άποφεύγη τις παλιές γνωριμίες.

—Έκανε λάθος, έντοούτοις. 'Εκείνο τὸ άπόγευμα ή Λέσχη φιλοξενούσε άρκετους γνωστούς. Τὸ κυνήγι τὸν δρτυκίων βρίσκεται πιά στο τέλος του και πολλά μέλη, ξαναγυρίζοντας απ' την Σκωτία, είχαν έπαναλάβει την παλιά των ζωή.

—Ένας πυκνός όμιλος, βρίσκονταν ήδη στο καπνιστήριο, εκείνη την ώρα. Και στο άκρο της αίθουσας, δύο κύριοι που μόλις είχαν φθάσει—συνωμιλούσαν ιδιαιτέρως, με φωνή χαμηλή και ύφος ζωηρό... Καθὸς έμπαινε ο Βέρνερ, ο ένας απ' τὸς δύο άφίκε άπότομα τὸν σύντροφό του και προχώρησε κατ' εὐθείαν πρὸς τὸν σερ Γάστωνα, με ύφος άπειλητικό σχεδόν.

—'Ηταν ο λόρδος Ουίλντς.

(—'Η συνέχεια στο προσεχές)

ΤΕΡΑΤΕΙΕΣ ΤΟΥ 'ΛΩΠΟΔΥΤΗ - ΦΑΝΤΑΣΜΑ,,

Στις ρόδες του τραίνου

ΤΟΥ ΧΕΡΜΑΝ ΛΑΝΤΟΝ

γάρου που με κόπο ο νέος με τὸ σμόκιν έμπόδιζε να μη λυντσάρη τὸν διαρρήκτη.

—'Ελα δὸ Τζόν! διέταξε συγκινημένος τὸν θαλαμηπόλο. Πάρε τὸ τὸ περιστροφὸ και κράτα τὸν εἰς άπόσταση. Μὲ τὸ παραμικρὸ τινάξ του τὰ μυαλά στὸν αέρα.

Και προχωρώντας στὸ τηλέφωνο έγύρισε τὸ καντάν.

—'Αλλό-άλλό! 'Ο ἱνσπέκτορ τῆς ύπηρεσίας παρακαλῶ... 'Εδὼ μέγαρο τοῦ τραπέζιτου Μάκ 'Όουεν. Είναι δυνατό νὰ έλθετε ὡς ἐδῶ;... Πρόκειται περὶ διαρρήξεως μετὰ φόνου... Θὰ έλθετε σεις ὁ ἴδιος; Θανατώσα... Περιμένω... Κρατῶ τὸν ληστὴ ὑπὸ τὴν άπειλή τοῦ περιστρόφου μου... Γρήγορα παρακαλῶ...

Και πρὶν περάσουν δέκα λεπτά τῆς ώρας έφθανε ὁ ἱνσπέκτορ. Μόλις ὅμως πέρασε τὸ κατώφλι τῆς κρεβατοκάμαρας έμεινε σὰν άπολιθωμένος:

—'Ω! 'Ο μίστερ «Λωποδύτης-Φάντασμα!», φώναξε.

—'Ηταν ὁ θανάσιμος διώκτης τοῦ θρυλικοῦ λωποδύτη, ὁ ἱνσπέκτορ Σούμερ, ὁ ὁποῖος έξηρεκλούθησε θριαμβευτικά:

—Πολλές φορές πᾶει ἡ στάμνα στὴ βρύση ἀλλὰ δὲν μπορεί παρὰ νὰ σπάσει μιὰ μέρα.

Και στρεφόμενος πρὸς τὸν νεὸ με τὸ σμόκιν:

—Εἴστε ἀνθρωπὸς τοῦ θύματος;

—Μάλιστα. 'Ονομάζομαι Ντήκ 'Όμπερ-χέιμ και ήλθα πρὸς μὴνός ἀπὸ τις 'Ινδίες. Μένω στὸ μέγαρο. 'Απόψε ήμουνα στὸν κινηματογράφου ὅπου παρηκολούθησα τὴν προβολὴ «'Ο Θυράνός των Τροπικῶν». 'Ιδού και τὸ άπόκομμά τοῦ εἰσιτηρίου μου. Μπαίνοντας, άκουσα θόρυβο στὸ γραφεῖο τοῦ θεῖου μου και περιέργως νὰ δῶ ἂν ὁ θεῖος μου έγραζόταν, άκόμη, έπίσης αὐτὸ τὸ ληστὴ μπροστὰ στὸ χρηματοκιβώτιο που είχε διαρρήξει. Τοῦ κόλλησα τὸ περιστροφὸ στὸν κρόταφο και τὸν πέρασα ἐδῶ μέσα γιὰ νὰ ξυπνήσω τὸ θεῖο μου ἂν κοιμόταν και γιὰ νὰ τηλεφωνήσω και βρῆκα τὸν θεῖο μου δολοφονημένο. Βλέπετε αὐτὸ τὸ χάλκινο ἄγαλμα τῆς 'Αφροδίτης που βρίσκεται πεταγμένο ἐκεῖ και είναι δοιτηγμένο στὸ αἷμα; Μ' αὐτὸ τοῦ έσπασε τὸ κεφάλι.

Σοβαρός, αὐστηρός, ὁ Σούμερ προχώρησε πρὸς τὸν «Λωποδύτη-Φάντασμα» ὁ ὁποῖος δὲν εἶχεν άνοίξει τὸ στόμα του νὰ πῇ λέξη:

—Τὰ χέρια σου!

Τοῦ πέρασε τις χειροπέδες χωρίς αὐτὸς νὰ φέρῃ τὴν παραμικρὴ αντίσταση.

—'Απὸ ἐδῶ τώρα νὰ σας δείξω τὸ χρηματοκιβώτιο, λέει ὁ Ντήκ 'Όμπερχέιμ.

Πέρασαν ὅλοι στὸ γραφεῖο και ὁ Σούμερ κρατώντας τὸν «Λωποδύτη-Φάντασμα» ἀπὸ τὸ μπράτσο προχώρησε πρὸς τὸ άνοιχτὸ

χρηματοκιβώτιο ὅταν ξαφνικά άκούσθηκεν ἓνα δυνατό «πάφ!» και τὸ δωμάτιο πλημμύρισε ἀπὸ ἓνα πυκνὸ νέφος.

Κρατώντας τὴν άναπνοή του ὁ «Λωποδύτης-Φάντασμα» έβγαλε ἀπὸ τὴν τσέπη του ἓνα βαμβάκι βρεγμένο με κάποιο ὑγρὸ και τὸ έφερε στὴ μύτη του ἐνῶ άκουε γδούπους σωμάτων που έπεφταν. 'Όταν σὲ λίγο διαλύθηκε τὸ σύννεφο εἶδε τὸν Σούμερ και τὸν Ντήκ 'Όμπερχέιμ άναίσθητους στὸ πάτωμα. 'Αναίσθητο κοιτόταν και δολιχόρη τὸ προσώπικό.

—'Εβγαλε ἀπὸ τὴν τσέπη τοῦ Σούμερ τὸ κλειδί τῆς χειροπέδας άπελευθερώθηκε, έγραψε δυὸ λέξεις σὲ ἄλλο έπισκεπτήριό του, τὸ άφησε στὰ δάκτυλα τοῦ Σούμερ και έφυγε.

—'Όταν ὕστερα ἀπὸ μιὰ ὥρα συνήλθεν ὅλος ὁ κόσμος, ὁ Σούμερ διάβαζε λυσώνας τὸ έπισκεπτήριό που βρῆκε στὰ δάκτυλά του: Καλὰ ξυπνήτωρία. 'Ο «Λωποδύτης-Φάντασμα»!

—Τὸ κλασικὸ του κόλπο! άφρισε ὁ άστυνομικός.

ΑΚΡΟΒΟΛΙΣΜΟΙ

Τὴν ἄλλη μέρα πρωί-πρωί, ὁ Μάρτεν Ντάλ δέχθηκε τὴν έπίσκεψη τοῦ Σούμερ.

—Γεῖά σου Σούμερ! λέει σὲ εὐθυμὸ τόνο ὁ άριστοκράτης μόλις εἶδε τὸν άστυνομικὸ νὰ μπαῖν σὰν βρεγμένος γάτος στὸ δωμάτιό του. Πὼς αὐτὸ τὸ καλὸ τέτοια ὥρα; —Χμ... Νά... 'Ηλθα νὰ πάρω τὸν πρωινὸ καφέ μου μαζί σου και παίρνοντάς τον νὰ σὲ ρωτήσω τί ἰδέα έχεις γιὰ τὰ κεραινοβόλα νερκωτικά αέρια.

—'Όχι! Έχουν προοδέψει καταπληκτικά οἱ σοφοί μας στὸ πεδίο αὐτό.

—Έτσι ἔ; 'Όστε ὁ «Λωποδύτης-Φάντασμα» εἶσαι σοφός;

—Δὲν είναι άπίθανο. Γιατί αὐτὴ ἡ έρώτηση;

—Νά, γιατί χθές βράδυ έκανε πάλι τὰ δικά του.

—Τί μου λές! Τί σοῦ ξανασάκρωσε; Λέγε νὰ γελᾶσω...

—Δὲν είναι γιὰ γέλια τὸ χθεσινὸ του κατόρθωμα. Είναι γιὰ κλάματα.

—Ναι; Ἀληθές;

—Τιποτένια πράγματα που μπορούν νὰ τὸν στείλουν στὴν κρεμάλα. Διέρηξε ἓνα μέγαρο και ἓνα χρηματοκιβώτιο, σκότωσε τὸν ἰδιοκτήτη ὁ ὁποῖος τὸν είχε πιάσει ὡς πὼς συμπεραίνω, καί...

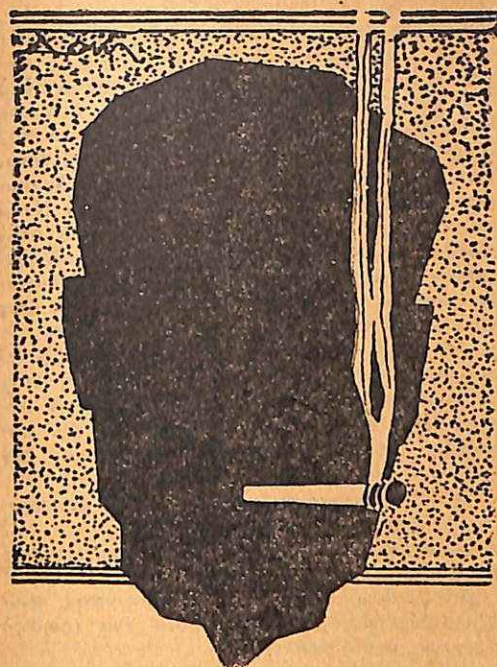
Και με λίγα λόγια ἀλλὰ σταράτα και κυττάζοντας τὸν στὰ μάτια τοῦ διηγήθηκε ὅσα ὁ άναγνώστης γνωρίζει.

—'Ο Μάρτεν Ντάλ οὔτε τὸν διέκοψε καν. Τὸν άφησε νὰ τελειώσει και τότε μόνο άνοίξε τὸ στόμα του.

—Σούμερ, σὰν νὰ μου φαίνεται πὼς τὸ νερκωτικὸ δὲν ἀποδίδωσκε!

—Τὰ πράγματα μιλούν μόνα τὰν! 'Ο «Λωποδύτης-Φάντασμα» βρέθηκε σὲ δύσκολή θέση και γιὰ νὰ μὴ συλληφθῇ τοῦ έσκαψε μιὰ μετὰ τὸ ἀγαλματῖν τῆς 'Αφροδίτης στὸ κεφάλι νομίζοντας ότι έτσι θὰ τὸν έθετε ἐκτός μάχης και τὸν σκότωσε!

—Δὲ σοῦ λέω ἐνῶ πὼς λές θλακίες σήμερα πρωί-πρωί; 'Αλλὰ βρε ἄνθρωπε τὼν

Ο «ΛΩΠΟΔΥΤΗΣ - ΦΑΝΤΑΣΜΑ» ΣΕ ΔΥΣΚΟΛΗ ΘΕΣΗ

διαρρήκτης έσφιξε τὴ γροθιά του μόλις κατόρθωσε και άνοίξε ὕστερα ἀπὸ προσπάθεια δέκα λεπτῶν τὸ χρηματοκιβώτιο. Λογάριαζε νὰ βρῇ μέσα θησαυροὺς και δὲν βρῆκε ἄλλο ἀπὸ διβλῖα διπλογραφίας, μερικὲς σημειώσεις και ἓνα καρνέ άποδείξεων. Πειστωμένος, έβγαλε ἀπὸ τὴν τσέπη του ἓνα έπισκεπτήριό, έγραψε πάνω σ' αὐτὸ λίγες λέξεις φωτιζόμενος με τὸ κλεφτοφάναρὸ του, άφησε τὸ έπισκεπτήριό του μέσα στὸ χρηματοκιβώτιό του και έτοιμάστηκε νὰ κλείσει τὴν πόρτα του και νὰ φύγει ὅταν ένοιωσε στὸν κρόταφό του τὴν κάννη ἐνὸς περιστρόφου και άκουσε μιὰ έπιτακτικὴ φωνή:

—Ψηλά τὰ χέρια φιλαράκο μου!

Τὴν ἴδια στιγμή άκούσθηκε ὁ διακόπτης τοῦ ηλεκτρικοῦ και τὸ ἰδιαίτερο γραφεῖο που ὁ τραπέζίτης Μάκ 'Όουεν είχε στὸ μέγαρό του πλημμύρισε ἀπὸ φῶς. 'Ο διαρρήκτης, με ὑψωμένα τὰ χέρια εἶδε τότε ἀπέναντί του ἓνα νεὸ εἰκονιστὸχτὸ περίπαυ χρόνου, ντυμένο με σμόκιν:

—Πάνω στὴν ὥρα έφθασα, λέει γελώντας σαρκαστικά. Μὲ τὴν παραμικρὴ ὑποπτη κίνηση που θὰ κάνης, σὲ σακάνεψα! Προχώρει μπροστὰ. 'Ανοίξε εκείνη τὴν πόρτα και πέρασε μέσα νὰ σὲ παρουσιάσω στὸ θεῖο γεύ.

Θέλοντας και μὴ και με τὰ χέρια ὑψωμένα, ὁ διαρρήκτης προχώρησε και πέρασε στὸ ἄλλο δωμάτιο. 'Ο νέος με τὸ σμόκιν μπῆκε ὕστερα ἀπὸ αὐτὸν και γύρισε τὸν διακόπτη. Μόλις ὅμως φωτίσθηκε τὸ δωμάτιο που ήταν μιὰ κρεβατοκάμαρα, ὁ διαρρήκτης έμεινε σὰν στήλη ἄλατος και λίγο έλειψε νὰ ξεφωνήσει ἀπὸ τὴ φρίκη.

Στὸ πάτωμα διέκρινε ἓναν ήλικωμένο άντρα ξαπλωμένο ἀνάσκελα με τὸ κεφάλι άπαίσια σπασμένο. 'Ο διαρρήκτης άναγνώρισε άμέσως τὸ πτώμα τοῦ τραπέζίτη Μάκ 'Όουεν.

—Τί! λέει σπαραχτικά ὁ νέος. Σκότωσε τὸν θεῖο μου; 'Όστε δὲν εἶσαι μόνον διαρρήκτης!

Και άρχισε νὰ οὐρλιάζη σπαραχτικά:

—Τζόν! Πέτερ! 'Αντρίους! Βοήθεια! Δολοφόνησαν τὸν θεῖο μου!

Σὲ λίγο, ἡ κρεβατοκάμαρα τοῦ τραπέζιτου πλημμύριζε ἀπὸ τὸ προσωπικό τοῦ με-

ΕΞΑΙΡΕΤΙΚΩΣ ΕΝΔΙΑΦΕΡΟΥΣΑ
ΑΥΤΟΤΕΛΗΣ ΠΕΡΙΠΕΤΕΙΑ ΤΟΥ
ΜΑΡΤΕΝ - ΝΤΑΛ

εικόλων συμπερασμάτων, για ποιά λόγο θα τον χτυπούσε με το χάλκινο αγγαλμα αφού είχε τέτοιες άποψεις στην τσέπη του; Για να κάνει γούστο;

Ο Ινσπектор Σούμερ έμεινε με άνοιχτο το στόμα μη ξέροντας τί να απαντήσει. Η παρατήρηση του φίλου του τόν ελκεν αποστομώσε.

—Τα πράγματα Σούμερ μιλούν πολύ καθαρά αλλά εσύ δεν έσπουδασες καλά τη γλώσσα των. Να λοιπόν τί λένε τα πράγματα. Ο Ντήκ Όμπερχειμ είναι ένας τυχοδιώκτης που μόλις έπέστρεψε από τις Ίνδιες. Χθες το απόγευμα πήγε στον κινηματογράφο και είδε την προβολή του «Ουρανού των Τροπικών» για να ξέρη σήμερα να την διηγήθῃ. Ήλθε στο μέγαρο, κατά τις έννη δολοφόνησε τον θείο του, έκλεψε ό,τι βρήκε μέσα στο χρηματοκιβώτιο, κλείδωσε την κρεββατοκάμαρα, έβαλε το σμόκιν του και πέρασε από τον κινηματογράφο του οποίου εχε διη από το απόγευμα την προβολή, αλλά έσφαλώς λίγες λέξεις με την ταξιδιάρικα στην οποία θα έδωσε και ένα ήγεμονικό πορτοφόλι για να τον θυμάται αν έρωτηθῇ και το άδικοφιλολογικό «άλλοθι» είναι έτοιμο για ξεφορμόσιμα. Βρέθηκε επικοινωνήτρια του «Λωποδύτη-Φάντασμα»;

—Ναι. Μέσα στο χρηματοκιβώτιο.

—Τί το έγραφε;

—Τόν ειρωνεύονταν. «Έτοιμα φτώχεια μίστερ Μάκ Όουεν; Κρίμα ο κόσμος μου. Θα σάς στείλω αύριο μια λίβρα κρέας, κρεμμύδια και ψωμί».

—Ωστε; Ο «Λωποδύτης-Φάντασμα» δεν βρήκε ούτε σελήνη μέσα στο χρηματοκιβώτιο; Τά είχε πάρει όλα προηγουμένως, ο μίστερ Ντήκ Όμπερχειμ! Λοιπόν έχω ένα σχέδιο.

—Λέγε το.

—Δεν είναι ώρα. Αυτή τη φορά θα ένεργήσω μόνος μου. Σου υπόσχομαι δὲ να το ελίζω το προσωπίο πιδ γρήγορα από όσο χρειάζεσαι. Πάμε τώρα στην τραπεζαρία γιατί δεν βλέπω την μύτη μου από την πείνα.

Ο ΠΟΝΤΙΚΟΣ ΣΤΗ ΦΑΚΑ

Ο καταζητούμενος για το έγκλημα «Λωποδύτης-Φάντασμα» όπως ήταν φυσικό δεν συνελήφθη και αυτή τη φορά και ένῷ ο τύπος ελρωνεύονταν την «Σκότλαντ-Γουάρδ» ο Ντήκ Όμπερχειμ, μόνος κληρονόμος του θύματος γινόταν κάτοχος της κολοσιαιάς έκελης περιουσίας.

Πέρασαν δυό εβδομάδες από το δράμα και είχαν αρχίσει να πιστεύεται ότι και η υπόθεση αυτή θα ριχνόταν στο χρονοντούλαο της δικαιοσύνης, όταν ο Ντήκ Όμπερχειμ δέχθηκε ένα απόγευμα τη επίσκεψη ένῷ περιέργου τύπου.

Ήταν ένας ψηλός μελαγχρινός και σφιχτοδεμένος νέος με άθλητικό παράστημα, ηλικίας τριάντα περίπου χρόνων, άφογα ντυμένος και που στείονταν αλγιστος σάμπως να φορούσε λατινικό κορσέ ή θώρακα κάτω από το γιλέκο του.

—Ο μίστερ έπιθυμεί;

—Ονομάζομαι «Έλλης Πάγκερ, είμαι Άμερικανός ντέκετιβ περατινός από το Λονδίνο, έξασκώ το επάγγελμά μου από δεκαετίας και ήλθα να σάς προσφέρω τις υπηρεσίες μου για την έξιχνίαση του μυστηρίου του φόνου του θείου σας.

—Αλλά αγαπητέ μου κύριε, το έγκλημα έξιχνιάσθη κιόλας. Τό ζήτημα είναι πώς δεν συνελήφθη ο δολοφόνος. Είσθε Ικανός να συλλάβετε τόν σατανικό «Λωποδύτη-Φάντασμα»; Θα σάς έλεγα μπράβο.

—Χυ! Άρχίζουμε βλέπω από την αρχή της συνουσίας σας να μη συνεννοούμεθα.

—Τί θέλετε να πῆτε;

—Λοιπὸν να με παρη κανεis ειδηση, έκαμα την έρευνά μου γιατί η υπόθεση αυτή μου κίνησε το ενδιαφέρον και σχημάτισα τη γνώμη πως ο δολοφόνος δεν είναι ο «Λωποδύτης-Φάντασμα».

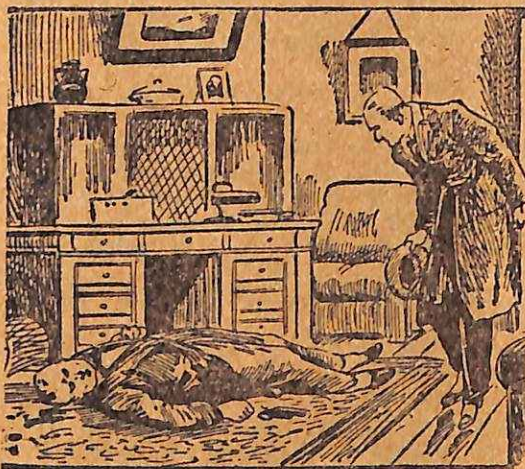
—Σας συγχάρη! Άφου συνελήφθη εδὼ μέσα αυτός ο ληστής!

—Δὲν σημαίνει. Ο «Λωποδύτης-Φάντασμα» ούτε δολοφονεί ούτε και πληρώνει. Άφου είχε μαζί του την άμυνά έκεινη με το ναρκωτικό, θα νάρκωνε το θείο σας όπως αργότερα σας νάρκωσε όλους. Δὲν θα τὸν σκότωνε. Ο δολοφόνος του θείου σας είναι κάποιος που είχε συμφέρον από τὸν θάνατό του. Υποθέτω πως με καταλαβαίνετε. Θα έπιθυμούσα λοιπόν να σάς πω ποιὸν υποψιάζομαι.

—Είμαι περίεργος.

—Υπό ένα ὄρο. Είμαι Άμερικανός και εργάζομαι άμερικάνικα. «Μπίζινες ιζ Μπίζινες»! Έννοώ να κερδίσω από αυτή την υπόθεση. Με καταλαβαίνετε; Θα μου δώσετε λοιπόν δυό χιλιάδες στερλίνες για να σάς τὸν ονομάσω, άσχετως αν σεις ζητήσετε την σύλληψή του ή όχι. Σύμφωνοι;

Ο Ντήκ Όμπερχειμ έκτύπησε σάν φοβιμένος τὸν συνομιλήτη του. Τά μάτια του

Στο πάτωμα διέκρινε ένα ηλικιωμένο άντρα, ξεπλωμένο άνάσκελα...

σκοτείνιασαν και το μέτωπό του ρυτιδώθηκε. Σκέφθηκε λίγες στιγμές και τέλος αποκρίθηκε πηγαίνοντας σε ένα έμαρσι από το όποιο έδγαλε ένα κουτί με ποῦρα.

—Πριν σάς απαντήσω θα ήθελα να μου μιλήσετε πιδ καθαρά. Τί έννοείτε; Ένα ποῦρα;

—Εύχαριστώ. Η πείρα με έχει διδάξει πολλά. Όταν πηγαίνω κάπου για να συζητήσω υπόθεση τέτοιας φύσεως, δὲν πίνω ούτε νερό και δὲν καπνίζω παρὰ από τὰ δικά μου ποῦρα.

—Όπως θέλετε, λέει ο Ντήκ Όμπερχειμ κλείνοντας ὀρηκτικά το ξύλινο κουτί τὸν ποῦρα.

Τὴν ίδια ὥρα ένα πυκνὸ πέτλο έκάλυψε τὰ μάτια του Μάρτεν Ντάλ και πριν προφθάσῃ—γιατί αυτός ήταν ο Άμερικανός—να αντίληφθῇ τί του συνέβαινε κινώθηκε στο πάτωμα άνίκανος για οποιαδήποτε άμυνα. Κλείνοντας το τρυκαρισμένο κουτί τὸν ποῦρα, ο Ντήκ Όμπερχειμ τού ελκεν έξαπαστείλει ένα άγνωστο άναίσθητικό αέριο.

Τώρα ο Μάρτεν Ντάλ τὰ έβλεπε όλα ὅσα γίνονταν και τὰ καταλάβαινε όλα αλλά δὲν μπορούσε ούτε να άντισταθῇ ούτε και να φωνάξῃ. Μια άκατανίκητη δύναμη τού ελκε παραλύνει και τὰ άσκαλόνια του νεύρα και τὴ νλῶσα. Είθε τὸν Ντήκ Όμπερχειμ να διατάξει τὸς ὑποδότες του να μεταφέρουν

τὸν έπισκέπτη του που ελκε άδιαθετῇσει έαφνικά ὡς τὸ αὐτοκίνητο με τὸ όποιο αὐτός ο ίδιος θα τὸν έπῆγαινε στὸν σταθμὸ του υπεραστινὸ σιδοροδρόμου και ένοιωσε τὸς ὑπέρτες να τὸν σηκώνουν και να τὸν βοηθοῦν να περατήσῃ ὡς τὸ αὐτοκίνητο. Τὸν τοποθέτησαν στην θεσούλα πλάι στὸν σωφὲρ και στὸ τιμόνι κάθισε ο ίδιος ο Ντήκ Όμπερχειμ. Τὸ αὐτοκίνητο σταμάτησε στὸν σταθμὸ και ο Ντήκ Όμπερχειμ αφού κατέβηκε πρώτος δόθηκε και αὐτὸν να κατεβῇ και συγκρατώντας τον προχώρησε πρὸς τὸ τραίνο που έτοιμαζόταν να ξεκινήσῃ.

Ο Μάρτεν Ντάλ περπατούσε βασταζόμενος σάν ξεκλειδωμένος. Σάν μεθυσμένος. Έβλεπε τὸς έπιβάτες που τρέχανε να πάρουν θέση στὸ τραίνο, καταλάβαινε τὴν μαρούρα του καταχθονίου ανθρώπου και δὲν μπορούσε να ζητήσῃ βοήθεια!

Θα τὸν έρριχνε στῆς ρόδες μόλις ξεκινούσε τὸ τραίνο να γίνῃ πολτός!

Άκουσε τὸ σφύριγμα της άτμομηχανῆς και τὸ κορνάρισμα του άεμοδίου υπαλλήλου! Έαφνικά, άκουσε κάτι τρομαγμένες φωνές: «Μή! Μή!» και ένοιωσε ένα τρομερὸ χτύπημα στὸ κεφάλι.

□ □

Καθισμένος σε μια άναπαυτική πολυθρόνα και έχοντας τις ποδάρες του έαπλωμένες σε ένα κάθισμα, ο Σούμερ άκουγε τὸ παραμύθια του φίλου του Μάρτεν Ντάλ που κοιτόταν άναίσθητος στὸ κρεβάτι ένῷς νοσοκομείου:

—Αὐτὸς λοιπόν είναι ο θάνατος;

Ο άστυνομικός στρεφόνταν πότε-πότε και τὸν κύτταζε με τὴν στοργή που κυττάζει ένας πατέρας τὸ άρρωστο αλλά και άμυαλο παιδί του.

Υστερα από ὥρες ο Μάρτεν Ντάλ κινήθηκε, άνοιξε τὰ μάτια του, τὰ έβριψε λίγες στιγμές άπορώντας, άνασπώθηκε λίγο και ναγνώρισε τὸν Σούμερ:

—Σούμερ! Ποῦ είμαι;

—Στὸν ψευτικό κόσμο άόκη. Σε συμβουλεύω να έαπλωθῇς και πάλι και να μὴ πολυκοινῶς τὸ κεφάλι σου που είναι σπασμένο για να μὴ κουνηθῇ τὸ μυαλό σου και γίνῃς περισσότερο τρελλὸς από ὅσο είσαι.

Ο Μάρτεν Ντάλ έφερε τὰ χέρια του στὸ κεφάλι του μουρουρίζοντας:

—Τί χτύπημα!

—Και τί σχέδιο! Θα σε πετούσε στὴ σιδοροδρομική γραμμή τὴ στιγμή που ξεκινούσε τὸ τραίνο! Έπαίξε θανμάσια τὸ ρόλο του! Προσπεύετο πὸς προσπαθοῦσε να σε συγκρατήσῃ και πὸς σὺ, τῷφλα σὺ μεθύσι, ήθελες σόνει και καλά να άνεβῇς στὸ τραίνο που ξεκινούσε! Δυστύχημα! Ένας μεθυσμένος παραπάτησε και έπεσε στῆς ρόδες!

—Και πὸς σόθηκα;

—Χυ!... Σε άπαξα από τὰ νύχια του γάρου! Μόνον που για να σε σώσω σε τράβηξα βίαια πρὸς τὰ πίσω και έτσι έπεσες και έσπασες τὸ κεφάλι σου, τὸ όποιο, μὰ τὴν αλήθεια θέλει σπασίμο!

—Πὸς βρέθηκες ἐκεῖ;

—Μέσα νύχτα κατασκόπευα τὸ μέγαρο Μάκ Όουεν και παρακολουθοῦσα τις κινήσεις του Ντήκ Όμπερχειμ. Σε είδα να μπαίνεις μετεμεισμένος και σε άναγνώρισα. Σε λίγο, είδα να σε φορτώνουν σε κατὰ χάλια σε ένα αὐτοκίνητο. Πῆρα ένα ταξί... και... τὰ άλλα τὰ καταλαβαίνεις. Και για να γίνῃς καλά μια ὥρα άρχήτερα, σε πληροφορὸς πὸς ὀμολόγησε κιόλας πὸς αὐτὸς ελκε δολοφονήσει τὸν Μάκ Όουεν. Και τὸς ελκε να γίνῃς σύντομα καλά για να σὺ τραβῆξῃς τὰ αὐτιά, άρδόμετε τρελλέ!

ΧΕΡΜΑΝ ΛΑΝΤΟΝ

ΝΕΟΕΛΛΗΝΙΚΗ ΦΙΛΟΛΟΓΙΑ

ΑΓΩΝΙΑ

ΤΗΣ Κ. Ε. ΡΟΔΗ

Τὸ δωμάτιο ήταν σκοτεινὸ και ὑγρό. Τὸ παράθυρο ήταν πολὺ ψηλά. Ο ἥλιος δὲν τὸβλεπε παρὰ μόνον τὴν ὥρα της δύσεως, και τότε ζωγράφισε ἀπάνω στὸν τοίχο μεγάλες βολές σκιῆς που ζωντάνευαν, ἀνάλογα με τὴν ψυχική διάθεση της στιγμῆς και κρυφὴ λαχτάρα με τὴν έλπίδα, ἡ ἀντιέγγιζαν έαφνικά, μακριά, περασμένα χρόνια με τὴ σκληρή τους θύμηση.

Σιγά-σιγά ο ἥλιος αποτραβιόταν, κι' έσβυνε τις φαντασματικές εικόνες. Τῆς ρούφουσε ἡ νύχτα, πάντα ζηλιάρα και διαστεική. Και τὸ καντήλι π' άναβε άμέσως, ἐκεῖ ψηλά στὴ σκεπή, λὲς από μαγικὸ χέρι, σφουγγαρίζει αλύπτητα τὸ άσύγκριτο δράμα. Όλα πέθαιναν τότε, ένα θάνατο τραχύ, χωρίς έπαύριο. Και ήταν, σὰ νακλινει κάπου μια πόρτα βαρειά, σκορπίζοντας τὴ νεκρά. Κάθε μέρα τὸ ίδιο.

Οἱ ὥρες που περνοῦσαν τραβοῦσαν κάτι ἀπ' τὴν ψυχή. Σταλαματιά-σταλαματιά, χάνονταν ὅλος ο θσαυός. Άδικοι κόποι, άνώφελες φροντίδες. Παντοῦ μεγάλες, μαρμαρίνες πλάκες.

Τὸ πεπρωμένο γέλοῦσε τὴν πιδ ἀπαίσια γκριμάτσα του. Τίποτα δὲν έναντιωνόταν στὴ φριχτὴ δύναμη. Άκόμα κι' οἱ τοίχοι φανέρωναν μια σιωπηλὴ έχθρα.

Σ' αὐτὸ τὸ περιβάλλον, με τὸ νοῦ σκοτεινιασμένο από τὸν έφιάλτη της ηλεκτρικῆς καρέκλας, ζούσε ο άνθρωπος. Άλλ' ανθρωπος ήταν αὐτὸ πιά, ἡ ἡ τελειότερη ανθρωπινὴ μηχανή;

Όλα γινόταν μηχανικά: τὸ φαί, ο ὕπνος, τὸ πῆγαινε-έλα, τὸ άτέλειωτο πῆγαινε-έλα. Μόνον τὸ μυαλό εργαζόταν, αλύπτητα εργαζόταν. Καμμιὰ φορά σάν ἀνάλαμπες περνοῦσαν μέσα στὸ σκληρὸ τὸν δέμημα. Και τότε, ἀπ' τὴν συγκίνηση, λύγιζε τὸ κορμί.

Ήξερε τί τὸν περίμενε, κι' ήξερε πὸς τίποτα δὲν μπορούσε να τὸν σώσῃ. Κι' αὐτὸ ήταν ο καθημερινός του έφιάλτης. Όχι πὸς φοβόταν τὸν θάνατο, ἀλλ' ἡ άτέλειωτη άναμονὴ της μοιραίας στιγμῆς, που μπορούσε ναρθῇ αὔριο, ἡ τὴ νύχτα, ἡ και τώρα, έκλεβε κάθε μέρα, λίγο πιδ πολὺ ἀπ' τὸν ἀπελπισμένο κοινισμό του.

Οἱ φύλακες δὲν τού μιλούσαν. Τού φαινόταν αλῶνες που δὲν ελκε άκούσει τὴν ἰδια τὴ φωνή του. Και καμμιὰ φορά, από ένα παρὰξενό φόβο μὴ τυχὸν και βουβαθῇ—και γιατί; Άφου ήταν χαμένος!—κρυφομιλούσε μόνος του, και τότε, μέσ' στὸ σκοτάδι, αὐτὴ ἡ μισοσβυσμένη φωνή, που έτρεμε από μια φριχτὴ άγωνία, τὸν άγρίεψε τὸν ἴδιο σε τέτοιο βαθμό, ὥστε πολλὲς φορές να νομίζει πὸς κάποιος ἄλλος μιλά δίπλα του...

Οἱ ὥρες κυλούσαν αργά—χλωμές κοπέλες με τὴν έκφραση τὸν πόνο. Μιά-μιά έσβυναν για πάντα. Ήθελε να τις περιφρονήσει με ἡ καρδιά του σπαταρούσε από έναν άφάνταστο καῦμό. Και τότε, για να δόσῃ κουράγιο στὸν έαυτό του, προσπαθοῦσε να δέλῃ με τὰ μάτια τις έλπίδες τις ὥρες, ψήλαστες κοπέλλες, ντυμένες στ' άσπρα, σάν φαντασματὰ ὀφθαλμα—τις μελλοντικές ὥρες. Άλλά κι' αὐτὲς με τὴ σειρὰ τους, τὸν άπαρνούσαν, κι' ἡ ψυχή, που γύρευε άδιάκοπα ένα στήριγμα, Ικανὸ να τὴν συγκρατήσῃ, έβλεπε να χάνονται τὰ δνεικά της...

Ένα βράδυ, τὴν ὥρα που ο γέρο-φύλακας τραβοῦσε τὴν πόρτα πίσω του, μετὰ τὴ νυχτερινὴ έπίσκεψη, τὸς πέταξε μ' άδιαφορία:

—Εἶναι γι' αὔριο.

Τότε για πρώτη φορά κλονίστηκε, και στὸ πεθαμένο του βλέμμα πέρασε σάν μια άστραπή. Κι' ὅταν έμεινε μόνος, ξέσπασε σ' ένα γέλιο, ένα άπαισιο γέλιο που δὲν ελκε τίποτα τ' ανθρωπίνου. Και πιδανοντας τὸ κεφάλι του σὰ δυὸ του χέρια, άρχισε να συλλογίζεται τὸ έγκλήμα του, μια δραματικὴ περιπέτεια, από τὴν όποία άδικα προσπαθοῦσε να τὸν σώσῃ ο γνωστότερος δικηγόρος.

Κόσμος και κοσμάκης ελκεν ενδιαφερεθῇ για τὸ αἶνιγμα που έκρυβε ἡ σιωπὴ του. Γιατί οἱ παραλήψεις κι' οἱ άπειλές, τίποτα, δὲν τὸν κατέφεραν να ὀμολογήσῃ τὴν ένοχή του. Μπροστὰ σ' αὐτὴ τὴν έπιμονή, τὸ πλῆθος άγαναχτούσε και θαύμαζε.

Τῆς παγίδες που τοῦστηναν στὸ δικαστήριο, ήξερε να τις παραμερίζῃ με τὸ μόνον ὄπλο, που ήταν και τὸ πιδ άδύνατο να νικηθῇ: τὴ σιωπή. Τὴ σιωπὴ μεταχειριζόταν ὡς μέσο σωτήριου άπέναντι στῆς άδικαιες έρωτήσεις.

Οἱ δικηγόροι τὰ ελκεαν χαμένα, και τὸ κοινὸν άρχιζε να τὸν συμπαθῇ. Γυναικες τού έγραφαν έρωτικά γράμματα...

Όλα χαρτί για στάχτη...

Κι' ὅλες οἱ προσπάθειες τού δικηγόρου του, τὸς πιδ φημισμένου δικηγόρου της πόλεως, χτυποῦσαν στὸν βράχο αὐτόν τὸν αἶνιγτο κι' αἰλόνητο βράχο της σιωπῆς.

Τί έγκλημα ήταν τὸ δικό του; Ποῖον προσπαθοῦσε να σώσῃ με τὴν υπερέφανη στάση του, που θὰ τὸν στοίχιζε ἴσως και τὴ ζωή;

Κανεὶς δὲν μπορούσε να τὸν καταλάβῃ, καθὼς υπέφερε διπλά, αλλά κρατοῦσε καλά τὸ μυστικό του, μὴ τυχὸν και βασανιζόταν για χάρη του κανένας ἄλλος...

Έπὶ τέλους ἡ μοιραία στιγμή ελκε φθάσει. Άλλ' αν κι' ὅλοι τὸ περίμεναν με λαχτάρα, και κείνο τὸ βράδυ δὲ μίλησε.

Ἡ αὐγὴ τὸν βόηκε στὴν ἰδια θέση: τὸ πρόσωπο αλλοιωμένο ἀπ' τὴν άγωνία, τὰ μάτια λάμπανε από τὸν πυρετό, τὰ χέρια ματωμένα από μια φριχτὴ προσπάθεια να έπιβληθῇ στὸν έαυτό του. Όταν ο φύλακας ήρθε να τὸς άναγγελλῇ μ' έπίσημο ὕφος τὴν ὥρα της έκτελέσεως, τὸ κορμί του άνεσκήρτησε, κι' ἀπ' τὰ μάτια του πετάχτηκαν σπῆδες. Σπρώθηκε ὀρθος, και δὲν ξανακάθισε πιδ.

Τὸ στόμα του ήταν στεγνὸ και τὰ πόδια του έτρεμαν. Άλλ' ὅταν ήρθαν να τὸν παραλάβουν για να τὸν οδηγήσουν στὸν ἰδιαίτερο θάλαμο, τὸ δῆμα του ήταν σταθερό, και στὸ αντίκρισμα της ηλεκτρικῆς καρέκλας δὲν έδειξε καμμιὰ συγκίνηση.

Και τότε, ὅταν τὸν ελκεν πιδ σφηνώσει στὴν πολυθρόνα, και τὴν στιγμή που άρχιζε να διαχετεύεται τὸ ἀπύθνητο ρεύμα, μια φωνὴ έέφυγε ἀπ' τὸ στήθος του— ά συνάρτητη και τραγικὴ στὴν άπόγνωσή της—κι' ὅλοι οἱ παρευρισκόμενοι ένοιωσαν με φρίκη πὸς ψυχοραγοῦσε ένας άδωος...

Ε. ΡΟΔΗ

ΔΙΑΝΟΟΥΜΕΝΟΙ ΓΚΛΟΜΠ--ΤΡΟΤΕΡΣ

Ο Ζάν Κοκτώ—ο γνωστός Γάλλος συγγραφέας—τελείωσε αὐτὲς τις μέρες τὸ ταξίδι που ελκε ἀναλάβει να κάνει γύρω από τὴ γῆ. Άν σὰς πούμε πόσες μέρες τὸς χρειάστηκαν για να συμπληρώσῃ τὸ γύρο αὐτό, φυσικά θὰ μὰς ρωτήσετε αν ο Κ. Κοκτώ μεταχειρίστηκε στὴν έποχή μας, στὰ

1937, θαδάμαξα. Κι' ὅμως δίχως να χρησιμοποιήσῃ τὸ άργό—μὰ σίγουρα θὰ ποῦν μερικοὶ—μεταφορικὸ αὐτὸ μέσο, ο Γάλλος διανοούμενος χρειάστηκε 80 μέρες γι' αὐτὴν τὴν διαδρομὴν γύρω από τὸν πλανήτη μας. Όσες δηλαδή χρειάστηκε κι' ο περιφημὸς Φίλεας Φόγκ, τὸς γνωστοῦ μυθιστορηματος τού Ίουλιου Βέρν.

Με τὴν εὐκαιρία αὐτή, θυμάται κανείς, ὅτι πριν 25 χρόνια ὅλος ο κόσμος μιλούσε για τὸν ἄθλο ένῷς ρεπόρτερ της έφημερίδας «Ματέν». Στῆς 24 Αδγουστοῦ 1911 ο συντάκτης της έφημερίδας αὐτῆς Κ. Άντρέ Ζαγκέρ Σμιτ έπέστρεψε στὸ Παρίσι ἀφὸς ελκε συμπληρώσει τὸν γύρο τού Κόσμου σε 39 μέρες 19 ὥρες και 47 λεπτά. Τὸ περιεργὸ δὲ είναι ὅτι γι' αὐτὴ τὴ δουλειά δὲν έξοδεψε παρὰ 6.000 φράγκα. Τὸ ρεκόρ ὅμως αὐτοῦ τού γύρου τὸ διαμφισοθητοῦσαν πάντοτε—ποιοὶ ἄλλοι;—οἱ Άμερικανοί. Ήδη στὰ 1895, δυὸ νεαρές συντάκτριες έπιχειροῦσαν τὴν κατάρριψη της σχετικῆς έπιδόσεως ξεκινώντας πρὸς ἀντίθετη διεύθυνση. Ἡ μὲς Νέλλυ Μπλάι, άνήκε στὴν έφημερίδα «Ουώρλντ Τζάρναλ» και ἡ μὲς Έλίσαμπεθ Μπάιλαντ στὴν «Κοσμοπόλιταν». Τὸ ρεκόρ που πέτυχαν ήταν 77 μέρες.

Πριν 11 χρόνια πάλι, οἱ Κ. Κ. Ήθαν και Ουέλλας—απὸ τις 16 Ίουνίου ὡς τις 14 Ίουλίου 1926—κατέβασαν τὸν χρόνο σε 28 μέρες, 14 ὥρες, 36 λεπτά και... 51 δευτερόλεπτα.

Ὡς έκείνην ὥρην τὴν εποχὴ κανείς δὲν ελκε μεταχειρισθῇ τὸ αεροπλάνο. Οἱ διάφοροι έπίδοξοι κάτοχοι της παγκοσμίου αὐτῆς έπιδόσεως έτρεχαν από τὰ θαπὸρια στὰ έξπρες, ένῷ οἱ σημερινοὶ διάδοχοι και ἀντίπαλοί τους διασχίζουν με ταχύτητα μετεώρου τὸν ἄέρα, επιτυχάνοντας καταπληκτικὲς έπιδόσεις.

Στὰ 1931, από τις 23 Ίουνίου ὡς τὴν 1η Ίουλίου οἱ Άμερικανοὶ αεροπόροι Ουίλυ Πόστ και Χάρολντ Γκάττυ, ξεκινώντας ἀπ' τὴν Νέα-Υόρκη και περνώντας διαδοχικά από τὸ Τσάστερ (Άγγλία), Βερολίνο, Μόσχα, Ίρ-κούτσκ, Καμπαρόβσκ, Νόουμ (Άλάσκα) Έντομτοντον (Καναδά) έπέστρεψαν στὴν άφετηρία τους, διανύοντες 25.000 περίπου χιλιόμετρα σε 8 μέρες, 17 ὥρες και 44 λεπτά. Μετὰ, από τις 15 ἔως τις 22 Ίουλίου 1933, ο Πόστ, άκολοθώντας τὸ ἴδιο δρομολόγιο, έπέτυχε χρόνον 7 ημερῶν, 18 ὥρῶν και 49 λ.

ΚΟΥΒΕΝΤΟΥΛΕΣ

ΛΟΥΛΟΥΔΙΑ

Βρισκόμαστε στην ωραιότερη εποχή. Όλες οι έσοχές της Αθήνας είναι γεμάτες λουλούδια. Μεθάει κανένας από τα άρώματα και την φαντασμαγορία των χρωμάτων.

Η Αθήνα πλημμύρισε από λουλούδια: Μυρωδάτες παρχαλιές, περήφανες τολύπες, δόλιευκοι κρίνοι, ταπεινές βιολέττες, άχνορόδινα τριαντάφυλλα σαν όνειρα άνοιξιάνικα....

Κι' όμως... θα με πιστέψετε; Έγώ άγαπώ τις παπαρούνες! Τις φλογάντες, περήφανες παπαρούνες του άγρου που μοιάζουν σαν ματωμένες κηλίδες πάνω στην πράσινη χλόη.

Δεν ξέρω γιατί τις παρομοιάζω με φλογερές περήφανες καρδιές που θέλουν να ζήσουν, έστω και για μία στιγμή μονάχα, τ' όνειρο της ζωής των. Με μικρές ματωμένες καρδιές που ξέρουν ότι όλα είναι εφήμερα, ότι ή εύτυχια βαστά όσο μία φλογατή παπαρούνα του άγρου που θα γείρει τ' ό βράδυ μαραμμένη....

Κι' όμως άνοιγουν ένα πρωί τ' πέταλά τους στον ήλιο, γεμάτες από τη χαρά της ζωής, από τη δίψα της εύτυχίας, μεθυσμένες από τον ήλιο, από τον άέρα, από τ' φώς....

Κι' άγκαλιάζουν με πάθος τις άερινες πεταλούδες με τ' μετόξινά. Πλουμιστά φτερά, τις πεταλούδες που θα τις άγκαταλείψουν την ίδια στιγμή κυνηγώντας κι' αυτές κάποιο άσύλληπτο όνειρο....

Μά τί σημασία μπορεί νά έχη για μία παπαρούνα ο θάνατος που θάρρη τ' βράδυ; Εκείνη ένοιωσε, έστω και για ένα λεπτό την εύτυχία, δλόκληρη τη ζωή... Κι' είναι άρκετό αυτό.

ΛΟΡΑ

□ □

Η ΜΟΔΑ

ΦΟΡΕΜΑΤΑ ΚΑΙ ΑΝΣΑΜΠΛ

Οι περισσότεροι ραπτικοί οίκοι μένουν πιστοί στην άπλη και ίσια γραμμή δείχνοντας συγχρόνως μεγάλη εκτίηση στην κοίτη και στις λεπτομέρειες τ' φορέματος.

Επικρατούν κυρίως τ' διάφορα είδη τ' ανσάμπλ: είτε δλόκληρο φόρεμα και μαντώ, είτε φόρεμα και ζακέττα, είτε φούστα και καζάκι, είτε ταγιέ, είτε φόρεμα και τουνίμ κ.λ.π.

Οι ζακετούλες που προτιμώνται έχουν μπάσκες ίσιες εμπρός και με γκοντέ πίσω. Οι φούστες που τις συνοδεύουν γίνονται συνήθως, άν μπιαί. Σε μερικά μοντέλλα οι φούστες κουμπώνουν στη μέση εμπρός, όπως και οι ζακέττες.

Οι γιακάδες καταργούνται όλοένα περισ-

Γυναίκες

σότερο. Ρεβέρ όμως βλέπουμε άρκετά.

Όμοι λιγότερο όγκώδεις, λιγότερο σουρωτοί από τις προηγούμενες εποχές, πάντοτε όμως σε τετρά-

γωνο σχήμα και άρκετά φουσκωτοί. Έκτος σπανίων εξαίρεσεων, τ' μανίκια τ' μαντιών είναι μακρινά, ενώ αντίθετως οι ζακέττες και οι καζάνες έχουν κοντά μανίκια και συχνά πολύ στενά.

□ □

Τ' άπογευματινά φορέματα που είναι πιο έλασμένα και πιο κομψά από τ' μάλλινα φορεματάκια, παρουσιάζουν τ' στήθος και τη μέση σαφώς καθορισμένα και δίνουν άρκετό φάρδος στη φούστα. Η φούστα δεν είναι έξισου μοιρασμένη γύρω-γύρω. Συγκεντρώνεται εμπρός και πίσω αφήνοντας τους γοφούς ίσιους.

Μερικές φούστες είναι πλισέ, ακόμη και στ' εμπριμέ, είτε έντελως είτε σε ώριμένα μέρη. Σε ώριμένα μοντέλα ή μέση είναι πολύ άνεβαστή εμπρός και άπεναντίας φανερά κατεβαστή πίσω.

Για τ' βράδυ, επικρατούν τ' κλασικά ταγιέρ σε ώραία πολυτελέστατα ύφασματα. Οι βραδυνές τουαλέττες παρουσιάζουν μία φόρμα έφαρμοστή και στενή με μικρή ούρά. Οι όμοι και οι πλάτες είναι γυμνοί, έπηρεασμένοι από τη μόδα της Αυτοκρατορίας με μεγάλες εσάρπες από μουςσελίνα που ύπογραμμίζουν τ' ντεκολτέ. Οι εσάρπες αυτές συγκρατούν τ' φόρεμα στο λαιμό και καταλήγουν οι μεγάλες άκρες πίσω.

□ □

Τ' ύφασματα που χρησιμοποιούνται για τ' προί είναι τ' λαινά ή άγκορά, λεπτά και μαλακά λαινά, κι' ένα σωρό τουνίμ για τ' ανσάμπλ.

Για τ' άπόγευμα, έχουμε μία μεγάλη ποικιλία έμπριμέ που άναπαριστούν: παιχνίδια, ιερογλυφικά, νότες, φράσεις, σκηνές με πρόσωπα του 1830, μεγάλα λευκά ύλο-

γα που καλύπτουν σε σκοτεινό φόντο. Επίσης πολλά λουλούδια στ' έμπριμέ. Πολλά ζωηρά και έντονα χρώματα διαγραφόμενα σε φόντο μαύρο.

□ □

Δυό έμπριμέ διαφορετικά μπορεί να χρησιμοποιηθούν τ' ένα για τήν μπλούζα, τ' άλλο για τ' ταγιέρ. Ο συνδυασμός αυτός είναι έντελως μοντέρνος και κάνει έντύπωση πολύ πρωτότυπη.

Για γαρνιτούρες θα χρησιμοποιήσετε τα φτά, σκωτζέζικο, και... φέτρ! Μάλιστα! Τ' φέτρ είναι ή τελευταία γαρνιτούρα.

Για τ' βράδυ, θα έλεξομε άνάμεσα στ' ώραία κρέπ ντε Σίν μονόχρωμα ή έμπριμέ, στ' μαροκαίν, στ' τουίλλα μονόχρωμα ή έμπριμέ, και τ' ότομάν. Τ' τελευταία αυτό ύφασμα χρησιμοποιείται κυρίως για τις ζακέττες και τ' σμόκιν.

Οι λεπτές και δροσερές μπλουζες γίνονται από τουίλ ξερεσ ή από δαντέλλα.

Μας έρχονται τώρα και οι καλοκαιρινές γαρνιτούρες: Τ' τουάλ και τ' πικέ. Συνήθως χρησιμοποιούνται σε «ένκρυστασιόν», που παριστάνουν φύλλα, λουλούδια, τριφύλλια, πουλιά κ.λ.π.

ΖΩΝΕΣ ΑΠΟ ΥΦΑΣΜΑ

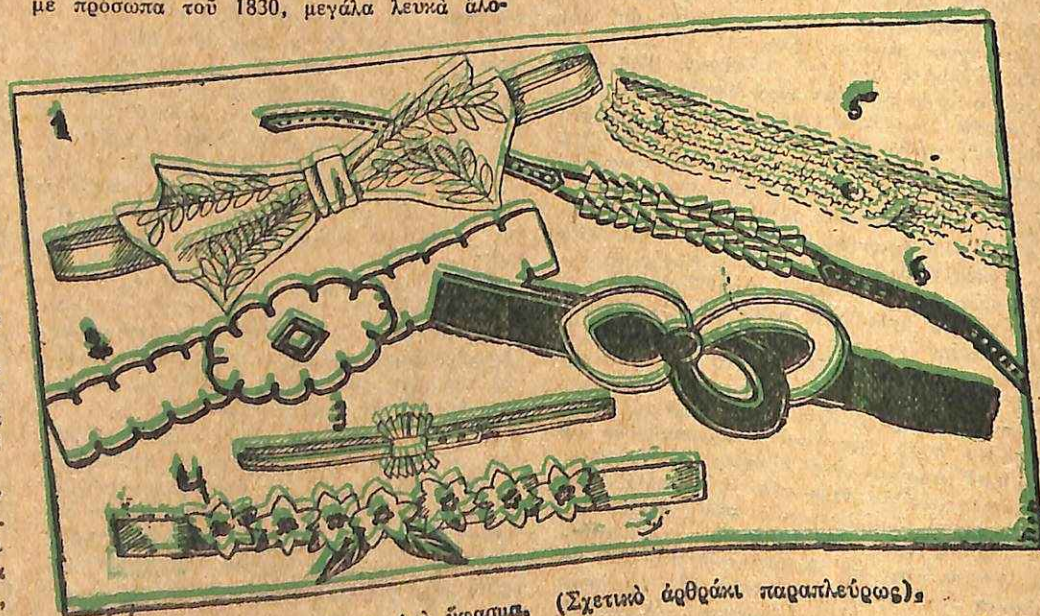
Οι ζώνες δίνουν μεγάλη ποικιλία στ' φορεματά μας. Γίνονται από όλα τ' ύλικά και σε όλα τ' χρώματα.

Άλλες είναι άπλες, άλλες είναι έργασιμένες, άλλες είναι στενές, και άλλες πάλι φαρδείες.

Κάθε φανταζή επιτρέπεται τόσο στ' σχέδιο όσο και στ' χρώμα. Σας δίνουμε μερικά ώραϊότατα μοντέλα ζωνών από ύφασμα για τήν άνοιξη και τ' καλοκαίρι:

1. Ζώνη που κλείνει πίσω μ' ένα πλατύ φιάγκο. Γίνεται από τουάλ. Η πεταλούδα που την κλείνει κεντάται με κορδονέττο.

2. Μία ώραϊότατη ζώνη από σατέν σιρρέ

Έπί ώραϊότατες ζώνες από ύφασμα. (Σχετικό άρθρώκι παραπλεύρως).

σελίδες

Οι πάσχοντες πρέπει να προτιμούν τ' καλύτερα είδη και τροφές.

Κρέατα. Τ' μικρό άρνέκι, κοτόπουλο,

θαλασσί, της οποίας οι άκρες σχηματίζουν φρεστόνια. Τ' φρεστόνι αυτό περιβάλλεται με μικρή δερματίνη λωρίδα μπλε μαρίν.

3. Μία στενή ζώνη από χονδρό πικέ λευκό μ' έναν «κινητό» φιάγκο από τ' ίδιο πικέ πλισέ, σαν κοκαρδά. Κλείνει με δυό κουμπιά σε χρώμα κόκκινο ζωηρό.

4. Πολύ κομψή ή ζώνη αυτή που γαρνίζεται με πολύχρωμα μεταξωτά λουλούδια και θυμίζει τις ζώνες που φορούν οι γυναίκες της Ταϊτής. Οι καρδιές τ'ών λουλουδιών άποτελούνται από χάνδρες μαύρες και τ' φύλλα γίνονται με μαύρο σατέν. Η ζώνη αυτή κλείνει πίσω.

5. Ζώνη σε πολύ νέο σχέδιο. Σκεπάζεται με κοντά βολανάκια λευκέρ λευκά και κλείνει εμπρός μ' ένα μεγάλο κουμπί σε χρώμα μαρίν. Είναι χαριτωμένη για τ' καλοκαίρι.

6. Ζώνη από γκρό-γκραίν. Σχηματίζει εμπρός μία σειρά από μικρές μπουζίες από γκρό-γκραίν λευκό. Λευκές βουλίσσες είναι κεντημένες στις δύο άκρες της ζώνης που δένουν πίσω.

7. Η ζώνη αυτή είναι από τουάλ μαργόν μ' ένα μοτίφ από τουάλ πορτοκαλί, κίτρινο και μαργόν τοποθετημένο εμπρός στη μέση.

□ □

ΚΟΥΖΙΝΑ

ΜΠΙΣΚΟΤΑ ΒΑΝΙΛΙΑΣ

Δόσεις: 200 δρ. άλεύρι, 100 δρ. ζάχαρη ψιλή, 50 δρ. γάλα, 2 αυγά, 2 κουταλιές σουπας βούτυρο, 1/2 σόνγιά άνθρακική. Άμμωνία, έρωμα βανίλιας.

Εκτέλεσις: Βάζομε σε μία λεκάνη τ' άλεύρι, κάνομε στη μέση μία λακκούβισα και σπάζομε μέσα τ' αυγά. Συγχρόνως ρίχνομε τη ζάχαρη, τ' βούτυρο λυωμένο, τ' έρωμα και τ' γάλα ζεστό, με λυωμένη σ' αυτό την άμμωνία. Ζυμώνομε, παίρνοντας λίγο-λίγο και τ' άλεύρι, αφού δέ γίνη ή ζύμη, πλάθομε και άνοίγομε φύλλα με παστόξυλο, σε πάχος περίπου 1/2 πόντου. Κόβομε διάφορα σχήματα και τ'άβάζομε σε τ' ψί, άλείφοντάς τα με κρόκον αυγού.

Ο φούρνος να είναι μέτριος.

□ □

ΔΕΡΜΑΤΙΚΑ

ΕΚΖΕΜΑ

5ον

Δεν επιτρέπονται επίσης στ' έκζεμα τ' έξής:

Χόρτα. Τ' λάχανα, κουνουπίδια, μπρόκολα, σπαραγγία, ντομάτες, κάρδαμο.

Φρούτα. Οι φράουλες και τ' φραγκοστάφυλα.

Τυριά. Τ' ροκφόρ, βίτσερις, κι' έν γένει τ' ζυωμένα τυριά.

Ποτά. Τ' οινόπνευματόχα ποτά έν γένει.

Ζεστικά. Οι καφέδες, τ' τσάγια κι' ιδιαιτέρως ή σοκολάτα και τ' κακάο. Και τέλος τ' πολύ ψωμί, τ' λίπη, οι σάλτσες και τ' πολύ νερό κατά τήν διάρκειαν τ'ών γευμάτων.

Εξ άριστων προς τ' δεξιά. Χαριτωμένο παιδικό φορεματάκι από δργαντίνα Ζώνη κ' φιάγκοι από βελούδο. — Φόρεμα από φουλά έμπριμέ. Τσέτες, παρμέντα και πιαστρον από δργαντίνα. — Ταγιέρ από ντρά. Ζακέττα έφαρμοστή που κλείνει μ' ένα διπλό κουμπί. Φούστα από ντρά σε άλλο χρώμα.

Ποτά. Λίγο κρασί ανακατωμένο με νερό.

Γλυκίσματα. Όλα εν γένει εκτός των καυμένων με φράουλες.

Φρούτα. Όλα τα ώριμα, εκτός από τις φράουλες και τα φραγκοστάφυλα.

Τόν πίναντα αυτόν φυλάχτε τον. Αν δεν σας χρειασθῇ ὠρισμένως θα χρειασθῇ σὲ κάποιον συγγενῇ σας ἢ γνωστὸν στὸν ὁποῖον θὰ παράσχετε τὴν μεγαλύτερα ἐκδούλευση, γιατί ἐπαναλαμβάνω ἢ αὐστηρὰ ἐφαρμογὴ τῆς διαίτης ἀποτελεῖ τὰ ¼ τῆς σύντομης καὶ ριζικῆς θεραπείας τὴν ὁποῖαν ἐπιθυμοῦν οἱ ἄρρωστοι.

Ἐρχόμαστε τώρα στὸ θεραπευτικὸ μέρος. Θάμει σ' αὐτὸ πολὺ σύντομος, γιατί ἀρμολώτερος γι' αὐτὴν τὴν δουλειὰ εἶναι ὁ δερματολόγος πὺ θὰ σὰς κουράσῃ, ἀφοῦ πρῶτα σὰς ἐξετάσῃ καλὰ, καὶ στὸν ὁποῖο ἀπαραιτήτως πρέπει νὰ καταφύγετε.

Ἐγὼ θὰ σὰς πῶ μερικὲς γενικὲς καὶ πρῶτες προφυλάξεις ἀπὸ τοῦ νὰ πέσετε θύμα κανενὸς ἐμπειρικοῦ, τοῦ ὁποῖου εἴτε ἡ κακὴ διάγνωση εἴτε ἡ ἄστοχη θεραπεία θὰ σὰς καταπονήσουν καὶ θὰ ἐπιδεινώσουν καὶ χρονιοποιήσουν τὴν πάθησίν σας.

Στὰ προηγούμενα λοιπὸν εἶπαμε ὅτι κάθε δερματικὴ ἀλλοίωση εἴτε ἐκζεμα εἶναι εἴτε δερματίτις ἔχει ἀνάγκη θεραπείας ἐσωτερικῆς καὶ μιᾶς ἄλλης ἐξωτερικῆς, ἀναλόγως πρὸς τὸ στάδιον τῆς ἐξελίξεώς της καὶ τοῦ αἰτίου ποὺ τὴν προκαλεῖ. Κι' ἡ μὲν ἐσωτερικὴ θεραπεία συνίσταται κατὰ πρῶτον μὲν στὴν αὐστηρὰ διαίτα γιὰ τὴν ὁποία σὰς ἔγραψα ὡς καὶ σὲ φαρμακοθεραπεία. Ἡ φαρμακοθεραπεία συνίσταται στὴν χορήγηση διαφόρων φαρμάκων, λαμβανομένων εἴτε ἀπὸ τὸ στόμα, εἴτε μὲ ἐνέσεις (Διουρητικά, ἀντινευρικά, ὑπακτικά, ἀρσενικοῦχα, κ.τ.λ. ἀναλόγως τῆς αἰτίας). Ἡ δὲ τοπικὴ θεραπεία συνίσταται στὴν ἐπίθεσις διαφόρων ὑγρῶν ἐπιδέσμων ἢ ἀλοιφῶν στὸ μέρος ποὺ πάσχει, ἢ στὴν ἐφαρμογὴ ἀντινοθεραπείας. Ἡ τοπικὴ τέλος θεραπεία ἐφαρτᾶται ἀπὸ τὸ ἂν ἡ πάθηση εἶναι ὀξεία, ὑποξεία, χρόνια, ἐντοπισμένη ἢ γενικευμένη.

Γενικά, σήμερα, ἡ δερματολογία σ' ἐλάχιστα κ' ἐλαφρότατες περιπτώσεις χρησιμοποιοῖ τὴν τοπικὴν θεραπεία. Γιὰ τὴν πληρὴ τὴν ριζικὴ τῶν ἐκζεμάτων καὶ τῶν περισσοτέρων δερματίτιδων θεραπεία ἐφαρμόζεται ἡ γενικὴ διὰ τῆς ἐνέσο-θεραπείας μέθοδος ἐντὸς τῆς συμπτωματο-κῆς. Ἡ ἐνέσοθεραπεία γίνεται ἀφ' ἐνὸς μὲ τὸ ἴδιο αἷμα τοῦ πάσχοντος, (αὐθαιματοθε-ραπεία), ἀφ' ἑτέρου δὲ μὲ τὴν ἐκτέλεση εἰδικῶν ἐνέσεων ποὺ περιέχουν διαλυμένα σάκχαρο μετὰ βρωμιούχου. Τὰ ἀποτελέσμα-τα τῆς θεραπείας ὅταν ἐφαρμόζεται καταλ-λήλως εἶναι ἀρίστα καὶ ἡ ἴασις τῆς παθή-σεως ἄμεση καὶ ριζικὴ. Χρόνια ἐκζέματα τὰ ὁποία εἶχαν καταστήσει νευρασθενεῖς καὶ ἀ-πληκτισμένους τοὺς πάσχοντες, ὅσους ἀπὸ ἐλάχιστες ἐνέσεις ἐξαφανίσθησαν. Ἡ ἐπιτυ-χία τῆς ἀποτελεσματικῆς μεθόδου ὀφείλεται ἀφ' ἐνὸς μὲν εἰς τὸ «σὸν» ποὺ μὲ τὴν αὐθαιματοθεραπεία ἐνεργεῖται ἐπὶ τοῦ πά-σχοντος, ἀφ' ἑτέρου δὲ στὴν μεταβολὴ τῶν χυμῶν, λόγω τοῦ διαλυμένου σακχάρου ἐν συνδυασμῷ μὲ τὸ βρωμιούχον ποὺ περιέχον-ται στὶς εἰδικὲς γιὰ τὴν θεραπεία αὐτὴ ἐ-νέσεις.

Συνεπῶς πέρασε καθὼς βλέπετε ὁ καιρὸς τῶν μαντζουνιῶν καὶ τῶν διαφόρων κηρα-λοιφῶν καὶ ἄλλων ἐμπειρικῶν φαρμάκων μὲ τὴν χρῆσιν τῶν ὁποίων μόνον ἐπιδείνω-ση καὶ χρονιοποίηση τῆς παθήσεως ἐπιτυ-χάνεται. Ἡ πρόδοος τῆς δερματολογίας ἀ-νεκάλεσε νέες μεθόδους γιὰ τὴν ἴασις καὶ ριζικὴ ἀπαλλαγὴ τῶν πασχόντων ἀπὸ τῆς τό-σον ὀδυνηρῆς παθήσεως τῶν ἐκζεμάτων. Ἡ σημερινὴ δερματολογία δὲν περιορίζε-

ται πλέον στὴν ἀπλὴ ἐπιθεώρηση τοῦ ἐξω-τερικοῦ περικαλλύματος τοῦ σώματος (τοῦ δέρματος), οὔτε στὴν ἀπλὴ διάγνωση τῆς κάθε δερματικῆς ἀλλοιώσεως, ἀλλ' ἐρευνᾷ γενικῶς τὴν προέλευσίν της. Συνεπῶς δὲν περιορίζεται στὴν τοπικὴ μόνον θεραπεία τῆς δερματοπάθειας ἀλλὰ γενικῶς ἐξετάζει καὶ θεραπεύει καὶ ὅσα σχετικὰ λαμβάνουν χώ-ραν στὸν ἀνθρώπινο ὄργανισμό. Δὲν πρέπει λοιπὸν τίποτε νὰ παραμεινῇ ἢ ἐπιτολαῖως νὰ θεραπευθεῖ ὁποιαδήποτε ἐκδήλωση δερματο-πάθειας.

Δερματολόγος ἱατρός Γ. Μ. ΛΑΔΑΣ

ΣΤΗ ΒΕΡΑΝΤΑ

Ἄχ! Νὰ πλέκῃς πάντα, μέσ' στὴ συμφορὰ, στὴν πικρὴ βεράντα, μαραμνές σκέψεις, νὰ θωρῇς σπασμένα τὰ λαμπρὰ φτερά καὶ νὰ θές, ὠμένα! νὰ μὴν τὸ πιστέψῃς!...

Ἄχ! Νὰ λές, θὰ φύγω, μ' ἕνα πυρετό... Τώρα, νὰ, σὲ λίγο κάπου ἄλλου θὰ φτάσω... καὶ νὰ μένῃς πάντα μέσ' τὸ σπῆτι αὐτό, λές κι' εἰν' ἡ βεράντα ἄλυτο ἕνα λάσσο...

Νὰ κυττᾷς τ' ἀστερία σὰν νὰ τοὺς ζητᾷς, μ' ἀπλωτὰ τὰ χέρια, νὰ σοὺ δώσουν θάρρος κι' αὐτὰ νὰ σοὺ λένε: «Ἦχ! Τί μὰς κυττᾷς; Γιὰ κείνους ποὺ κλαῖνε γίνῃκε κι' ὁ Χάρος!...

Ν' ἀρχινᾷς νὰ κάνῃς σχέδια ἄλλης φυγῆς; ... Πῶς πιά νὰ πεθάνῃς ν' ἀνευρίσκῃς τρόπους!... — Μὰ κι' αὐτὲς οἱ ἐλπίδες φύλλα κατὰ γῆς — Νάχῃς γι' ἄλυσσιδες λατρευτοὺς ἀνθρώπους!...

Κι' ἔτσι οὐτ' ἕνα βῆμα πίσω πρὸς τὴ ζωὴ κι' οὔτε πρὸς τὸ μῆμα νὰ μὴν ποῖς νὰ κάνῃς, μόνον συλλογίσου τί εἰρωνεῖται πικρὴ νάχῃς πλάι σ' αὐτί σου τὴ δροσιά μιᾶς κάνης!...

Ἄχ! Νὰ πλέκῃς πάντα μέσ' στὴ συμφορὰ στὴν πικρὴ βεράντα μαραμνές σκέψεις, νὰ θωρῇς σπασμένα τὰ λαμπρὰ φτερά καὶ νὰ θές, ὠμένα! νὰ μὴν τὸ πιστέψῃς!...

ΝΟΤΗΣ Κ. ΡΥΣΣΙΑΝΟΣ

Τὸ «Σονέτο» ποὺ δημοσιεύθηκε τὴν περασμένη ἐβδομάδῃ στὴν στήλῃ αὐτὴ εἶναι τῆς δος Μαρίας Φαλαγγά ἀπ' τὴν ὁ-ποία καὶ ζητοῦμε συγγνώμην γιὰ τὴν τυπο-γραφικὴ παραδρομή.

Εὔδυμες ποικιλίες

Η ΦΑΡΣΑ ΤΟΥ ΑΓΓΛΟΥ

Ὁ Λεβὺ εἶναι ὁ περιοδεύων ἀντιπρο-σωπὸς ἐνὸς ἐργοστασίου. Μιὰ μέρα γιὰ νὰ πλάσῃ τὰ εἶδη τοῦ ἐργοστα-σίου του. Στὸ ξενοδοχεῖο ποὺ κατέλυ-σε πληροφορεῖται ὅτι τὴν προηγουμέ-νη μέρα εἶχε φθάσει κάποιος μεγάλος καταστηματάρχης γειτονικῆς πόλεως, μὲ τὸν ὁποῖο θὰ μπορούσε νὰ κάνῃ πολλὴ δουλειά. Χωρὶς νὰ χάνῃ καιρὸ ὁ Λεβὺ ἀνεβάζει μαζί μὲ τὸ παιδί τοῦ ξενοδοχείου στὸ ἐπάνω πάτωμα τὴν θαραεὶὰ θαλίτσα τοῦ δειγματολογίου του καὶ χτυπᾷ τὴν πόρτα τοῦ πελάτη.

Κατὰ λάθος ὅμως, ἀντὶ τοῦ καταστη-ματάρχου, χτυποῦσε τὴν πόρτα κάποιου ἐκκεντρικοῦ Ἀγγλου. Αὐτὸς δὲν λείει τίποτε καὶ ἀφήνει τὸν Λεβὺ νὰ τοῦ θγά-λῃ ἕνα πρὸς ἕνα ὅλα του τὰ ἀτέλειωτα δειγμάτια ὥσπου ἄδειασε ἡ θαλίτσα... καὶ γέμισε τὸ δωμάτιο. Ὅταν τελείωσε ὁ Λεβὺ, ὁ ὁποῖος στὸ ἀναμεταξύ δὲν ἔπαυσε νὰ δημηγορῇ, λέει τοῦ «πελά-του».

—Λοιπὸν, τί λέτε κύριε γιὰ τὰ εἶδη μας;

—Λέω ἀπῆντησε ὁ Ἀγγλος, πῶς θά-μουν πολὺ περίεργος νὰ ἰδῶ πῶς θὰ καταφέρετε νὰ τὰ ξαναθάλετε ὅλα αὐτὰ ποὺ θγάλατε, στὴ θαλίτσα σας! Κι' ἄρχισε νὰ γελά σὰν παιδί!

□ □

ΚΑΙ ΕΚΕΙΝΟΣ... ΔΕΝ ΕΦΑΝΗΚΕ

Τὸ περίφημό μέντιουμ Οὐδίνι, ποὺ ἀ-πασχόλησεν ἐπὶ ὀλόκληρο τέταρτο αἰ-ῶνος τοὺς πνευματιστὰς ὅλου τοῦ κό-σμου, εἶχε ὑποσχεθῇ, προτοῦ πεθάνῃ, στὴν γυναῖκα του, Βεατρίκη, νὰ τῆς φανερωθῇ κατὰ τὴν δεκάτη ἐπέτειο τοῦ θανάτου του. Ὡς σημεῖο τῆς πα-ρουσίας του, θὰ ἔσθυνε τὴν κανδήλα ποὺ ἔπρεπε νὰ καίῃ ἡμέρα καὶ νύχτα, στὰν συζυγικὸ κοιτῶνα, συμβολίζον-τας τὸ πνεῦμα τοῦ ποὺ δὲν εἶχε σβῆσει καὶ ποὺ θὰ ἦταν πάντα μέσῃ στὸ σπῆτι.

Ἡ γῆρα, συμεμορφώθη ἀπολύτως μὲ ὅσα τῆς εἶπε ὁ συζυγὸς της, καὶ ἡ καν-δήλα ἔκαε, ἀκοίμητη, ἐπὶ δέκα ὀλόκλη-ρα χρόνια, ἀντίκρου στὴ συζυγικὴ πα-στάδα. Κατὰ τὴν 10ῃ ἐπέτειο τοῦ θα-νάτου τοῦ συζύγου της, ἡ Κα Οὐδίνι βάζεψε μερικὸς στενοὺς φίλους καὶ συγγενεῖς τοῦ συζύγου της καὶ ὅλοι μαζί περίμεναν, τὴν ὠρισμένη ὥρα τῆς ἐμφανίσεως τοῦ πνεύματος τοῦ νεκροῦ. Ἡ ὥρα ὅμως ἐφθάσε, πέρασε καὶ τὸ πνεῦμα δὲν ἐνεφανίζετο: ἡ κανδήλα ἐ-ξακολουθοῦσε πάντα νὰ καίῃ κανονι-κῶτα. Τότε ἡ Κα Οὐδίνι θυμῶ-μένη ἔσθυνε τὴν κανδήλα καὶ ἔκτοτε δὲν πιστεύει πιά στὰ πνεύματα.

Μερικοὶ κακεντρεχεῖς, θένε νὰ ποῖνε ὅτι ὅλη αὐτὴ ἡ ἱστορία εἶναι ἕνα τέχνα-σμα τοῦ Οὐδίνι γιὰ νὰ μείνῃ ἡ γυνίκα του πιστὴ στὴν μνήμη του τοῦλάχιστο γιὰ δέκα χρόνια...

Γιὰ νὰ διασκεδάσετε

ΣΤΑΥΡΟΛΕΞΟΝ

	1	2	3	4	5	6	7	8	9	10	11	12
1												
2												
3												
4												
5												
6												
7												
8												
9												
0												
1												
2												

Οριζοντίως:

1. Ἦρωσ τῆς Ἑλληνικῆς Ἐπανάστασεως.
2. Τὸ κεφάλι τοῦ Ἀρμάνδου.—Ἀρχαῖον ὄνομα τῆς Πυρηναικῆς χερσονήσου.—Γράμ-μα.
3. Ὅχι ὀλόκληρο.—Γράφεται στὰ νοσο-κομεῖα.
4. Ἀδελφὸς τοῦ Μωϋσέως.—Νησίς τοῦ Ἰονίου πελάγους.
5. Λαῖδη διάσημος διὰ τὴν ἐκκεντρικότη-τά της καὶ κατοικήσασα εἰς τὸν Λίβανον.—Ἀπαραίτητον γιὰ τοὺς κεφτεδες.
6. Ἀρθρον.—Νότα.—Ἀντωνυμία (αἰτ. πληθ.).
7. Ἀπαραίτητον στὰ φαγητά μας.— Αἰ-θιοπικὸς τίτλος.
8. Κοινότατον γλῶσσιμα (αἰτ.).—Ὁδὸς τῶν Ἀθηνῶν.
9. Χωρίζει δύο θαλάσσας.—Ἀτεκνος.
10. Γερμανὸς παιδαγωγός, συγγραφεὺς δι-α-σημον μεθόδου.
11. Στρατηγὸς τῶν Μεγαρέων καὶ ὀλυ-μπιονίκης.
12. Κτηνικὴ ἀντωνυμία.—Κλονισμὸς τῆς γῆς.

Καθ' ἑτάως:

1. χάρις.—
2. Οἱ σπουδαιότεροι ἀγωνιστὰι τῆς ἐλευ-θερίας μας (ἐνικός).— Αἰγυπτιακὸς θεὸς τοῦ ἡλίου.
3. Ἀρχαία θεά.— Ἐπίρρημα (καθαρ.).
4. Υἱὸς τοῦ Κρέοντος.—Τρία γράμματα ἀ-πὸ τὴν λέξιν «Σαμάρεια».—Κλωστή.
5. Βούλγαρος στρατηγὸς καταλαβὼν τὴν Ἀδριανούπολιν.— Ξενικὴ λέξις σημαίνουσα μεγάλην ἀνάδειαν.
6. Κτην. ἀντωνυμία.—Αὐτὸς κυβερνᾷ τὸν κόσμον.—Γράμμα.
7. Κάτοικος Ἑλληνικῆς νήσου.— Σύνδε-σμος.—Σῆμα κινδύνου.
8. Υἱὸς τοῦ Πριάμου, μεταμορφωθείς εἰς πεπνόν.—Ἡ ἀρχὴ τοῦ σμαράγδου.
9. Χημικὴ ἔνωσις σώματός τιнос μετ' ὁ-ξυγόνου.— Λουτρόπολις τοῦ Βελγίου, ὅπου τὸ 1920 ἐγένετο συνδιάσκεψις.
10. Κληρικὸς καὶ λόγιος στέψας αὐτογρά-τορα τὸν δεσπότην τῆς Ἡπείρου Θεόδωρον.
11. Πρώτος πύργος τοῦ Ἀθηναίου πα-νεπιστημίου.—Γράμμα.
12. Ἀνθρ.—Ένας ἀπὸ τοὺς μεγαλειέτους ποιητὰς τῆς Ἰταλίας.

ΤΟ ΜΑΓΙΚΟ ΤΕΤΡΑΓΩΝΟ

Ἄν σχηματίσετε ἕνα τετράγωνον μὲ τὰ ἐννέα πρὸ μικρὰ χαρτὰ μιᾶς τράπουλας τῶν 52, (ὁ ἄσος ὑπολογίζεται ὡς τὸ πρὸ με-γάλο χαρτί) πῶς πρέπει νὰ τὰ βάλετε, γιὰ νὰ ἔχετε, προσθέτοντας τοὺς πόντους των πρὸς ὅλες τῖς διευθύνσεις: ὀριζοντίως κα-θέτως καὶ διαγώνως τὸ ἀθροῖσμα 18;

ΝΤΑΜΕΣ ΚΑΙ ΒΑΛΕΔΕΣ

Τὰ τέσσερα παρακάτω τραπουλόχαρτα ποὺ τὰ βάλετε ἀπὸ τὴν ἀνάποδῃ, εἶναι διὰ ντά-μες καὶ διὰ βαλέδες. Ξέροντας ὅτι:

ἕνας βαλὲς θάβεται στὰ δεξιὰ μιᾶς ντάμας μιὰ ντάμα στὰ δεξιὰ ἐνὸς βαλέ, ἕνας βαλὲς στὰ δεξιὰ ἐνὸς βαλέ, ἕνα σπαθὶ στὰ δεξιὰ ἐνὸς σπαθοῦ καὶ ἕνα σπαθὶ στὰ δεξιὰ μιᾶς κούπας. Μπορεῖτε νὰ μᾶς πῆτε, ποῖα χαρτὰ κρύβονται πίσω ἀπὸ τὰ Α, Β, Γ, Δ.

(Ἡ λύσις σὺν προσεχέσι)

Η ΚΛΗΡΟΝΟΜΙΑ

Ένας πατέρας, πεθαίνοντας, ἀφήνει στὰ πέντε τοῦ παιδιὰ ἕνα χωράφι τετράγωνον. Σύμφωνα με τὴν διαθήκην του, ὁ πρωτότο-κος πρέπει νὰ πάρῃ τὸ τέταρτο τοῦ χωρα-φιοῦ, οἱ τέσσερις δὲ ἄλλοι γιοὶ τὸ ὑπόλοι-πον.

Ἡ διανομὴ εἶναι δύσκολη καὶ ὥσως οἱ πέντε κληρονόμοι δὲν μποροῦν νὰ συνεννοη-θοῦν ἀποφασίζον νὰ δάλουν φραγμοὺς στὸ χωράφι γιὰ νὰ χωρίσουν τὰ μερίδιά τους. Πῶς πρέπει νὰ δάλουν τοὺς φραγμοὺς γιὰ νὰ γίνῃ ἡ διανομὴ σύμφωνα με τὴν ἐπι-θυμία τοῦ πατέρα τους.

(Ἡ λύσις σὺν προσεχέσι)

ΟΙ ΟΚΤΩ ΣΥΝΔΑΙΤΥΜΟΝΕΣ

Ὅταν φίλοι ἀποφασίζον νὰ τρῶνε κα-θημερινῶς μαζί, ἀλλάζοντας κάθε μέρα θέσιν ὁ καθένας τοὺς σὺν τραπέζι. Τὰ γεύματα αὐ-τὰ θὰ τελειώσουν ὅταν τελειώσουν καὶ ὅλοι οἱ συνδαιτυμόνες τῆς διαφορετικῆς κάθε σοῦα

τοποθετήσεως τῶν συνδαιτυμόνων. Πόσα γεύματα πρέπει νὰ γίνουν;

(Ἡ λύσις σὺν προσεχέσι)

□ □

ΛΥΣΕΙΣ ΤΩΝ ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΩΝ ΠΑΙΓΝΙΔΙΩΝ

ΣΤΑΥΡΟΛΕΞΟΝ φύλλου 497

	1	2	3	4	5	6	7	8	9	10
1	Δ	Η	Κ	Ο	Ξ	Ρ	Α	Τ	Ι	Α
2	Ι	Κ	Α	Ρ	Ι	Α	Ρ	Α	Σ	
3	Κ		Κ	Ο	Σ	Μ	Ι	Ο	Σ	
4	Τ	Ρ	Ε	Σ	Σ	Α	Χ	Ω	Λ	
5	Α		Δ	Ε	Ο	Μ	Ο	Ν	Ε	
6	Τ		Ο	Ι	Σ		Ο	Σ	Ρ	
7	Ο		Ν	Ρ		Ε	Σ	Ο	Ν	
8	Ρ	Ο	Ι	Α		Α	Χ	Ε	Π	Α
9	Ι	Ν	Α		Κ	Ρ	Ο	Τ	Ε	Ι
10	Α			Π	Ω		Σ	Ι	Ρ	Α

ΤΟ ΔΕΝΤΡΟ

Ὁ Γιάννης εἶχε δίκην. Τὸ καθένα ἀπὸ τὰ δέκα κομμάτια τοῦ κορμοῦ δὲν μπορεῖ νάχῃ ἀκριβῶς τὸ δέκατο τοῦ βάρους τοῦ κορμοῦ γιατί ὑπάρχει καὶ τὸ περιόνιδι ποὺ χύνεται μὲ τὸ περιόνισμα τοῦ κορμοῦ.

ΠΩΣ ΤΑ ΜΟΙΡΑΣΑΝ

Ἄν ὀνομάσωμε α τὸ μερίδιον τοῦ Νίκου καὶ β τὸ μερίδιον τοῦ Τοῦτοῦ, ἔχομε:

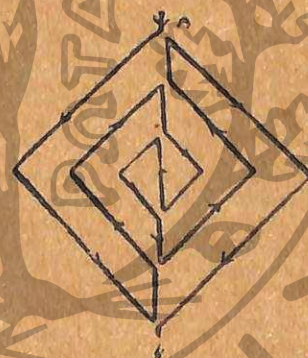
$$\begin{array}{r} 3\alpha \quad \alpha \\ \hline \alpha \quad 7 \quad 5 \\ 3\beta \quad \beta \end{array} \quad \begin{array}{l} 11=2 \\ 4=4 \end{array}$$

$$\begin{array}{r} 6 \quad 6 \\ \hline \end{array}$$

ἔς οὖν $\alpha = 35$ καὶ $\beta = 24$

ΧΩΡΙΣ ΝΑ ΣΗΚΩΣΕΤΕ ΤΗΝ ΠΕΝΝΑ

Ξεκινᾶτε ἀπὸ τὸ σημεῖο Α καὶ ἀκολουθόν-τας τὰ δέλη, φθάετε στὸ σημεῖο Β.

Μὲ τὸν τρόπο αὐτό, δὲν ξαναπερνᾶτε ἑ-πάνω ἀπὸ μιὰ χαραγμένη ἥδη γραμμὴ οὔτε καὶ κόβετε καμμιὰ τέτοια γραμμὴ.

11. (Η συνέχεια)

ΑΓΑΠΗ ΠΟΥ

ΤΟΥ ΔΙΑΣΗΜΟΥ ΓΑΛΛΟΥ

—Τί θέλεις τότε να γίνει;
—'Η Μελάνε δίστασε λιγάκι και κατόπι είπε δειλά.
—'Αν προσπαθήσουμε να μεταπείσουμε τον πατέρα του...
—'Ο Μιχαήλ την κούταξε εκπληκτός.
—Τί; Θέλεις λοιπόν, να πάγω να πέσω στα πόδια αυτού του γέρω-πεισματάρη. 'Αλλά και αν ακόμη το κάνω, δεν θα βελήση ούτε να μ' άκουση καν!

—'Επικολούθησε κάποια σιωπή.
Σε λίγο η Μελάνε είπε:
—Τότε ως περιμένουμε. 'Ισως να γελάσθω ως προς την σοβαρότητα του αισθήματος της 'Αννας. 'Ισως να ξεχάσει πού γρήγορα από ότι νομίζω... 'Ισως να καταλάβει και να το πάρει απόφαση...

Αυτό και έγινε. Οι δυο σύζυγοι περίμεναν για ένα διάστημα χωρίς να πούν λέξη της 'Αννας.

Μιά μέρα όμως ξαφνικά, ξέσπασε η θύελλα.

—'Ενα μεσημέρι, μόλις απόφαγαν, η Λώρα ρωτά απότομα την 'Αννα.

—'Αλήθεια, 'Αννα είδες ότι δεν ξαναφάνηκε ο κ. ντε Σαιντ-Μπραίν;

—'Η 'Αννα χλώμιασε:

—Πού σου φάνηκε τώρα να μου μιλήσης γι' αυτόν, είπε, μόλις συγκρατώντας την ταραχή της.

—'Αδυσώπητη όμως η Λώρα εξακολούθησε.

—Και όμως εγώ τον είδα μία μέρα στον διάδρομο. 'Ηλθε χωρίς να μ' ας δη και έφυγε σαν φάντασμα. Ούτε καν με χαϊρέτησε όπως περνούσα από κοντά του!

—'Η 'Αννα έγινε τώρα περισσότερο χλωμή, τ' χαίλη της έτρεμαν.

—'Η Μελάνε θεώρησε καλό να επέμβει: Σηκώθηκε και την έσυρε τρυφερά από το χέρι.

—'Ελα μαζί μου, μικρούλα μου, της είπε. Φαίνεσαι αδιάθετη, πάμε στο δωμάτιό μου.

Την πήγε στο δωμάτιό της και ξάπλωσε σε μία σαλίζ-λόγκ.

Οι δυο τους, πιά χωρίς την παρουσία της Λώρας, ήταν τώρα περισσότερο κοντά ή μία στην άλλη.

—'Αννα, ψιθύρισε η Μελάνε στο αυτί της νέας, ενώ της έσφιγγε το χέρι, είπες τώρα πού σε βλέπω να υποφέρεις. Κάτι έχεις 'Αννα, γιατί δεν μου το έμεινες; Καίτοι έχεις 'Αννα, γιατί δεν μ' αφήνεις να σε πιστευθώ; Γιατί δεν μ' αφήνεις να σε ανακουφίσω; Δεν θέλω να άρρωστήση 'Αννα...

—'Η νέα στέναξε και έκλεισε τα μάτια. Την ίδια ώρα, δυο χονδρά δάκρυα φάνηκαν στις άκρες των ματιών της, δάκρυα που του κάλυψαν με το κλεισμό τους προσώπιό της τα εμπόδια να κυλήσουν.

—'Η Μελάνε σηκώθηκε και της έφερε ένα ποτήρι νερό.

—Πιές λίγο, της είπε.

—'Οι 'Εξοχότητες είπα κολήσασα τώρα, έκανε η 'Αννα ανοίγοντας τα μάτια της. Τα δάκρυα όμως έτρεχαν τώρα άσυγκρατητά.

—'Η Μελάνε την άγγιξε και σφίγγοντάς την στο στήθος της μονορούμι:

—Κλάψε, μικρούλα μου, κλάψε δυνατά σμένο μου παιδί... Κι τα δάκρυα άνοιξαν να κυλίσουν και από τα δυο της τα μάτια...

Και όταν κάπως η 'Αννα ανακουφίσθη

κε της ρώτησε:

—Πές μου, 'Αννα, είναι πολλές καιρός πού γνωρίζεις τον Αιμέ;

—Δυο χρόνια, μουρμούρισε η 'Αννα. 'Ηταν από τους πιο γνωστούς πού είχαμε στο 'Ανεσού.

—'Ερχότανε συχνά σπίτι σας;

—'Οχι και τόσο. Κανένας δεν έρχότανε συχνά στο σπίτι μας. 'Άρρεσε όμως πολύ της μητέρας, γιατί ήτανε πολύ διαφορετικός από τους άλλους τους νέους. Οικογενειακές όμως σχέσεις δεν είχαμε...

Σώπασε σκυπίζοντας τα νέα δάκρυα που κύλησαν από τα μάτια της, και πρόσθεσε σε ικετευτικό τόνο:

—Πρέπει, όμως, να συγχωρήσετε, την Λώρα... Είναι παιδί ακόμη και μιλά χωρίς να σκεπτεται.

—'Ελα, δεν πρόκειται τώρα για την Λώρα, έκανε με συγκρατημένη η Μελάνε. Ξέρω ότι φαντάζεται διαρκώς ότι θέλω το κακό σας. Θάπρεπε εντούτοις να έχω ως τώρα βεβαιωθεί ότι αυτό δεν είναι αλήθεια.

—'Αν η δυσπιστία της, σκοπό είχε να με κάνει να υποφέρω, το πέτυχε αυτό. Συχνά με κάνει να κλαίω...

—Είναι ένα παιδί, είπε η 'Αννα μη θρηνώντας άλλη δικαιολογία. Δεν πρέπει να θυμώνετε μαζί της...

—'Οχι! Δεν θυμώνω...

Και ενώ η 'Αννα την κούταζε με τρυφερότητα.

—Μη άπορής αγαπητό μου παιδί, και μη λυπάσαι πολύ αν ο κ. ντε Σαιντ-Μπραίν κάμει λίγο καιρό χωρίς να μ' ας επισκεφθή.

—'Η 'Αννα έγινε τώρα κατάχλωμη σαν να έπρόκειτο να λιποθυμήσει.

—Γιατί, τραύλισε. Γιατί θέλετε να τον απομακρύνετε;

Τα λόγια αυτά της νέας πού ανέβηκαν στο στόμα της χωρίς κανένα ύπολοισμό, βρήκαν την Μελάνε στην καρδιά.

—'Οχι! 'Οχι! 'Οχι! φώναξε. Δεν είμαι εγώ πού σου προξενώ αυτή τη λύπη... 'Οχι! Και τί δεν θα έκανα για να σε δω ευτυχισμένη...

Και πρέπει να σου πω λυπηρά πράγματα, χωρίς να μπορώ να κάμω τίποτε για σένα χωρίς να μπορώ να σου προσφέρω την βοήθεια της αγάπης και της συμπάθειας μου.

—'Η συγκίνηση την έπνιγε. Συνήλθε όμως γρήγορα και εξακολούθησε.

—'Ο πατέρας σου θεωρεί περιττό επί του παρόντος να εξακολουθήσει ο κ. ντε Σαιντ-Μπραίν τις επισκέψεις του εδώ... γιατί...

—Τι σε αγαπά...

Με μια έκρηξη χαράς η 'Αννα φώναξε.

—Τού το είπε λοιπόν:

—Ναι... 'Αλλ, ο κ. ντε Σαιντ-Μπραίν είναι νέος... 'Αλλοστε αν έτιθετο ζήτημα του μεταξύ σας, θα συναντούσε πολλές...

—'Α! Ναι... Και γιατί τάχα;

—'Η Μελάνε, 'Επρεπε να της πη όλα; 'Επρεπε, εντούτοις, να αφήσει ψεύτικες λέξεις στην καρδιά της δυστυχισμένης μικρούλας.

—Οι δυσκολίες αυτές θα προήρχοντο από τον πατέρα του... είπε.

Και ενώ η 'Αννα την κούταζε.

—Ξέρεις υπάρχουν πράγματα... στο παρελθόν του πατέρα σας... στο παρελθόν μας...

—'Η Μελάνε δεν επέμεινε.

ΣΚΟΤΩΝΕΙ

ΣΥΓΓΡΑΦΕΩΣ ΕΝΤ. ΠΟΝΤ

Δεν κατάρωσε να εξακολουθήσει.

—Ναι! Ξέρω! είπε σοβαρά η 'Αννα...

—'Αλλά δεν έφαινόσθη ποτέ, ότι αυτά τα πράγματα... μπορούσαν ν' απομακρύνουν από μένα τον κ. ντε Σαιντ-Μπραίν...

Τα λόγια της ζητούσαν μια απάντηση.

—'Ετσι είναι ο κόσμος! μουρμούρισε η Μελάνε.

Και έμειναν έτσι για πολύ σιωπηλές. Στο τέλος η Μελάνε βλέποντας την 'Αννα ησυχώτερη είπε.

—Θα ξεχάσεις. Στην ηλικία σου η ζωή είναι τόσο ωραία...

—'Η 'Αννα κούνησε το κεφάλι.

—Ξέρετε καλά ότι οι Τεσιέ δεν ξεχνούν. Γιατί να μη είμαι τάχα ικανή για ένα μεγάλο έρωτο όσο...

—'Ηθελε να πη «όσον σείς». 'Αλλά πρόσθεσε:

—'Οσον μια άλλη:

—'Η Μελάνε την κατάλαβε.

—'Η 'Αννα σκηώθηκε.

—Πηγαίνω στο δωμάτιό μου! είπε... ο πονοκέφαλος πέρασε... χάρις σε σάς... Σας ευχαριστώ για την καλωσύνη σας.

Και έδωσε το χέρι στην Μελάνε, η οποία την έφερε κοντά της και την φίλησε στο μέτωπο.

Στο δωμάτιό της η 'Αννα βρήκε την αδελφή της πού περίμενε.

—Τί σου είπε; την ρώτησε.

—'Η 'Αννα έπεσε σε μια πολυθρόνα.

—'Οχι! Δεν ξέρω πιά! Είμαι συντετριμμένη... Μη με κουράζεις μικρή μου, σε παρακαλώ... 'Εχω τόσο δυνατό πονοκέφαλο... Θά σου διηγηθώ αύριο.

—'Η Λώρα πλησίασε.

—Μίαν λέξη μόνον! είπε με τρυφερό ενδιαφέρον: θα ξανάθω;... 'Ολα τελείωσαν...

—'Αν θα ξαναδωθώ... Αισθάνομαι, ότι έτσι θα γίνουν τα πράγματα.

—'Η Λώρα έκανε τώρα μια κίνηση δισταγμού.

—'Α ή ή! είπεν. Α ή ή τον έδιωξε...

—'Οχι! Δεν είναι αυτή! απήντησε η 'Αννα... Δεν τ' ην γνωρίζεις... Είναι καλή... Θά σου εξηγήσω αργότερα... 'Αλλά τώρα θέλω να ξεκουραστώ... Σε βεβαιώ, ότι δεν έχω πια δυνάμεις να μιλήσω.

Και αναταραγμένη από λυγμούς η 'Αννα πλάγιασε, ενώ η αδελφή της προσπαθούσε να την ανακουφίσει με γάδια.

Το βράδυ η 'Αννα δεν φάνηκε στο τραπέζι. 'Ο Μιχαήλ, πού έφθασε κάπως καθυστερημένος ρώτησε γι' αυτήν.

—Είναι αδιάθετη! είπε η Μελάνε.

—Μπα! Τί έχει;

—Πονοκέφαλο.

—Θά περάσει. Πρέπει να την κούταξετε. Και ύστερ' από λίγο:

—Πρέπει να φωνάξουμε γιατρό... 'Η μικρή αυτή είναι τόσο εύπαθη.

—'Η Λώρα άκουε σιωπηλή, αλλά με λήψεις θυμού στο βλέμα. Στο τέλος του φαγητού έφυγε για να περιποιηθή την αδελφή της. Σε λίγα λεπτά η Μελάνε χτύπησε την πόρτα των κοριτσιών. 'Η Λώρα άνοιξε λίγο την πόρτα και πρόδωσε το κεφάλι.

—Πώς είναι η 'Αννα; Μήπως χρειάζεται τίποτε;

—'Οχι κυρία! 'Εχει πονοκέφαλο και δεν θέλει να δη κανένα.

—'Η Μελάνε δεν επέμεινε.

Δυο τρεις φορές το κουδούνι κάλεσε τις υπηρέτριες στο δωμάτιο των κοριτσιών. 'Ηταν η Λώρα πού ζητούσε νερό ζεστό, και αϊθέρα για την αδελφή της. Δεν την άφησε παρά αφού απέκοιμήθηκε. Τότε πήρε την λάμπα και πήγε στο δωμάτιό της σκεπτική σαν να μελετούσε κάτι. 'Επειτα κάθισε στο μικρό γραφείο και άρχισε να γράφει.

Πές μου, 'Αννα, είναι πολλές καιρός πού γνωρίζεις τον Αιμέ;

Κύριε,

«Την τελευταία φορά πού ήλθατε να μ' ας ήλθε κατά τύχη μόνον μάθαμε την επίσκεψή σας. Και ξέρω ότι οι επισκέψεις σας δεν θα επαναληφθούν. 'Εξ άλλου, συμβαίνουν εδώ πράγματα τα οποία δεν μου επιτρέπεται να μ' ας τα πω. Ξέρω, ότι το διάβημά μου είναι άπρεπες και ότι μία νέα δεν πρέπει να γράφει σ' ένα νέον. 'Αλλά δοκίμαστε σε πάρα πολύ εξαιρετική κατάσταση για να σταματήσω μπροστά σε τέτοιες επιφυλάξεις τόσον περισσότερο, όσον ο χαρακτήρας σας πού εμπνέει απόλυτη εμπιστοσύνη. Γιατί πρόκειται για την υγεία, για την ζωή ίσως της αδελφής μου.

ΑΓΓΛΙΚΟΝ ΧΙΟΥΜΟΡ

ΓΙΑΤΙ ΗΡΘΕ ΣΤΟ ΚΗΡΥΓΜΑ

—'Ενα παιδάκι, είχε άρρώσει να προσέλθω στο κυριακάτικο κήρυγμα και ο πάστορ το ρώτησε την αιτία.

—Παρ' όλίγο να μ' ήρθω διόλου, είπε το παιδάκι. Είχα έτοιμαστή να πάω για ψάρεμα αλλά ο πατέρας μου δεν μ' άφησε.

—'Εκαμε πολύ καλά και θεάρεστα πού σ' εμπόδισε. 'Η Κυριακή είναι άφιερωμένη εις τον Θεό, του εξήγησε ο πάστορ. Μήπως σου εξήγησε και κείνος γιατί δεν σ' άφησε να π' ας στο ψάρεμα;

—Μάλιστα, πάτερ. Μου είπε ότι δεν είχε άρμετο δόλωμα και για τους δυο μας.

ΤΡΟΜΕΡΟΣ ΤΖΟΚΕ-Υ.

Στο πανδοχείο ενός χωριού στην 'Ιρλανδία μερικοί 'Αγγλοι έπισκέπτες συζητούσαν για την ταχύτητα των άλόγων στις κούρσες και εξυμνοούσαν τις ικανότητες των 'Αγγλων τζόκευ μέχρις έβδόμου ουρανού.

—'Ο Πάτ άκουγε αυτούς τους υπερβολικούς έπαινους άρκετή ώρα στο τέλος όμως έχασε την ύπομνησή του και είπε:

—'Εμείς στην 'Ιρλανδία είχαμε έναν τζόκευ πού δεν μπορούσε να τον περάσει κανείς... Δυστυχώς όμως του συνέβη ένα άτύχημα και σκοτώθηκε...

—Και πώς έγινε αυτό; ρώτησε ένας από τους 'Αγγλους έπισκέπτες.

—Νά σας εξηγήσω: απάντησε ο Πάτ. Μιά μέρα έτρεξε τόσο ώστε έφθασε τον εαυτό του και επέπεσε, πάνω του από πίσω με τόση δύναμη πού έπεσε κάτω και σκοτώθηκε!

ΟΤΑΝ ΚΑΠΝΙΖΟΥΝ ΤΑ ΤΖΑΚΙΑ

—'Επιστρέφοντας ο σπιτονοικοκύρης σπίτι του μ' εκπλήξη τον είδε έναν από τους νοικάρηδες του να παίρνει το καλασιό του έξω στο πεζοδρόμιο.

—Τί συμβαίνει Τζόν; του είπε. Γιατί κάθεται και τρώς έξω με αυτό το κρύο;

—Καπνίζει το τζάκι μου φοβερά, του απάντησε ο άλλος.

Περίεργος να μάθι την αιτία πού κάπνιζε το τζάκι του νοικάρη του, ο σπιτονοικοκύρης μπήκε στο σπίτι του νοικάρη του, μόλις όμως άνοιξε την πόρτα δέχθηκε στο κεφάλι ένα ισχυρό χτύπημα με μια σκούπα, ίκολυθούμενο από ένα ύβρεολόγιο:

—Πάλι γύρισες πάλανθρωπε, άχρεϊε!

—'Εκλεισε άμέσως την πόρτα και έτρεξε να συναντήση τον Τζόν. Τον χτύπησε στον ώμο και τούπε με συμπάθεια:

—'Εχεις δικιο, Τζόν, καπνίζει πάρα πολύ το τζάκι σου!...

ΤΟ ΕΙΧΕ ΠΑΡΕΙ ΚΙΟΛΑΣ ΤΟ ΤΗΛΕΓΡΑΦΗΜΑ

—'Ο μίστερ Μπράουν έπρόκειτο ν' αναχωρήσει για την πρωτεύουσα όπου τον καλούσαν έμπορικες υποθέσεις.

—'Αν δώ ότι παρίσταται ανάγκη να μείνω παραπάνω από μία νύχτα στην πρωτεύουσα, είπε στη γυναίκα του όπως έτοιμαζόταν να φύγει. Θά σου στείλω τηλεγράφημα.

—Μην ένοχλείσαι γι' αυτό, Τζέιμς, του απάντησε η γυναίκα του με ψυχρότητα. Τό διάβασα κιόλας τó τηλεγράφημα πού έγεις υπ' όψει σου να μού στείλεις. Τό βόηκα στη τάξη του σακκακιού σου χθες τό βράδυ!

'Εκείνος που αγαπούσε μιά στάρ

ΑΙΣΘΗΜΑΤΙΚΟΣ ΔΙΑΛΟΓΟΣ ΤΟΥ ΡΟΜΠΕΡΤ ΜΠΡΟΥΝΤ

Ο νέος μπαίνει σ' ένα μικρό ρεστώραν του Χόλλυγουντ και κυττάζει όλογυρα σαν να έλπιζε κάποιον να δει. Κάθεται σ' ένα τραπέζι και γυρίζει το πρόσωπο στην πόρτα. Τον πλησιάζει η γκαρσόνια του ρεστωράν, μιά ξανθή, σαραντάρα περίπου χαμογελώντας.

ΚΑΡΣΟΝΑ. — Καλησπέρα σας, κύριε...

ΝΕΟΣ. — Καλησπέρα σας. ΓΚΑΡΣΟΝΑ (άνοιχτόκαρδα). — Στο εξής, μπορούμε να σας θεωρούμε σαν τακτικό πελάτη μας; "Ηρθατε να έγκατασταθήτε μόνιμα στο Χόλλυγουντ;

ΝΕΟΣ. — Ω, όχι, άποψε πρέπει να επιστρέψω στο Σάν - Φραντσίσκο.

ΓΚΑΡΣΟΝΑ. — Τί κρίμα! Θα μπορούσατε να επισκεφθήτε τα αξιοθέατα της πόλεως, μιά και βρίσκεστε εδώ.

ΝΕΟΣ (με ένθουςιασμό). — Θα τ' επιθυμούσα πολύ... Αλήθεια τις τρεις αυτές μέρες που έρχομαι εδώ, έσεεις πάντα με σεβρίζατε;

ΓΚΑΡΣΟΝΑ. — Πάντα. "Εφ' όσον δεν αλλάζετε τραπέζι, θα εξακολουθώ να σας σεβρίζω εγώ.

ΝΕΟΣ. — Ξέρετε...

Διαδέχεται και κυττάζει επίμονα προς το μέρος της πόρτας που άνοιξε. Και πάλι όμως, το πρόσωπό του παίρνει μιάν έκφραση απογοητεύσεως.

ΓΚΑΡΣΟΝΑ. — Στοιχηματίζω πως περιμένετε να δητε να μπαίνουν εδώ «στάρ». "Αν είναι αυτό, κάνετε λάθος. Στάρ δεν έρχονται εδώ.

ΝΕΟΣ (κοκκινίζοντας). — Κανέναν... καμιά στάρ... ούτε της εποχής τού δωδού;

ΓΚΑΡΣΟΝΑ (με περιέργεια). — Γιατί θέλετε να δητε τούς παλιούς στάρ; Ναί, κάπου - κάπου έρχεται κανέναν και τρώει εδώ. Νά ο Μπόμπ Γουίλς εκεί, στην γωνία, κι' η Γκρέης Ράιτ. (Γελώντας). Τί παράξενος άνθρωπος έσσε! Θάταν πιο λογικό να πάτε στο «Τρόικ» ή στο «Ντέρμπυ» να θαυμάσετε την Γκάρμπο ή την Ντήτριχ.

ΝΕΟΣ (κυττάζοντας την κατάματα). — Μήπως έρχεται ποτέ εδώ η Μαίρη Μάρκετ;

ΓΚΑΡΣΟΝΑ (έκπληκτη). — Η Μαίρη Μάρκετ; Γιατί θέλετε να δητε αποκλειστικά «αυτήν»;

ΝΕΟΣ (σαστισμένος). — Μά!...

ΓΚΑΡΣΟΝΑ. — Όστε θέλετε να δητε την Μαίρη Μάρκετ; Ναί, έρχεται καμμία φορά. Και τί θα κάνετε αν έμπαινε και σας την έδειχνα...

ΝΕΟΣ. — Νά μου την δείξετε, έσεεις; Μά το χαριτωμένο προσωπάκι της, το τέλειο κορμί της είναι ανεξίτηλα χαράγμένα μέσα στην μνήμη μου!

ΓΚΑΡΣΟΝΑ. — Δεν μου λέτε, έχετε καιρό να την δητε;

ΝΕΟΣ. — Εννέα χρόνια, ήταν όμως τόσο νέα την εποχή εκείνη. "Ω, ξέρω πως οι ήθοιοι καμμία φορά φαίνονται πιο νέες από ό,τι είναι στην πραγματικότητα, ιδίως απάνω στην όθρυνη, εκείνη όμως ήταν διαφορετική...

Φαίνόταν πως ήταν κοριτσάκι. Κι' εγώ... κι' εγώ όμως ήμουν πολύ νέος. "Ήταν ή πρώτη νέα που μ' άρεσε... να κυττάζω. Είδα και ξανάειδα όλα της τ' α φίλμ, κι' εκείνα ακόμα στα δ-ποία έπαιζε ρολάκους, προτού γίνη μεγάλη στάρ... στάρ για μικρό χρονικό διάστημα όμως, έξ αιτίας τού όμιλου-τος.

"Εδώ ο νέος διαδέχεται και πάλι και ρίχνει άλλη επίμονη ματιά προς την πόρτα που άνοιξε. Βλέποντας όμως να μπαίνει μιά ήλικιωμένη κυρία, ξαναγυρνά προς την γκαρσόνια και συνεχίζει:

— "Εμενα πάντα να παρακολουθώ

— Μήπως έρχεται απ' εδώ η Μαίρη Μάρκετ;

δυσ φορές στην σειρά τ' α φίλμ της στο σινεμά, κι' ύστερα ξαναπήγαινα να τ' α δω όταν παιζόταν σε συνοικιακά. "Ε-γραφα συνεχώς στην εταιρία της υπογράφοντας με διάφορα όνόματα και παρακαλώντας να της έμπιστευθούν έ-να ρόλο πρωταγωνίστριας, και τέλος είχα την ευτυχία να την δω στάρ στο φίλμ «Η "Ωραία κυρία». "Ω, ποτέ δεν μου φάνηκε όμορφη όσο στην «"Ωραία Κυρία», πιο γοητευτική, πιο χαριτωμένη.

Τέλη διαοπή, για λίγες στιγμές. Αυτήν την φορά όμως, βγαίνει ένας πελάτης αντί να μπη κανείς κι' ο νέος γυρίζει και πάλι με μελαγχολία και μιλά στην γκαρσόνια:

— Και να γιατί τόλμησα νάρθω στο Χόλλυγουντ, με την έλπίδα να την δω... να ξαναδω την «"Ωραία Κυρία» που θαύμαζα τόσο άλλοτε, να της μιλήσω. Ξέρω πως είναι παρσι λυ κα-λή κι' ευγενική και πως δεν θα

προσβληθώ αν παρουσιαστώ σ' αυτήν για να της πω... για να της πω πως την αγαπώ. Είμαι βέβαιος πως θα κα-ταδεχόταν να μου μιλήσει μερικά λε-πτά ακόμη κι' αν έρισκόταν μαζί με φίλους της ή με τόν σύζυγό της... Θεέ μου ούτε και ξέρω αν είναι παντρε-μένη. Βέβαια μιά γυναίκα σαν κι' ε-κείνη δεν μπορεί να μην είναι παν-τρεμένη, σκέπτομαι όμως πως δεν α-ποκλείεται να έχει πάρει διαζύγιο... (Γί-νεται κατακόκκινος και φαίνεται πο-λύ ταραγμένος. Τό ίδιο κι' η γκαρσόν-να). Τί κουτός να μιλήσω γι' αυτό, δεν μπορούσα όμως να κάνω αλλιώς.

"Ηρθα εδώ πρωί, μεσημέρι, βράδυ έ-πι τρεις συνεχείς μέρες με την έλπίδα να την δω να μπαίνει και σε μιση ώ-ρα πρέπει να επιστρέψω στο Σάν — Φραντσίσκο κι' από εκεί στην Νέα — Υόρκη χωρίς να την έχω δει και κατά-πασαν πιθανότητα ποτέ δεν θα μπορέ-σω να ξαναγυρίσω στο Λος "Αντζελες.

Αυτή ήταν ή μόνη μου ευκαιρία να την συναντήσω και να διαπιστώσω αν ή όμορφιά της έμεινε αναλλοίωτη ό-πως στα όνειρά μου... (Σταματά και κυττάζει την γκαρσόνια σαν να θέλει να πει κάτι). "Εσεεις... "Εσεεις την γνωρίζετε, της μιλάτε... την σεβρί-τε... (με κάποιο φόβο). Πήτε μου, πρό-όλιγου με ρωτήσατε αν είχα καιρό να την δω... σαν να... σαν να είχε αλλά-ξει πολύ στο ανάμεταξύ...

ΓΚΑΡΣΟΝΑ (με σκληρότητα). — "Α-στεειεύομαι. Μην φοβάστε. Είναι ή πιό όμορφη γυν... κοπέλλα που συ-χνάζει σ' αυτό εδώ το ρεστωράν. Είναι ή πιό όμορφη κοπέλλα τού Χόλλυ-γουντ. "Αν είχε και φωνογένεια σήμε-ρα θα ήταν πιο διάσημη καλλιτέχνης κι' απ' την Γκρέτα Γκάρμπο!

"Υστερα από ένα τέταρτο της ώρας, ο νέος άφησε μισό δολάριο στο πιατάκι και προχώρησε βιαστικά προς τόν σταθμό. Δεν φαίνόταν καθόλου δυστυχισμένος. "Αδεν θα την ξαναδώ ποτέ ποτέ πιά — είχε πη στην ξανθή, σαραντάρα γκαρσόνια — πάντα όμως θα την συλλογίζομαι όπως μου την περιγρά-ψατε σεις, όπως την όνειρεύομαι. Σας ευ-χαριστώ!

ΚΑΙ

"Η ξανθή σαραντάρα γκαρσόνια πηγαινει τόν πάλωλο τών φαγητών σε μιά μισόκοπη-ορία με κόκκινα μαλλιά που κάθεται στο πλανό τραπέζι από εκείνο όπου ήταν ο 'ος.

ΚΥΡΙΑ. — Πώς τ' α πάει λοιπόν ή Μαί-ρι μας, ή «"Ωραία Κυρία» μας;

ΓΚΑΡΣΟΝΑ (με θλιμμένο χαμόγε-ο). — Πουό όμορφη από κάθε άλλη φο-ρά...

Και τ' α μάτια της με τις χίλιες έάρες πο- έχουν όλόγυρα ξαναβλέπουν τόν νέο που έλ-ναι έσωτευμένος μαζί της, μαζί μ' εκείνην που ήταν πριν από τόσα χρόνια ή Μαίρη Μαίρη...

ΡΟΜΠΕΡΤ ΜΠΡΟΥΝΤ

ΜΙΚΤΗ ΣΟΒΑΡΑ ΚΑΙ ΑΣΤΕΙΟΤΑΤΗ ΕΚΔΟΣΙΣ

Η ΚΑΘΗΜΕΡΙΝΗ ΕΒΔΟΜΑΣ

ΜΕΓΑΛΗ ΠΡΩΙΝΗ ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΤΗΣ 6ΗΣ ΕΣΠΕΡΙΝΗΣ

ΕΚΔΙΔΟΜΕΝΗ ΚΑΘΗΜΕΡΙΝΩΣ ΠΛΗΝ ΤΗΣ ΔΕΥΤΕΡΑΣ, ΤΡΙΤΗΣ, ΤΕΤΑΡΤΗΣ, ΠΕΜΠΤΗΣ, ΠΑΡΑΣΚ.. ΣΑΒ. ΚΑΙ ΚΥΡΙΑΚΣΗ

ΠΟΛΙΤΙΚΟΝ ΔΕΛΤΙΟΝ

ΠΕΡΙ ΔΙΑ ΠΟΛΙΤΙΚΗΣ

Τό λοιπόν, ηγαστητοί συμπολι-τοι και ηγαστητοί συμπολίται, ά-ναρρώσαντες έκ την τελευταίαν άδιαθεσίαν ήμών, λαμβάνον τόν κάλιον άνα χείραν εύχομαι τ' α ως εδ παράστασις εις άπαντας όλους.

"Επί σκοπόν και περιφέρουν την σήμερον, περιφροντιν δέμμα ό-λόγυρα περί τόν διεθνήν δρίζον-ταν, συμφωνώ πλήρως με τόν προλαλήσαν ηγαστητόν και αξιόσε-δον συνάδερφον κ. "Αγκόπ Ζουρ-νατίαν.

"Απεφασίσθη, λέγουσιν, φίλοι, να άποσύρουν αλ δανάμεις τούς έθελοντάς αυτόν ές "Ισπανίαν.

Και έπειτα, άδερφοί; Μας έν-διαφέρει ήμεις αυτά τ' α περί διά συναντήσεως τών άρχηγών τούς δύο έμπολέμους στρατούς; Στο Θεό σας ρέ, δεν παύετε, λέγω ύ-μιν ή περί ταυρομαχίαν νομιζε-τε τόν προκείμενον; Αυτά θ' α τούς έλεγον εγώ, ερωτώντας την ήμην γνώμην.

Κατά πως φαίνεται όμως, και ή άγγλική πολιτική παίζει διπλω-ματίαν. Πρέπει όμως να γνωρί-ζουν οι φίλοι μας της Γκράν Μπριτάνι. Δτι δεν θ' α μ' ας φάνε τ' α μάτι. Τό ειπα!

ΝΩΝΤΑΣ ΚΑΡΕΚΛΟΠΟΔΑΡΟΣ

Η ΜΟΔΑ

ΝΕΑΙ ΚΟΜΩΣΕΙΣ

Συνεχίζομεν σήμερον την διαφώ-τισιν τών κομψών άναγνωστριών μας επί τών νέων κατευθύνσεων της μόδας. Θά δώσωμεν σήμερον μίαν νέαν, ώραιότατην κόμωσιν, ή όποία λανσάρεται τώρα εις την Σενεγαμβίαν. Είναι ότι χαριτω-μένον.

"Αφήνετε τ' α μαλλιά σας πρώτα να μεγαλώσουν "Αφού μεγαλώ-σουν άρκετά, τ' α μαζεύετε και σχηματίζετε με όλα μαζί ένα κό-τσον πάχους πέντε έως όκτώ έ-κατοστών. Τόν κότσον αυτόν τόν στερεώνετε όρθιον επί της κορυ-φής της κεφαλής με κορδελάκια πολύχρωμα και έπάλειψιν χοιρι-νού λίπους. "Επί της κορυφής τού κότσου τοποθετείτε άνθος μο-λόχας, και άκολούθως περιβάλλε-τε την βάση με άπορίμηνιν φύλλον καρδάμου — πολύ της μό-δας! Τρέ σικ!

"Η νέα κόμωσις φορεΐται με τουαλέττα μπλέ σέξ, άποχρώσεως προς τ' α γκρενά. Προσέχετε μόνον όταν βγαίνετε έξω να μην πλη-σιάζετε μελάδες ή άλογα!...

"Η νέα κόμωσις φορεΐται με τουαλέττα μπλέ σέξ, άποχρώσεως προς τ' α γκρενά. Προσέχετε μόνον όταν βγαίνετε έξω να μην πλη-σιάζετε μελάδες ή άλογα!...

Η ΦΙΛΗ ΣΑΣ

ΟΙ ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΙ ΜΑΣ

ΣΥΝΕΧΕΙΑ ΑΠΑΝΤΗΣΕΩΝ

Συνεχίζομεν σήμερον τ' α απαν-τήσεις εις τόν πρώτον εκ τών δύο διαγωνισμών μας, δημοσιεύοντας και νέαν έρωτικήν έπιστολήν. "Ε-στάλη από τόν φλογερόν άναγνώ-στη μας κ. Νέλσωνα Λώρη από τ' α Χανιά.

"Ιδού τ' α άριστούργημά του:

Ο ΦΟΙΒΟΣ προς την ΦΑΒΑ...

Νεράϊδα τών όνειρων μου, ά-σπλαγην καρδιολέφτρα.

Τοσούτη είναι ή παλμική ταχύ-της ής άμοιρης καρδιάς μου ό-στε ή δελόνη τού έρωτικού μου μανόμετρου δεικνύει τόν κίνδυνον της άνατινάξεως τών έντοσθίων μου.

Κι' όμως μελοτάλακτι μου, δεν γνωρίζω τίνι τρόπω θά δυνηθώ να περιορίσω την τεραστίαν αυτήν έντασιν της φλεγόμενης μετά τό-σης έξο-(τ)εως καρδούλας μου ή όποία όσάκις όσφαρνήθ' α μαγνη-τώδες προσωποσωματάκι σου τι-νάζεται, συσπάται, θρυλάται, ώ-ρύεται, άσθμαίνει κλαυθμίζει κι' έξατμίζει, από την υπερβολικην έ-ρωτικήν ταχύτητα την όποιαν ά-πτύσσει...

"Η συνέχεια σου έργοστάσιον παραγωγής πάγου.

ΝΕΛΣΩΝ ΛΩΡΗΣ

"Ο κ. Νέλσων Λώρης παρακαλεί-ται να μ' ας ειπή αν έχη καμιά συγγένειαν με τόν μέγαν εκείνον ναύαρχον, τ' α όποιον φέρει κατά τ' α ήμισυ τ' α όνομα. "Εάν όχι, να δι-έλθη εκ τών γραφείων μας διά να τόν δείρωμεν.

ΕΤΕΡΑ ΕΠΙΣΤΟΛΗ

Μ' ας έστάλη από τόν "Ονειροπό-λον, Ναύπλιον.

Φώς της ψυχής μου, Καρδιά της καρδιάς μου, "Εξω από τ' α παράθυρό σου, μιά κιθάρα μιλεί με στενα-γμούς.

"Αχ! λέγει ή κιθάρα, γιατί να σ' αγαπήσω; Γιατί να σ' έ-ρασθώ; "Ενθ' άπηρεσε μόνο να σε καταρασθώ;

(Σ. Σ. Γιατί! Γιατί! Γιατί!). Και την κιθάρα αυτή δεν την κρατώ εγώ. Δεν είμαι εγώ ο θαρραλής όστις πάσχω και θρηνηώ! "Ω! όχι, δεν είμαι εγώ, άλλ! είναι εκείνος! "Εκείνος όστις σε έκλεψε από την καρ-διά μου.

"Εκείνος όστις...

"Αλλά φεΐ! Δεν θ' α σε είπω πλέον εις τ' α επανιδείν, γιατί δεν πρόκειται πλέον να σε ξα-ναϊδώ! Ποτέ πλέον! Ποτέ!

ΥΣΤΑΤΗ ΩΡΑ

ΕΛΗΞΕΝ

Ο ΠΟΛΕΜΟΣ ΕΙΣ ΤΗΝ ΙΣΠΑΝΙΑΝ

Μαδρίτη... (τόν μήνα ποδ δεν έχει Σάββατο). — "Ο λαός πλήρης χαράς πανηγυρίζει την επάνοδον της χώρας εις την όμαλότητα. "Ο στρατηγός Φαγκό και ό στρα-τηγός Μόλα, σκεφθέντες χθές την έσπέραν ώρίμως, άπεφάσισαν να δώσουν την χείρα προς άλ-λήλους και να επαναφέρουν την ειρήνην εις την χώραν. Προς τού-το συνητήθησαν σήμερον όλίγον έξωθι της Μαδρίτης και άφου τ' α έκοπάνισαν, έδωκαν τ' ας χείρας και κατηπάσθησαν αλληλόως.

Τό θέαμα ήτο συγκινητικόν.

Οι δύο στρατηγοί έκλειον απα-ρηγόρητοι. "Επί τούτοις άπεφά-σισαν διά να περισωθούν τ' α φιλότιμά των, να μορασθούν την Μαδρίτην: τ' α κάτω πατώματα τών οικιών θ' α κατέχουν οι "Εου-θροί και τ' α άνω οι "Εθνικιστάι. Τούτοισι τ' ας, ή "Ισπανία θ' α γνωρίση και πάλιν ήμέρας γαλή-νης και εύτυχίας.

ΜΕΓΑΛΑΙ ΒΡΟΧΑΙ ΕΙΣ ΑΜΕΡΙΚΗΝ

Κατά πληροφορίας κατ' εύθειαν εκ Βασινγκτόνος μεγάλη ξηρασία έπικρατεί από τριών και ήμισεως ήμερών καθ' όλην την χώραν. Τό πόσιμον ύδωρ διανέμεται με δελ-τία και με τ' α σταγονόμετρον. "Η νερησία ποσότης κατ' άτομον ώρί-σθησαν σταγόνες 3 και έν τέταρ-

ΣΤΑΣΙΣ

ΕΙΣ ΦΡΕΝΟΚΟΜΕΙΟΝ

"Αγγέλλεται εκ Λονδίνου, ότι οι τρόφιμοι ενός έκει άσώλου ψυχο-παθών στασιάζαντες, έπέρασαν εις τόν διευθυντήν των τόν ζουρλο-μανδών και έδειραν άνηλεώς όλο τ' α προσωπικόν.

Αίτία της έξεγέρσεως, ή ύβρι-στική στάσις τού ύποδιευθυντού στις άπεκάλεσε ένα εκ τών άρ-ρώστον «τζέντλεμαν».

Φεΐ! Ναί. Φεΐ!... ό Σός Τ...

"Όπως βλέπει ό άναγνώστης, μέγας ό καυμός τού γράφοντος. Φεΐ! Και πάλιν φεΐ!

Βεβαιούμεν επί τούτοις τούς ά-ναγνώστας μας ότι και αί δύο έ-πιστολαί είναι αυθεντικώταται ά-νευ δηλ. ματισμάκας! "Υποσχόμεθα να συνεχίσωμεν...

ΣΑΤΥΡΙΚΟΣ ΣΤΙΧΟΣ

ΨΥΧΟΣ

Εις την "Αθήνα ένέστηψε καινούργιον κύμα ψυχους στις πλάτες όλων αίσθητων ιδίως τών άτυχών θνητών όπου ριγώντες διάβασαν αυτούς εδώ τούς στίχους!

ΠΩΛ ΣΟΥΝΤ

ΓΙΑ ΝΑ ΔΙΑΣΚΕΔΑΖΕΤΕ ΚΑΙ ΝΑ ΦΡΙΤΤΕΤΕ

ΜΑΘΗΜΑΤΙΚΟΝ ΠΡΟΒΛΗΜΑ

"Έχετε 15.092.003 καρδία και πρόκειται να τ' α μοιράσετε ως έ-ξής: Τό έν τέταρτον εις τόν "Ιω-άννην, τ' α δύο τρίτα τού ύπολοίπου εις τόν Παύλον, τ' α τέσσερα πέμ-πτα τού ήμισεως τού ύπολοίπου εις τόν Κώσταν τ' α όκτώ δέκατα εις τόν ήμισεως τού νέου ύπο-λοίπου εις τόν "Αγησίλαον, τ' α 5 εις τόν "Αγαμέμνονα τ' α τρία τέ-ταρτα τού ύπολοίπου τού ένός πέμπτου από τ' α τελευταίον μέρος εις τόν Θεμιστοκλήν και τ' α ύπο-λειπόμενον εις τόν "Αναξαγόραν. "Από πόσα καρδία θ' α πάρη ό κα-θείς;

("Η λύσις στο προσεχές)

ΛΥΣΕΙΣ ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΩΝ

ΠΑΙΧΝΙΔΙΩΝ

ΣΤΑΥΡΟΛΕΞΩΝ

"Ο ριζοντίωσι
1. Παρίσι.
2. "Ο Μπούλνς.
3. Μέσα στη λέκάνη.
4. Δεν τόν ξέρουμε.
5. Γαλλιστί
Κα θέτωσι
1. Ψιφίνα.
2. Ουά! Ουά!
3. Τό είπαμε.
4. Ντροπέμαστε δεν μπορούμε να σας τ' α πούμε.
5. Δείστε τον άν τόν δοήτε!

ΣΠΑΖΟΚΕΦΑΛΙΑ

"Ακόμη δεν τ' α σπάσατε; Αί τό-τε άσφαλώς θ' α πρέπει να συνεχί-σετε.

ΔΥΟ ΑΣΥΝΕΙΔΗΤΟΙ

Δύο άγνωστοί καθησαντες χθές τ' α απόγευμα εις καφενείον της Πλατείας Συντάγματος, κατά τ' ας ώρας της μεγάλης κινήσεως άνε-χώρησαν μετά δύο ώρας άφου έ-πληρώσαν τούς καφέδες των. Κα-ταζητούνται υπό τού καταστημα-τάχου.

Νεοδημηκί Λογοτεχνία

ΑΦΗΣΤΕ ΜΕ ΝΑ ΚΛΑΨΩ

Αφήστε με να κλάψω απ' την καρδιά μου τώρα που πια κανένας δεν με βλέπει λυγίσαν οι καύμοι τα γόνατά μου μ' ελπί: να υπομένω μιά και πρέπει...

Αφήστε με στού ήλιου το χρυσάφι να βρω λίγη χαμένη μου γαλήνη γιατί φαντάζονταν σαν άγριοι τάφοι οι κάμαρες με το καντήλι π' άργοςβύνει...

Αφήστε με που ξω μέσ' στο σκοτάδι... γι' ανάμνηση να πάρω απ' τη ζωή μου κάποιο μουρμούρισμα ρυακιού όμοιο με χάδι πριν σκορπιστή συντρίμμα ή ύπαρξή μου.

Αφήστε με να κλάψω! Μην πονείτε κι' εσείς, μαζί με τόν δικό μου πόνο τα νεύρα που πετώ μην λυπηθήτε: ένα καυμό κρατώ στο στήθος μόνο...

ΦΑΙΔΡΑ ΤΡΙΑΝΤΑΦΥΛΛΑΚΗ

ΘΑΛΑΣΣΑ

Θάλασσα νανουρίστρα μου των παιδικών δειρών
α' ολόθερμη των νεανικών χρόνων μου έρωμένη,
ρώχυνα, άποκαρδιώθηκα, και των όλοπορφύρων
ίνειρων μου όλοτελα ή λάμψη είναι οδυμένη

Άλλοτε στ' άκρογιάλι σου τα δειλινά περνούσα
προσμένοντας μελλοντικές χαρούμενες αγγές.
Άλλοτε, κάποιο μούχρωμοι, μιά κοπελιά φιλούσα...
κι' απλώνονταν έσθ μεστή χρυσές μαρμαρυγές.

Άλλοτε!... χρυσό άλλοτε, να ξαναρχόσουν πάλι
κι' ή ξελογιάστρα κοπελιά νάρχότανε κι' αυτή!
θάκανα νάντιβόιζε σαν τότε τάκρογιάλι...
Μ' άδικα!... Κείνη πιά δε ξη κι' έχω φωνή οδυστή.

Θάλασσα! δώθε σπρώξε την τη θάρκα τη σπασμένη
κι' ές είναι δίχως τα κουπιά, δίχως πανιά
κι' άντένα.
Τάχα τί μου χρειάζεται;... ή ρότα είναι ώριμένη.
κάνεις δε με προσμένε πιά και δε με διώχνει έμένα...

ΘΑΚΗΣ ΡΑΥΜΟΣ

ΔΙΠΛΟΣ ΧΕΙΜΩΝΑΣ

Μούχρωμα γύρω το φεγγάρι κρυώνοντας
στον ουρανό θαρρείς και κείνο άκόμα,
προτού να καλορθή ή βραδυά, στη δύση του
να γείρη πάει, με πεθαμένου χρώμα

Τα σύννεφα —ταξιδευτές άκούραστοι—
κυλούν άργά σα νεκροσυνοδείες.
Πές' στα κλαδιά τ' άγέρι σαν παράπονο,
σαν κλάμμα πλέκει κάποιες μελωδίες.

Στην κάμαρή μου π' έρμη—ό πόνοι!—απόμεινε
πλανιέται μαύρο φάντασμα ή καρδιά μου...
...Έξω ή βροχούλα ή σιγανή, ή μονότονη
μέσα οι λυμμοι μονάχη συντροφία μου.

Κι' όσο το βράδυ απλώνεται, νεκρά, άψυχα
μαδούνε τα όνειρά μου σε μιάν άκρη
ένθ για τούτο, λές, στο παραθύρι μου
της παγωνιάς άργονκυλούν τα δάκρυα...

ΓΙΩΡΓΟΣ ΠΑΠΑΔΗΜΗΤΡΙΟΥ

ΜΕΣΑ ΣΤΗ ΝΥΧΤΑ

Σου είπαν πως δε σ' αγαπώ και έλαφες
καλέ μου... Να ξεγελάσουν θέλησαν μιά ζη-
λευτή άγάπη. Κι' ήθελες κοντά μου σιωπη-
λός, χλωμός και κουρασμένος. Μου πήρες
τά δυο χέρια μου... τάσιξες στην καρδιά
σου... τα φίλησες και σιγανή με κλάμμα και
με πόνο άκουσα τη φωνούλα σου: «Δέν μ'
αγαπάς, το ξέρω. Μου τόπαν όλο... Μόνο
σύ—γλυκέ μου!—είσαι ψεύτρα».

Είδα τα μαύρα μάτια σου γλυκά και θα-
κρυμένα... Τα πινακμένα χείλη σου, χλω-
μά χαμογελούσαν... και τα μαλλιά τα σκο-
τεινά τα όλόμαυρα μαλλιά σου, και κείνα,
φως μου, είγησαν. Κι' έμοιασε ή μορφή
σου μέσα στη νύχτα των μαλλιών και στη
νυχτιά της Φύσης, απόκοσμο, άπέρητο λου-
λουδι, όφανεμένο... Τό βαρύ δάκρυ πέ-
φτοντας—μολύδι άναλωμένο— την πόρρα
του ανάκατενε στον παγερόν Ιδρωτά που οι
κροσταλλένιοι κόμποι του το μέτωπο στο-
λίζαν... Καί μου ξανάμοιασε, γλυκέ, πάλι το
πρόσωπό σου, τ' όφανεμένο λουλούδι! Και
φάνταζε να νοιώθω την θλιβερή σου μονα-
ξιά, την πιά μικρή ζωή του και τούς μεγά-
λους φόβους του... Και το μικρό κεφάλι,
άνταρσιμένο έγειρε λιπόθυμο στη ρίζα. Εί-
δε ή αύγουλα των άνθθ το λιποθυμισμένο
κι' ήθελε άλαφοίσκοινη, τό ράντισε με δά-
κρυα... κι' οι δροσοστάλες φάνηκαν πως θα
τό συνεφέρουν.

Κι' είδες τα δάκρυά μου και σύ κάτω
απ' τη ματιά σου και ένοιωσες σπασμωδικό
το χέρι τιά δικά σου. Ξέχασες τα πειραχτι-
νά όσα σου είπαν λόγια. «Σώπα» καλή, μού
τόπανε τα μάτια σου κι' άπόψε... πως μ'
αγαπάς. Να μ' αγαπάς τό νοιώθω... αγα-
πημένη...»

Μέσ' στον μαλλιών σου τη νυχτιά, στο
φως των ίδιων μου, εφάνταζαν τα χείλη
ας μαυιμπάκια δυο σμιγμένα!

Α. ΠΑΠΑΝΤΩΝΙΟΥ

ΧΩΡΙΣ ΤΙΤΛΟ

Αγαπημένη,
Τάχα είστε εύτυχισμένη που χωρίσαμε;
κι' ή λήθη έριξε πέπλο στην ψυχή σας!
"Η τό μικρό διάστημα που ζήσαμε
χαράχτηκε άσθυστα στην θύμησή σας;

Εγώ! "Ω σās άγάπησα τόσον πολύ...
Και θα σās λέω πάντ' άγαπημένη.
Και μέσ' στη φαντασία μου τη θολή
θάχω για πάντα την μορφή σας φυλαγμένη.

Τα ώραία τα βράδια που περάσαμε μαζί,
τα φεγγαρόλουστα τα βράδια του Σεπτέ-
δρη,

μέσα στής ρέμβης τις στιγμές τα ξαναζεί
ή φαντασία... Θα ξανάλθουν πιά; Πουδς
ξέρει!...

Τα λόγια σου θαρρώ πως θ' άκουστούν
δίπλα μου, τις νυχτιές που μένω μόνος...
Τα χάρδια σου σαν μάγια με βαστούν,
και μου ξεσίζει την ψυχή ό άγριος πόνος...

Τάχα τα αίσθήματά μας συνταυτίζονται;
Ζήτε και σείς στην άγονία; Και πονάτε;
Τότε γιατί οι ψυχές μας να χωρίζονται;
Σας προσκαλώ, και σās προσμένω, πίσω...
Έλατε!

ΠΕΤΡΟΣ ΚΛΑΔΑΚΗΣ

ΚΑΤΑΡΑ

Κατάρα στην άγάπη Σου, που μ' έμαθε
τη γλώνα και τόν πόνο...
"Η γλώνα έπέταξε τόν πόνο σύντροφο
κρατώ και ρέβω έδώ μακριά και λυώνω.

Κατάρα στα γλυκόλογα που μούγραφες
στούς όρκους πουδες κάνει:
την τρικυμία του πάθους μού χαρίσανε
και δεν ύπάρχει πιά για μέ λιμάνι.

Κατάρα στην ήμέρα που Σε γνώρισα
—άχ! Πώς θα την ξεχάσω;—
και μούδωσες κρασί γλυκό και μέθυσα
—δε θάχη πιά γλυκό κρασί ούτε ή Θά

Και σουδωσα άσυλλόγιστα τη νεότη μου
και την ψυχή μου άκέρια.
Σ' αγαπήσα—τρελλός!— και μόνος μου έ-
σκασα
τόν τάφο μου με τα ίδια μου τα χέρια.

Σε Σένα, που σά Θεότη μου σ' έλάτρεψα
με μυστική λαχτάρα
στην Όμορφιά, στον Πόθο και στον Έ-
ρωτα
στέλνω βαρειά, θανατερή κατάρα!

ΧΡΙΣΤΟΦΙΛΟΣ ΠΑΞΙΝΟΣ

«Έβδομάς»

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΗ
ΦΙΛΟΛΟΓΙΚΗ
ΕΠΙΘΕΩΡΗΣΙΣ

Γραφεία:

Νοταρδ 15, Αθήναι
(Όπισθεν Μουσείου)
Τηλέφωνοι: 24—947

ΣΥΝΔΡΟΜΑΙ

Έτησία έσωτερικού	Δρ. 200.—
Έξωτης	» 100.—
Έτησία έξωτερικού	Διρ. 1.10.
» Άμερικης	Δολλ. 6.—

Υπεύθυνος:

Κ. ΣΥΡΙΑΝΟΥΔΗΣ (Πλαπούτα 22)

Προϊστάμενος τυπογραφείων:

Ν. ΣΚΑΡΙΜΠΑΣ (Μαιζώνος 22)

Τα χειρογραφα, δημοσιεύμενα και
αή δεν επιστρέφονται.

Μεταξύ μας

Γιάννην Κομνηνόν. Έγκρίνεται
και θα δημοσιευθί με τη σειρά του. Για τα
συγκινητικά σας λόγια εύχαριστούμε θερμά.
Βικτώριαν. Από τα ποιήματα του
«Ξένους» καλύτερο είναι το «Μη ρωτάτε»
κι' αυτό όμως όχι δημοσιεύσιμο. Είναι ά-
κόμα άδοκίμους οι στίχοι, οι φράσεις
«μπεδεμένες» πολύ, χωρίς να αφήνουν να
ξεχωρίξω το νόημα καθαρά κι' απλά. Και
κάτι άλλο. Του ξεφεύγουν πολλές κακή-
χες, αντιποιητικές έκφρασεις όπως «κου-
κουλάνει, κου β α λ α ν ε
κ.λ.π.» που καταστρέ-
φουν βέβαια την άρμονι-
ότητα ενός ποιήματος.

Όσον άφορά το «Ταξίδι»
—καιτά συμπαθητικό—αν
και σε ώριμένα σημεία
έχει κάποια φλυαρία και
κάποια σχολαστικότητα—
άλλα το είδος αυτό της
περιγραφής είναι ακατά-
λληλο για την «Έβδομά-
δα». Το περιεχόμενό του
—μάλλον δημοσιολογι-
κό—ίσως να ήταν πιο
κατάλληλο για καμιά έ-
φημερίδα. Για τα καλά
σας λόγια εύχαριστούμε
πολύ. Όσο για το περιο-
δικό, στείλτε το άφοι το
θέλετε, και αν βρούμε
κάτι κατάλληλο για μās
βεβαίως και θα τό δημο-
σιεύσωμε. Άλλωστε κι'
είναι άγοράζουμε άπειρα
ένα περιοδικά για τόν
ίδιο σκοπό. Χρηστικό
φίλον Πάξινόν. Ό-
ραίο τό θέμα του πεζού
σας «Αγάπες», δεν τό
δουλέψατε όμως άρκετά
ίδιας προς την μέση.
Διαρωστέ το λίγο και
ξαναστρώτε τό Α. Μ ά γ-
κον. Τό «απόψε» στο
καλόκαρδο και στοίχο

καλά» όπως γράφετε, με κάποια μελαγχο-
λία όμως γιατί ήταν συμπαθητικό τό γρά-
ψιμό του. Αν τό θέμα του δεν ήταν τόσο
κοινότοπο... Στείλτε μας κάτι άλλο πιο πρω-
τότυπο. Αιμίλιον Στέφαν. Όχι
δημοσιεύσιμο τό ποιήμα σας, δυστυχώς
Λανθασμένη ή τεχνική του στίχου σας. Και
τό μέτρο και ή ρίμα σας, έλαττωματικά.
Διαβάστε ποίηση. Γιώργον Πουρνά-
ραν. Έγκρίνεται τό πεζό σας. Για τα κα-
λά σας λόγια εύχαριστούμε. Ροδάνθην.
Όχι δημοσιεύσιμα άκόμη τα ποιήματά σας.
Δείχνουν όμως ότι αν δουλέψατε με περισ-
σότερη προσοχή τόν στίχο σας, κάτι θα
μπορούσατε να κατορθώσατε. Γιώργον
Δασκαλάκη. Δεν πρέπει να διάξεσθε
να δημοσιεύσατε ποιήματά σας προτού απο-
κηρύσουν την άριότητα που απαιτείται για
να γίνουν δημοσιεύσιμα. Έτσι, τό «Σάν
πέθανες» είναι βέβαια άρκετά συμπαθητικό,
όχι όμως και τόσο δουλεμένο για να είναι
δημοσιεύσιμο. Επίσης τό δεύτερο τετράστι-
χο του «Απόψε» πολύ άφελος και παιδιά-
στικο. Τό «Σταυρόλεξο» σας, έτσι όπως
είναι δεν μπορεί να δημοσιευθί, θα προσπα-
θήσωμε όμως να τό διορθώσωμε, αν είναι
δυνατόν. Πάντως, σās εύχαριστούμε.
Σταύρον Ταμπάκη. Όχι καλά
τα τελευταία σας. Κατώτερα από προηγου-
μένα σας. Τ. Τ. Τ. Έγκρίνεται τό «Πα-
ραλήρημα», θ' αφαιρέσωμε μόνο δύο-τρεις
φράσεις. Τά «Όνειρα» πολύ κοινά. Χρη-
στικό φάρον Γαρροφάλλιδην. Όχι
δημοσιεύσιμο τό πεζό σας, δυστυχώς. Τό
γράψιμό σας δεν είναι καθόλου στρατό, οι
φράσεις σας σχοιντενείς και άδοκίμες.
Δημοσιεύωμε έδώ τις δύο πρώτες φράσεις
σας για να τό άντιληφθήτε και μόνος σας:

«'Ητο μοιραϊόν φαίνεται να έλθω σαν
μιά ούρανια λάμψη σε κάποια γύρω μου
σιντενιά. Και καθώς έγώ σιωπώ και
συλλογισμένος στο βάθος της άχαρης βιο-
πάλης μου, άναστήματα τό κουρασμένο μου
κεφάλι, ώ, άνεκάλυπτη χαρά μου, μούρε-
...

«'Ητο μοιραϊόν φαίνεται να έλθω σαν
μιά ούρανια λάμψη σε κάποια γύρω μου
σιντενιά. Και καθώς έγώ σιωπώ και
συλλογισμένος στο βάθος της άχαρης βιο-
πάλης μου, άναστήματα τό κουρασμένο μου
κεφάλι, ώ, άνεκάλυπτη χαρά μου, μούρε-
...

ξες επίμονα τό θείο φέγγος των ματιών
σου, τρελλός από χαρά, εύτυχισμένος μαζί
και συντριμμένος, στάθηκα άπότομα, σε
κύταξα τόσο θαθεία, τόσο παράξενα, που
μέσ' στην δουλεύτρα μου φαντασιό ή εί-
κών σου πήρε μιά όψι μαγική και θεία, ή
επάργυρη λαλιά σου, ή λεπτή κατατομή του
προσώπου σου, τό εύγενικό στίλ και υπερέ-
φανο βάδισμα σου, όλα αυτά μυρωμένα λου-
λούδια της ζωής μου, τό διάδα, καρδιοσταλά-
κτα τραγούδια στής ψυχής μου τό κλάμμα».

Γιώργον Κύρη. Δεν μās ικανοποι-
ήσατε τη φορά αυτή. Από σās περιμένωμε
κάτι καλύτερο. Για την τελευταία ερώτησή
σας. Είναι πράγματι τεχνικοί λόγοι όφειλό-
μενοι στον νέον τρόπον έκτυπώσεως. Όλοι
οι άναγνώσται μās μās συγχαίρουν για τό
εξωφύλλο μās και για τό περιεχόμενο των
σελίδων μās, πράγμα που μās ικανοποιεί
για τούς κόπους και τις προσπάθειες που
καταβάλλωμε. Τάκη η Άγγελόπου-
λον. Άδοκίμους οι στίχοι σας. Τό «Εί-
δύλλιο» σκοντάφτει στο μέτρο. Τό «'Ημος
δ' ήρίγενεια...» άρκετά καλύτερο άλλα κι'
αυτό όχι δουλεμένο όσο πρέπει. Έχει ό-
μως ώριμμένους στίχους πολύ καλούς. Για-
τί αυτή ή άνομοιομορφία των στίχων σας;
Όσον άφορά τη «Δέηση» άγεί άκόμη να
έλθω ή σειρά της γιατί πείν απ' αυτήν ύ-
πάρχουν άλλα πεζά και ποιήματα που εί-
χαν έγκριθί ποπογουμένως. Μη διάξεστε
λοιπόν τόσο! Νοτούλαν Παξινό. Προχειρογραμμένες οι «Ζωγραφίες».

Αυδίαν Αύλωνίτου. Καλή ή «Προσμονή» και έγκρίνεται. Θα δη-
μοσιευθί με τη σειρά της. Τό άλλο κατώτε-
ρο.

Αι γερμανικά βαφαί ΑΡΤΙ
μεταβάλλουν τα παλαιά φορέμα-
τα σε καινούργια.

Κρέμες που δίνω ώμορφύνουν!

Η κρέμες, που τρέφουν τό δέρμα,
δυναμώνουν τούς ιστούς και προσ-
δίδουν στο πρόσωπό σας εκείνη
τη θελκτική περιποιημένη ώμορφία
αυτές είναι ή Κρέμες του Scherk!
• Η Κρέμα της νυκτός (Scherk
Cold Cream) περιέχει καθαρό κερί
και λεπτά τονωτικά έλαια, που χά-
ρις σ' αυτά τό δέρμα σφίγγει και ή
έπιδερμής ανανεώνεται αυτόμάτως.
• Εάν κατά την ήμέρα, πρό του
πουδραρίσματος, συνειθίζετε μιά
κρέμα λευκή, όχι λιπαρά, τότε με-
ταχειρισθήτε άδιστάκτως την κρέ-
μα Trisena του Σέρκ. Κρατεί τό
δέρμα νεανικό, δροσερό και ιδίως μάτ.
• Η Κρέμες του Scherk ηω-
λουντα είς βάζα των Δραχ. 70. και 120. και είς tubes των δραχ. 35.
και 50. • Έναντι 3δραχμου γραμματοσήμου άποστέλλεται δείγμα
κρέμας νυκτός. • Γεν Άνίπος: Π. Ι. Μανκριώτης, όδός Νίκης 10.

ΤΟ ΟΝΕΙΡΟ ΚΑΘΕ ΓΥΝΑΙΚΑΣ

E. F. S.
ΚΡΙΕΖΩΤΟΥ 11
ΑΘΗΝΑΣ

Κύριοι,
Αποστείλατέ μοι
παρακαλώ εν αντίτυπον
του βιβλίου σας

ΠΑΝΤΑ ΝΕΑ ΚΑΙ ΟΜΟΡΦΗ
εις την κάτωθι διεύθυνσιν, ΔΩΡΕΑΝ.

ΟΝΟΜΑ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΥ

είναι να διατηρήση πάντα τὰ νειάτα της και την όμορφιά της. Πολλές προσπαθούν να τὸ ἐπιτύχουν με γυμναστικές ασκήσεις, σπορ και αυστηρή διαίτα. ΤΙΠΟΤΕ ΟΜΩΣ ΔΕΝ ΩΦΕΛΕΙ εάν δεν ξεύρετε τὸ μυστικό που θὰ σὰς κάμη νὰ εἰσθε ΠΑΝΤΑ ΝΕΑ ΚΑΙ ΟΜΟΡΦΗ, χωρίς νὰ ὑποβάλλετε τὸν ἑαυτὸ σας σὲ ἀσκητικές δοκιμασίες. Αὐτὸ θὰ τὸ βρῆτε στὸ βιβλίο που θὰ λάβετε ΕΝΤΕΛΩΣ ΔΩΡΕΑΝ, εάν μὰς ἀποστείλετε τὸ παραπλεύρως δελτίο συμπληρωμένο με τὸ ὄνομα καὶ τὴ διεύθυνσί σας. Γράψτετέ μας ΤΩΡΑ ΑΜΕΣΩΣ, προτοῦ ἐξαντληθῇ.

E. F. S.
ΚΡΙΕΖΩΤΟΥ 11
ΑΘΗΝΑΙ

ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ ΔΩΡΑΣ

ΟΙ ἀπαντήσεις μας γιὰ ζητήματα ὑγιεινῆς καὶ καλλωπισμοῦ, βασίζονται ἐπὶ συμβουλῶν τοῦ διακεκριμένου δερματολόγου Ιατροῦ τῆς πόλεως μας κ. Γεωργ. Μιχ. Λαδά (Σόλωνος 40).

Ξεχασμένη.—Τὴν ἀπάντησή σας θὰ τὴν βρῆτε στὴν στήλη τοῦ ΓΙΑΤΡΟῦ τοῦ περασμένου φύλλου.

Μαρίαν Γρυπαρ. Εὐχαριστῶ γιὰ τὰ καλὰ σας λόγια καὶ γιὰ τὴν ἐμπιστοσύνην σας. Φθνή καὶ καλὴ ὥπως τὴν ζητᾶτε στὴν περίπτωση σας εἶναι ἡ κρέμα Χαρέμ. Ἐπίσης γιὰ τὴν μητέρα σας εἰδικὴ κολώνια γιὰ ἐντριβές εἶνε ἡ Ἀτενιέν. Εἶναι εἰδικὴ γιὰ μασσάζ ἐπειδὴ περιέχει καλὸ οἰνόπνευμα.

Νέον κακὴς μοίρας. Γράψτε στὸν κ. Λαδὰ τὴν διεύθυνσή σας ἐσωκλείοντας καὶ 3 δραχμὸν μόνον γραμματόσημον γιὰ τὴν ἰδιαίτην ἀπάντησιν. Ὁ κ. Λαδὰς θὰ σὰς κατατοπίσῃ καταλλήλως στὸ ζήτημά σας. Σὰς εὐχαριστῶ γιὰ τὰ καλὰ σας λόγια καὶ τίς φροντίδες σας γιὰ τὴν διάδοσιν τῆς «Ἐβδομάδος».

Μαριτάνα Ἐνταῦθα. Νὰ τοῦ πῆτε τὸ ψευδώνυμό σας καὶ θὰ σὰς ἐξετάσῃ δωρεάν. Καὶ πάλι με τὴν εὐκαιρία αὕτη σὰς κάνω γνωστὸ ὅτι μόνον κατόπιν ἐντολῆς τῆς «Ἐβδομάδος» ὁ κ. Λαδὰς ἐξετάζει δωρεάν ὅσες ἔχουν ἀνάγκη προσωπικῆς ἐξετάσεως, ἀμειβόμενος γιὰ κάθε τέτοια ἐξετάσιν ἀπὸ τὴν «Ἐβδομάδα». Γι' αὐτὸν τὸν λόγο νὰ τοῦ λέτε τὸ ψευδώνυμόν σας γιὰ νὰ σὰς βρῇ.

σιν στὸν κατάλογον τῆς ἐντολῆς.

Ἀνώνυμον Χαλκίδα. Ἡ υπερκόπωση τοῦ σώματος, ἡ ἀκατάλληλη ἢ ἀνεπαρκὴς τροφή, οἱ ἀϋπνίες, ἡ λήθη κλπ. εἶναι οἱ κυριώτερες αἰτίες ποὺ ἀντανεκλοῦν ἀμέσως στὰ μάτια καὶ παρουσιάζεται ὀλόγυρά των αὐτὸς ὁ σκοτεινὸς κήρυλος, ποὺ δίδει τὴν θλιβερὰ ὄψιν στὸ πρόσωπο. Πρὸ παντὸς λοιπὸν νὰ σταματήσετε τὴν κυρία αἰτία τοῦ κακοῦ. Μετὰ τὸ κάτωθι φάρμακο θὰ κάνετε ἐλαφρότατες ἐπαλείψεις, κάθε βράδυ, ἀφοῦ προηγουμένως βάλετε μερικὲς θερμὲς κομπρέσες μ' ἀραιὸ βορικό.

Eau distillée 125 gr.
Sonunites de tomarin 20 gr.

Μετὰ δεκαπενθήμερον χρῆσιν τοῦ φαρμάκου αὐτοῦ, πλένετε τὰ μάτια σας ἐξωτερικῶς μετὰ βορικό μετὰ τὸ ἐξῆς φάρμακο:

Eau de roses 15 gr.
Eau-de-vie 15 gr.

Δυστυχισμένη Ὑπαρξιν. Χανιά. Μικρούλα μου ὅλα θὰ περάσουν ἀρκεῖ ν' ἀκολουθήσῃ πιστὰ τίς συμβουλές μου καὶ νὰ μὴ παρᾶσῃ ἀπ' τὴν ρεζιλίαν. Λοιπόν, κάθε πρωὶ νὰ πλύνῃσαι μετὰ βορικό νερό. Κατόπιν θὰ πάρῃς ὡς μέτρο ἕνα ρακοπότηρο καὶ θὰ εἰχνης στὴν ἀρχὴ μέσα ἕνα τέταρτον φάρμακο καὶ τρία τέταρτα νερό. Μ' ἕνα δαμάκι τότε θὰ περνᾷς ὅλο τὸ πρόσωπο. Κάθε 15 ἡμέρες θὰ πυνώνῃς τὸ φάρμακο καὶ θὰ λιγοστεύῃ τὸ νερό, οὕτως ὥστε σὲ 2 μῆνες νὰ χρησιμοποίησιν αὐτοῦσι τὸ φάρμακο χωρὶς ἀραίωσιν. Ἐπίσης κάθε πρωὶ θὰ πίνῃς νηστικάτα ἕνα ποτήρι τοῦ νεροῦ καρυδοφυλλόνερο μετὰ λίγα ζάχαρη. Δυὸ φορές δὲ τὴν ἑβδομάδα θὰ κτυπᾷς ἀσπράδι

αἰγὸς καὶ θὰ ἀλείψῃς τὸ πρόσωπο. Σ' ἕνα τέταρτον θὰ τὸ ξεκαθαρίσῃς μετὰ δαμάκι καὶ βορικό νερό.

Στοὺς 2 μῆνες νὰ μοῦ ξαναγράψῃς. Ἡ λοσιὸν εἶνε ἡ ἐξῆς:

Alcool camphré 30 gr.
Teint de benjoin 15 gr.
Eau de cologne 60 gr.

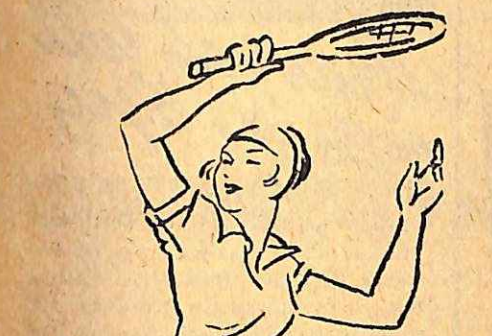
Λησμονηθεῖσαν Ὑπαρξιν. Ἀντιμετωπίζετε θερμότητα ποὺ δὲν θὰ εὐχαριστήσω γιατί κατ' ἀρχὴν ἀποφεύγω νὰ συνιστῶ ἀπ' τὴν παρούσα στήλῃ πράγματα τὰ ὁποῖα ἡ ἐπιστήμη θεωρεῖ ἐπιβλαβή. Δὲν ὑπάρχει βαρὴ ἡ ὁποία νὰ μὴ ἐπιφέρῃ βλάβες γενικῶς, ἐκτὸς βεβαίως τῶν τοπικῶν. Ὁ, ἡ ἄλλο θέλετε εἶμαι στὴν διάθεσίν σας.

Μίρκια. Χ.Χ. Ἀσφαλῶς ἡ Περιμανάντ ὑποβόησεν τὴν τριχόπτωση. Ἡ διαρκὴς ὑπερθερμάνσιν καταστρέφει τίς τρίχες. Ἡ λιπαρότης ἐπίσης τοῦ τριχωτοῦ τῆς κεφαλῆς ὑποβοηθεῖ τὴν τριχόπτωση. Γιατὶ δὲν κάνετε σκέτο μίξ-άν-πλί; Νὰ κάνετε κάθε βράδυ ἕνα ἐλαφρὸ μασσάζ τοῦ τριχωτοῦ τῆς κεφαλῆς, ραντίζοντάς το λίγο μετὰ τὸ κάτωθι φάρμακο:

Chlorydrosulfate de quinine 1 gr.
Liquide ammoniacale 4 gr.
Teint de romarin 35 gr.
Rhum 65 gr.
Alcool à 600 65 gr.

Νὰ τὰ λούζετε μόνον κάθε εἴκοσι μέρες μετὰ σαποῦνι φισάν. Μετὰ διήμηνο κοίτα ξαναγράφτε μου.

ΔΩΡΑ

Ὀλίγο μασσάζ μετὰ τὴν νέαν Κρέμα MATITÉ Βανίλλιν καὶ ἕνα πουδρίσμα μετὰ τὴν Πούδρα MATITÉ διατηρεῖ εἰς τὸ ὑπαίθριον τὸ πρόσωπόν σας MAT καὶ βελούδινο.

MATITÉ L.T. PIVER
PARIS

Ὁ Γιώργος λέγει πάντα ὅτι αὐτὸ ποὺ τὸν πρωτοεβόησε σὲ μένα καὶ μετὰ ἀκόμη τόσο διαφορετικὴ ἀπὸ τὰς ἄλλας γυναῖκες, εἶναι ἡ φυσικὴ φροντίδα τῆς ἐπιδερμίδος μου. «Τόσα νέα κορίτσια» λέγει, ἔχουν τὴν ἐπιδερμίδα γυαλιστὴ ἢ χονδρὴς κηλίδες ποὺδρα. Βεβαίως μεταχειρίζομαι πούδρα, ἀλλὰ εἰς ἐμὲ δίδει τὴν ὄψιν τοῦ ἀπολύτως φυσικοῦ διότι εἶναι «ἀεροποιημένη». Τόσον λεπτὴ καὶ τόσο ἐλαφρά, ποὺ πραγματικῶς στέκει στὸν ἀέρα.

Διὰ τὸν λόγον αὐτόν, ἡ πούδρα Τοκαλὸν ἐξαπλοῦται τόσο ἐνταῖα καὶ κανονικὰ καλύπτουσα τὴν ἐπιδερμίδα μετὰ ἕνα λεπτὸν πούδρον φαιότητας, σχεδὸν ἀδιόρατον. Προκαλεῖ μίαν φαιότητα ὅπου φαίνεται πραγματικῶς φυσικὴ, καὶ διάφορος ἀπ' τὴν παλὴν βαρεὴ καὶ ποδρῆ, αἱ ὁποῖαι δίδουν τὴν ἐντύπωσιν φιασιδωματος. Ἡ τελευταία ἀνακάλυψις τῆς «ἀεροποιημένης» πούδρας θὰ ἀνατρέψῃ ὅλας σας τὰς ἰδέας ὅσον ἀφορᾷ τὴν πούδρα. Δοκιμάσατέ τὴν σήμερον.

ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ ΙΑΤΡΟΥ

Ο Ιατρός της «Εβδομάδος» δέχεται τους έχοντας ανάγκη των συμβουλών του άναγνώστας μας καθ' ἐκάμ. μ. μ. 'Αγ. Δημητρίου 14. στην, πλὴν Κυριακῆς, 6-7

Επίμονον. Δὲν ξέρω τί εἶπε ὁ γνωστός τῆς φίλης σας καὶ τί φρονεῖ περὶ ὁρμονοθεραπείας. Ἐκεῖνο ποὺ σήμερα εἶναι γνωστὸ καὶ γενικῶς παραδεδομένον, εἶναι ὅτι ἡ ὁρμονοθεραπεία ὠφελεῖ. Τώρα, ἂν ὁ ἄλλος εἶναι τῆς ἀντιθέτου γνώμης καὶ ἐπιμένει, χωρὶς ἐννοεῖται νὰ ἔχη καὶ δάσιμα ἐπιχειρήματα, αὐτὸ εἶναι δική του ὑπόθεση. Σεῖς, πρέπει νὰ σκεφθῆτε ὅτι αὐτὰ ποὺ σὰς ἔγραψα δὲν εἶναι τῆς βιομηχανίας μου, οὔτε καὶ σκοπὸς τῆς παρούσης στήλης εἶναι νὰ γράψω φάρμακα μόνο καὶ μόνο γιὰ νὰ δικαιολογήσῃ τὴν ὑπαρξή της... Ἐγὼ ἀποφύγω ἰδιαίτερως ὅσο μπορῶ τὰ φάρμακα, γι' αὐτὰ ὅμως ποὺ σὰς ἔγραψα, ὑπάρχουν τόσες περιπτώσεις ἀποτελεσματικώτερος ὥστε δὲν διστάζω νὰ σὰς τὰ συστήσω. Νὰ κάμετε λοιπὸν, τίς ἐνέσεις χωρὶς κανένα ἀπολύτως φόβο. Θὰ κάμετε 1 κάθε ἐβδομάδα, ἐξαιρέσει τῆς τελευταίας ἐβδομάδος τοῦ μηνός. Θὰ γίνουν 12 ἐνέσεις. Μετά, λάβετε παρακαλῶ, τὸν κόπο νὰ μοῦ ξαναγράψετε.

Ἐριέτταν — Ἐρικα. Σ. Π. Τὸ ἐνδιαφέρον σας γιὰ

ΣΤΟΜΑΧΟΥ ΗΠΑΤΟΣ
ΕΝΤΕΡΩΝ

Μ. ΚΑΡΑΒΙΤΗΣ

Εἰδικευθεὶς ἐν Παρίσι, ἔ-
ξέτασις καὶ δι' ἁκρίνων ΡΟΝ-
ΤΚΕΝ Ἀκαδημίας καὶ Ἱππο-
κράτους 19 6

ΣΠΥΡΟΣ ΛΙΝΔΙΑΚΟΣ

Χειρ. - Ὄτορινολαρυγγολόγος
EX-ASSISTANT ΤΩΝ ΚΑΘΗ-
ΓΗΤΩΝ LEMAIRE
ΚΑΙ HALPHEN

Δέχεται εἰς τὴν νέαν αὐτοῦ κα-
τοικίαν Μέγαρον Μαλάμου, Ἐμ.
Μπενάκη καὶ Μαυροκορδάτου 6,
ἀπὸ 4-6 μ. μ. Τηλ. 29-562

ΤΟ ΠΡΟΒΛΗΜΑ ΤΗΣ ΜΟ-
ΔΑΣ

Μὴ τὸ σκέπτεσθε ἐφ' ὅ-
σον ὑπάρχουν αἱ ἰδεώδεις
γερμανικαὶ θάφαι ΑΡΤΙ μὲ
τὰς ὁποίας δύνασθε νὰ θά-
ψετε τὸν σῶμα σας τὰ περυσί-
να σας φορέματα καὶ νὰ
τὰ κάμνετε καινούργια καὶ
μωδέρνα. Πωλοῦνται στὰ
φαρμακεία καὶ ἐμπορικά.

τὴν φίλην σας μὲ συνενέκησε
πολύ. Ἐπίσης τὰ καλὰ σας λό-
για γιὰ μένα, γιὰ τὰ ὁποία καὶ
σὰς εὐχαριστῶ πολύ. Λοιπὸν,
νὰ πῆτε τῆς φίλης σας, νὰ μὴ
φοβάται διόλου ὅτι θὰ τρελλα-
θῇ. Τὸ βιβλίον γιὰ τὸ ὁποῖο
μοῦ γράφετε μοῦ εἶναι τελείως
ἄγνωστο, ἀλλ' οὔτε καὶ μ' ἐν-
διαφέρει. Βεβαίως, αὐτὸ ποὺ
γίνεται δὲν εἶναι διόλου καλὸ,
ἀλλὰ δὲν εἶναι καὶ τόσο τραγι-
κὸ, ὥστε νὰ πανικοβληθῇ ἡ φί-
λη σας. Ἐγὼ μὴ μόνον συμ-
βουλή ἔχω νὰ τῆς δώσω: νὰ ἀ-
ραιώσῃ ὅσο μπορεῖ περισσό-
τερο ἕως ὅτου παύσῃ μιὰ μέ-

ρα ἐντελῶς. Φάρμακο κανένα
δὲν ὑπάρχει, ἐκτὸς ἀπὸ ἐκεῖνο
ποὺ καὶ σεῖς μόνη σας θὰ κα-
ταλαβαίνετε. Τὸ μόνον φάρ-
μακο εἶναι ἡ θέλησις τῆς φί-
λης σας, ἡ ἐπιβολὴ ἐπὶ τοῦ
ἑαυτοῦ τῆς. Δὲν ὑπάρχει δὲ
ἀμφιβολία ὅτι θὰ τὸ κάνη αὐ-
τό. Καὶ προπαντὸς ὅχι μαζὺς
σκέψεις, δι' ὄνομα τοῦ Θεοῦ.

Τὰ κτὶ κτὶ ἀναγνώ-
στην, Θεοσύνει. Ἀπ' ὅσα
μοῦ γράφατε δὲν βλέπω
καμμίαν ἀπολύτως ὁργανικὴν
βλάβη. Εἶναι ἀποτέλεσμα τῆς
τακτικῆς ποὺ ὡς τώρα ἀκολου-
θήσατε. Ἐνας τώρα τρόπος

ὑπάρχει θεραπείας: νὰ ἀλλάξε-
τε ζωὴν, γιατί μοιραίως ἡ κατὰ-
στασις αὐτὴ θὰ σὰς φέρῃ ἄλλα
ἀποτελέσματα ἀσφαλῶς χειρό-
τερα. Ὅταν δὲ συναισθανθῆτε
τὸ καλὸ ποὺ στὸν ἑαυτὸ σας
κάμετε καὶ θελήσατε νὰ τὸ ἐπα-
νορθώσετε θὰ εἶναι ἴσως ἀργά.
Αὐτὴ εἶναι ἡ συμβουλὴ μου.
Κάμετε ὅ,τι καὶ οἱ ἄλλοι γνω-
στοί σας, ἔχοντας πάντα ὑπ'
ὄψιν σας τὸ σοφὸν «Πάν μέ-
τρον ἀριστόν».

Λ. ΔΗΜΗΤΡΙΑΔΗΣ
Παθολόγος Ιατρός

ΠΩΣ ΜΙΑ ΓΗΡΑΣΜΕΝΗ ΕΠΙ-
ΔΕΡΜΙΣ ΓΙΝΕΤΑΙ ΝΕΑΝΙΚΗ
ΤΙ ΑΠΟΔΕΙΚΝΥΕΙ ΠΕΙΡΑ ΔΕΚΑΕΤΗΡΙΩΝ

- Τὸ δὲρμα τοῦ προσώπου λόγω τοῦ ὅτι μένει ἀκά-
λυπτον ὑφίσταται, ἐπὶ ζῆμιά, ὅλας τὰς ἐπιδράσεις
τῶν μεταβολῶν τοῦ καιροῦ, τὴν σκόνην τῶν δρό-
μων, τὸν ἥλιο, τὸ κρῦο, τὸν στεγνὸν ἀέρα κτλ.
Εἶναι φυσικὸν κατόπιν ὧλων αὐτῶν νὰ λεκιάζῃ,
νὰ ρυτιδῶνται, νὰ ξηραίνονται καὶ νὰ παρουσιάσῃ
ὄψιν γηρασμένην.
- Ἡ Κρέμα «ΡΟΔΑΛΙΝΗ ΧΙΩΝ», εἰδικῶς παρασκευα-
σμένη διὰ τὰς ἀνωτέρω περιπτώσεις, ζωογονεῖ
τὸ δὲρμα, ἐξαλείφει τοὺς λεκέδες, τὴν ζῆμα, τὴν
πτύχην καὶ δίνει δροσερότητα καὶ ἀπαλότητα βε-
λούδινη.
- Αἱ ἐκφράσεις θαυμασμοῦ καὶ συγχαρητηρίων ποὺ
ἔχει στὸ ἐνεργητικὸν τῆς ἡ ΚΡΕΜΑ ΡΟΔΑΛΙΝΗ,
πεῖθουν περὶ τῆς θαυματουργοῦ σχεδὸν ἰδιότη-
τος τῆς κρέμας ταύτης τοῦ προσώπου.

FORMA

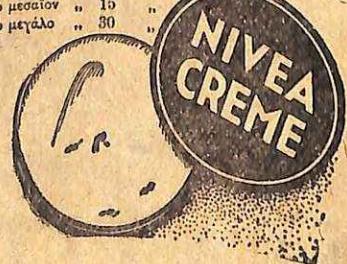

Νεανική, μα-
ύραία οὖς

Εἶναι ἡ διακαέστερα ἐπι-
θύμια ὅλων τῶν γυναικῶν

Ἡ κρέμα NIVEA ἐκπληροῖ αὐτὴν ἐπι-
θυμίαν. - Ἡ κρέμα NIVEA εἶναι ἡ τελευ-
ταία καὶ ἐκπληκτικώτερα ἀνακάλυψις τῆς
καλλυντικῆς ἐπιστήμης καὶ κατέχει τὴν ἰκα-
νότητα νὰ ἀνανεῶν ἑντὸς ἐλαχίστου χρό-
νικοῦ διαστήματος τοὺς ἰστούς τοῦ δὲρμα-
τος. Ἐφαρμμένα, ἄτονα καὶ χωρὶς ζωή
κύτταρα ἐξαφανίζονται, ρυτίδες, πτυχαι
καὶ λεκέδες τοῦ δὲρματος ἐξαλείφονται
μετ' ὀλίγων χρόνων τὸ δὲρμα πάλιν νε-
ανεύει, διότι ὁ ἰστὸς εἶναι νέος, ξαναει-
σμένος καὶ πλήρης ζωτικότητος. Τὸ πρόσω-
πόν σας τότε ἀποκτὰ τέτοια ὄψιν, τὸ δὲρμα
εἶναι τόσο μαλακὸν, λεῖον, τόσον τρυφερόν
καὶ καθαρόν, καὶ λάμπει χωρὶς νὰ γυαλίσῃ,
ὥστε καὶ σεῖς ἡ ἴδια νὰ μένετε ἐκπληκτικῶς.

Τὸ μικρὸν κουτίον 8.50 δραχ.
Τὸ μεσαῖον " 15 "
Τὸ μέγαλον " 30 "

ΖΩΝΕΣ - ΚΟΡΣΕΔΕΣ -

ΜΑΓΙΩ - ΣΟΥΤΙΕΝ

Ἐὰν δέλετε νὰ περιορίσετε κάθε περιττόν καὶ
νὰ διατηρήσετε τὰς γραμμάς σας, δοκιμά-
σετε τὰ τελευταῖα μονέλλα τῶν ΖΩΝΩΝ —
ΚΟΡΣΕΔΩΝ — ΣΟΥΤΙΕΝ Κ. Α. Π. τοῦ περιφήμου
οἴκου ΜΠΑΡΕΡ τῶν ΠΑΡΙΣΙΩΝ ἐφαρμόζουν σὰν
γάντι ἐντελῶς ἀδιόρατα καὶ χωρὶς μπανέλλες. Μιὰ
δοκιμὴ δὰ σὰς πείσῃ

ΦΑΡΜΑΚΕΙΟΝ

Π. ΜΠΑΚΑΚΟΥ

ΟΜΟΝΟΙΑ ΑΘΗΝΑΙ

ΤΗΛΕΦΩΝΟΝ 24-164

Η ΚΛΩΣΤΗ

ΚΙΘΑΡΑΣ

ΟΛΩΝ ΤΩΝ ΧΡΩΜΑΤΩΝ
ΡΑΒΕΙ ΜΕ ΤΗΝ
ΑΥΤΗΝ ΕΥΚΟΛΙΑΝ
ΚΑΙ ΣΤΕΡΕΟΤΗΤΑ

Κυρία,

Η ΜΟΔΕΡΝΑ ΓΥΝΑΙΚΑ ΔΙΑ ΤΗΝ Υ-
ΓΕΙΑΝ ΤΗΣ ΚΑΙ ΔΙΑ ΤΗΝ ΣΙΔΟΥΕΤ-
ΤΑΝ ΤΗΣ ΠΡΕΠΕΙ ΝΑ ΠΑΡΑΓΓΕΙΛΗ
ΕΝΑ ΚΟΡΣΕ Η ΜΙΑΝ ΖΩΝΗΝ ΚΑΙ
ΤΟΝ ΣΤΗΘΟΔΕΣΜΟΝ ΤΗΣ ΕΙΣ ΤΟ

ΦΑΡΜΑΚΕΙΟΝ Κ. ΠΟΛΥΧΡΩΝΗ

ΣΤΑΔΙΟΥ 15Γ

Παραπλεύρως τοῦ Κινηματογράφου
«Ἀττικόν»

Η ΣΥΓΧΡΟΝΟΣ ΓΥΝΑΙΚΑ

μένει πάντα ὑγιής, καὶ φρέσκια σὰν τὴν
ἀνοιξιάντικη δροσιὰ ὅταν πίνει τὸ

ΤΣΑΪ ΡΙΧΤΕΡ

Εἶναι μοναδικὸ διὰ τὴν ἀκίνδυνον ἐλάττωσι
τοῦ πάχους καὶ διατηρεῖ τὸ σῶμα λεπτὸ
καὶ εὐκίνητο

ΠΩΛΕΙΤΑΙ ΕΙΣ ΤΑ ΦΑΡΜΑΚΕΙΑ

ΧΟΝΔΡΙΚΗ ΠΩΛΗΣΙΣ:

ΦΑΡΜΑΚΕΙΟΝ Κ. ΠΟΛΥΧΡΩΝΗ

ΣΤΑΔΙΟΥ 15Γ
Παραπλεύρως Κ)ΦΟΥ ΑΤΤΙΚΟΝ

ΕΠΙΣΤΑΣΙΩΝ - ΚΛΩΣΤΩΝ - Ι. Ο. Θ. Ο. Ρ. Α. Κ. Ο. Π. Ο. Λ. Ο. Σ. - Ε. Ρ. Μ. Ο. Υ. 131 - ΑΘΗΝΑΙ - ΤΗΛ. 77-785

Α.Ε. ΕΡΜΟΥ 49

Εἰς παρέχουν τὴν
ἐνκαιρίαν μᾶς
ἐπιτυχούς ἐκλογῆς
λόγω τῆς μεγάλης
ποικιλίας των.

ΜΕΓΑΛΑ ΚΑΤΑΣΤΗΜΑΤΑ ΓΥΝΑΙΚΕΙΩΝ ΥΦΑΣΜΑΤΩΝ